

Kết Hôn Sớm Y Y

Contents

Kết Hôn Sớm Y Y	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65

Kết Hôn Sớm Y Y

Giới thiệu

“Em muốn thế nào cứ nói ra, việc gì anh cũng có thể làm được” “Thật vậy chẳng? Vậy em muốn ở riêng”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-som-y-y>

1. Chương 1

Lết bộ dáng mỗi một đi lên lầu ba, sau đó cầm chìa khóa mở cửa, đóng cửa, lại thẳng tắp đi đến chiếc sofa duy nhất trong phòng mà ngã xuống.

Sở dĩ không chọn chiếc giường ở bên cạnh, chỉ có một lý do — bởi vì đi ra ngoài đã một ngày, cảm giác bẩn thỉu, nếu không gội đầu tắm rửa thay quần áo sạch sẽ trước cô tuyệt sẽ không chạm vào giường.

Đây là nơi nằm duy nhất của Trữ Y Y, cũng may mắn là trong phòng này có sẵn chiếc sofa để nằm, nếu không cô hiện tại có khả năng sẽ ngồi phịch trên sàn nhà. Thật sự là bất hạnh a.

Nhưng là thật sự mệt mỏi quá nha!

Cô cho tới bây giờ cũng không biết đi tìm việc sẽ mệt nhọc như vậy, càng không biết vấn đề tuổi tác lại là bất lợi như vậy, cô còn tưởng rằng việc không có kinh nghiệm làm việc mới là bất lợi, không nghĩ tới nó lại thua vấn đề tuổi tác một bậc a.

Nữ nhân ba mươi hai tuổi thật sự khó tìm việc như vậy sao?

Ở độ tuổi này cũng không phải là tay chân già cả mất linh hoạt, hoặc đầu óc thoái hóa đến độ không thể làm việc, vì sao những người phỏng vấn vừa nhìn thấy tuổi của cô đều nhũn mảy, làm cho cô nguyên bản hi vọng có thể thuyết phục người ta về vấn đề kinh nghiệm thì nay đều gặp phải câu trả lời “chờ trả lời sau

Hôm kia, ngày hôm qua hơn nữa hôm nay, cô đều đã đi không dưới mười lăm công ty dự thi, kết quả trừ bỏ thất vọng cùng với việc hai chân gần như gãy rời, cô phải làm gì đây?

Nữ nhân ba mươi hai tuổi đã kết hôn thật sự có như vậy khó chứa cho xã hội sao? Cái này gọi là vì gia đình mà trả giá mười năm, nuôi nấng đứa nhỏ lớn lên, cô nguyên tưởng rằng một lần nữa có thể bước vào xã hội làm việc giống như thời con gái?

Thật là không nghĩ đến nha, càng nghĩ càng tức càng bất đắc dĩ nha!

Ngồi phịch ở trên sofa Trữ Y Y ngăn không được thở dài thật sâu một hơi, ai.....

Cốc , cốc.

Theo sau tiếng thở dài của cô cửa ngoài liền vang lên hai tiếng đập, làm cô sợ tới mức ngồi cả người đang ngồi phịch trên sofa liền bật đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc biểu tình.

Làm sao có thể có người đến gõ cửa nhà cô đây?

Cô chuyển đến nơi này bất quá mới hai tuần lễ mà thôi, hàng xóm hai bên còn không có quen biết hết, sẽ là ai tới gõ cửa nhà cô đây? Cô không rõ có nên làm bộ không ở nhà hay không?

Đột nhiên trong lúc đó, cô có chút hối hận cậy mạnh mà tự mình thuê gian phòng nhỏ này, đáng lẽ nên nhờ lão công an bài cho cô chỗ ở.

Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa bên ngoài lại vang lên, làm cô sợ tới mức cứng cả người lại, không tự chủ được đem một tay đặt trước ngực chống đỡ, sau đó dường như là nghĩ đến điều gì, chạy nhanh lấy ra bao đựng điện thoại di động, chuẩn bị sẵn sàng, nếu có gì vạn nhất có thể gọi điện thoại cầu cứu.

Vì việc phỏng vấn mà cô đã tắt điện thoại, bây giờ xem có ba cuộc gọi nhỡ, cô ấn nút hiển thị, trong đó hiện lên một số lạ, mặt khác lại có hai cuộc gọi làm cô sửng sốt một chút, người gọi đến là “lão công”

Xa Chính Huân tìm cô làm chi?

Bởi vì nghi hoặc, càng bởi vì muốn tìm anh tới hỗ trợ, cô không chút do dự lập tức ấn nút gọi.

Điện thoại mới vang một tiếng đã bị tiếp.

“ ư” cô mới mở miệng, liền nghe thấy anh nói –

“ mở cửa.”

Cô ngẩn người. “Gì?”

“Anh ở ngoài cửa.”

Cô lại ngây người một cái chớp mắt. “Ở ngoài cửa nào?”

“Ngoài cửa nhà em.”

Tựa như vì chứng thật sự tồn tại của anh, trên cửa lại vang lên hai tiếng – cốc, cốc.

Trử Y Y dở khóc dở cười nhú hạ mày, ngắt điện thoại, đi thẳng đến trước cửa, mở ra lưỡng đạo khóa cửa, đem cửa mở ra một cái khe hở, xác định bên ngoài thật sự là anh, lúc này mới đem chốt khóa cửa cuối cùng mở ra, mở cửa cho anh tiến vào.

“Anh sao đột nhiên lại tới đây? Có chuyện gì sao?” Cô hỏi anh, thuận tay đem cửa đóng lại.

Xa Chinh Huân không có lập tức trả lời vấn đề, mà là nhìn quanh phòng một cách cẩn thận, sau đó nhìn đến đâu thì mặt nhìn đến đó

“Chiếc sofa kia có chuyện gì vậy, vì sao không vứt nó đi đổi cái khác mới hơn?” Anh nói. Tuy rằng đồ đạc trước mắt tất cả nhìn đều không thuận mắt, nhưng đồ khiến anh thấy chướng mắt nhất chính là chiếc sofa vừa bẩn vừa rách kia.

“Anh tới có chuyện gì” Trử Y Y làm như không có nghe đến hỏi lại anh một lần.

“Tiếc tiền không dám mua sao, anh mua cho em. Ngày mai nếu em không rảnh có ở nhà, đưa chìa khóa dự bị cho anh, anh sẽ giúp em xử lý chuyện này.” Anh cũng làm như không có nghe đến lời của cô, nói xong liền nhìn đồ đạc xung quanh, tính toán một hồi xem nên mua cái gì, đổi cái nào.

“Xa Chinh Huân, anh không phải đã quên một sự kiện sao?” Trử Y Y bất đắc dĩ thở dài một hơi, hỏi anh.

Anh rốt cục thông thả xoay người nhìn về phía cô.

“Chúng ta hiện tại đang ở riêng.”

“Cho nên đâu?” Anh nhìn không chuyển mắt hỏi ngược lại.

“Vợ chồng ở riêng có phải là không nên quản chuyện của đối phương không?” Cô nói.

“Có quy định này sao? Tại sao trước đây anh chưa từng nghe qua.” Anh mặt không đổi sắc nhìn cô trả lời.

Trử Y Y không nói gì, cảm giác bất đắc dĩ hiện lên trong lòng.

Nếu anh thật sự như vậy để ý cô, quan tâm lời của cô, vậy vì sao khi bọn họ cùng ở chung dưới một mái nhà, anh không tốt tốt biểu hiện ra ngoài, không nên đợi cho đến khi hai người ở riêng sau, lúc này mới quản đông quản tây nói với cô nàng, anh kỳ thật là quan tâm đến cô đâu?

Mọi người đều thực hâm mộ cô, nói cô thực hạnh phúc, nói cô tốt mệnh, nói cô có thể gả ột nam nhân tốt giống Xa Chinh Huân như vậy, là cô tam sinh hữu hạnh.

Nhưng việc này nếu có thể để cho người khác định đoạt thì thật tốt? Bởi vì cô thực cỡ nào hy vọng cảm nhận được hạnh phúc giống như lời người ta, mà không phải tràn đầy hư không.

Ở trong mắt người khác cô ở nhà lớn, có một lão công vừa anh tuấn lại kiếm được nhiều tiền, cha mẹ chồng đã mất không cần phải phụng dưỡng, con lại thông minh nhu thuận, quả thực chính là đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không tìm thấy đâu.

Cho nên cô rốt cuộc vì sao muốn ly hôn đâu?

Chẳng lẽ là lão công có người khác?

Không có.

Đó là vì sao? Mọi người đều đang hỏi.

Là nha, rốt cuộc là vì sao? Ngay cả chính cô có khi cũng nhận không được muốn hỏi chính mình rốt cuộc vì sao?

Kỳ thật tựa như người uống nước, ấm lạnh tự biết giống nhau.

Ở trong mắt người khác, cô có lẽ có được hết thảy ước mơ mà nữ nhân khác tha thiết, ở nhà lớn, không phải đi làm, còn có lão công anh tuấn nhiều tiền, còn có con trai thông minh nhu thuận. Nhưng đây rốt cuộc có phải hạnh phúc cô muốn hay không? Không ai thay cô nghĩ tới.

Mỗi người thỏa mãn điểm cũng không giống nhau, cô chưa bao giờ cầu đại phú đại quý, không cầu nhà cao cửa rộng, làm quý bà được nuông chiều cơm bưng nước rót, mỗi ngày đều đi dạo phố tiêu tiền, hàng ngày uống trà đàm luận kiểu phu nhân.

Nếu cô là người như vậy, năm đó cũng sẽ không gả cho Xa Chinh Huân lúc đó đang hai bàn tay trắng.

Cô muốn có một cuộc sống chỉ có bốn chữ, “vợ chồng đồng tâm”.

Tiền không đủ dùng cũng không sao, cô không ngại ra ngoài làm việc, vợ chồng lương cùng nhau mà sống. Đây là lời hứa hẹn khi năm đó cô gả cho anh.

Nhà rất nhỏ thực cũ không sao hết, chỉ cần có thể che gió đút mưa, sẽ không ăn đói mặc rách thì tốt rồi. Đây là năm đó khi cô gả cho anh, là lời anh đã nói với cô.

Khốn cùng không quan hệ, chỉ cần vợ chồng đồng tâm, mục tiêu nhất trí, kỳ thật cũng có thể có được hạnh phúc bình thường. Đây là ý tưởng mà cô luôn tâm niệm khi gả cho anh.

Nhưng là chẳng bao lâu sau, sự nghiệp của anh càng làm càng lớn, tiền càng kiếm càng nhiều, mà cô lại cũng quên đi việc ra ngoài làm việc, cùng anh sống chung ý tưởng dần dần thay đổi, chỉ ngoan ngoãn dựa vào anh, làm một nữ nhân nói dễ nghe là người vợ đảm đang ở nhà săn sóc chồng, mà nói khó nghe chính là một nô bộc trung thành.

Vì gia đình bọn họ, cô đã buông tha ỉnh trả giá hết thấy. Cô không thể phủ nhận đây là cô cam tâm tình nguyện, anh cũng không có bắt buộc cô, bởi vì ngay lúc đó anh cùng cả nhà bọn họ, xác thực rất cần cô.

Nhưng là hiện tại đâu?

Anh đã công thành danh toại, mẹ chồng bệnh nặng năm trước cũng đã đi về cõi tiên, ngay cả con trai đều bắt tri bất giác lớn lên cũng đã có được chính mình bằng hữu cùng cuộc sống, không hề cần đến cô.

Như vậy, cô rốt cuộc vì ai mà tồn tại cho cái gia đình kia đâu? Cô luôn luôn nghĩ về vấn đề này, không ngừng mà nghĩ.

Kỳ thật, từ trước tới nay cô chưa bao giờ nghĩ tới cùng với anh ly hôn, dù sao cô vẫn yêu anh, mà anh cũng thủy chung không có làm ra chuyện gì thực xin lỗi với cô — ít nhất anh chưa bao giờ làm cho cô hoài nghi hoặc phát hiện gì.

Nhưng là khi cảm xúc của cô trong vài tuần vừa qua liên tục thay đổi, anh lại thủy chung nhìn như không thấy hoặc chẳng quan tâm, ngay cả khi cô rời nhà trốn đi, chạy đến nhà San San ở một đoạn thời gian, cha con bọn họ cũng giống như không đến nơi đến chốn, làm cho cô thực thương tâm nha

Anh rốt cuộc còn yêu cô không? Trong lòng đến tốt cùng còn có sự tồn tại của cô không? Trong mắt anh, sự tồn tại của cô có lẽ đã cùng vật dụng trong nhà giống nhau đi? Cô thật sự thực hoài nghi.

Lòng than buồn, buồn đến không biết theo ai, buồn đến muốn chạy trốn trước mắt hết thấy, buồn đến bất tri bất giác liền mở miệng nói ra với anh rằng cô muốn ly hôn.

Anh không đáp ứng.

A di đà Phật. Bởi vì cô cũng không biết chính mình lúc ấy rốt cuộc là cái dạng gì điên điên, thế nhưng lại nói ra yêu cầu ly hôn, may mắn là anh không có đáp ứng, nếu không cô nhất định sẽ tan nát cõi lòng.

Nhưng trừ bỏ việc không có đáp ứng ra anh đã làm cái gì?

Không có.

Không có truy hỏi cô vì sao muốn ly hôn, không có thay đổi thói quen về nhà sau mười hai giờ đêm, cũng không có thay đổi thái độ coi cô như đồ vật trong nhà, cái gì đều không có.

Cho nên, cô mới bắt đầu thật sự lo lắng muốn ly hôn, bởi vì cô thật sự không nghĩ lại bị anh coi như đồ vật trong nhà.

Về phần con, gần đây con luôn đối với cô mắt tròn trắng, lộ ra một bộ không kiên nhẫn bộ dáng, cô còn tưởng, sự tồn tại của cô đối với con mà nói, cũng đã không hề như vậy trọng yếu, không phải sao?

Cô không phải là đang giận lấy, chính là đột nhiên muốn bỏ đi, nghĩ thông suốt.

Đã qua mười năm, cô là vì lão công, vì bà nội, vì con mà sống, nay bọn họ đã không hề cần cô như trước, vậy cô vì sao không thể vì chính mình mà sống, cứ rần buộc chính mình phải gắn chặt với nơi không còn cần cô nữa đâu?

Cho nên, lần thứ hai khi đưa ra yêu cầu ly hôn, trong giọng nói của cô còn thật sự.....

Đã là rạng sáng 1 giờ, anh sau mười hai giờ hơn về đến nhà, nhanh chóng tắm rửa một cái, sau lại tiến vào trong thư phòng làm việc, thảng một lèo đến hừng đông, làm cho cô quyết định không bằng trực tiếp đến thư phòng đi tìm anh nói chuyện.

Đứng ở cửa thư phòng, Trữ Y Y nhìn anh nói điện thoại, nghe anh nói tiếng Anh lưu loát với một giọng trầm thấp rất gợi cảm, ngữ điệu vô cùng dễ nghe nhẹ nhàng nói chuyện với đối phương, cô liền cảm thấy chính mình so với cái người đang ở ngàn dặm xa xôi kia còn không bằng, bởi vì anh chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng biểu cảm như vậy, ít nhất vài năm gần đây không hề có.

Vợ chồng ở chung với nhau còn xa lạ như vậy, cô còn muốn tiếp tục sao? Cô thật sự thực hoài nghi.

“ Có việc sao?” Anh nói xong điện thoại, nhìn về phía cô hỏi.

“Không có việc gì sẽ không thể tới sao?” Cô nói.

Xa Chinh Huân nhú mày, không có lên tiếng trả lời, sau đó cầm lấy bút, cúi đầu lại lần nữa đầu tập trung làm việc.

“Em đã nghĩ thật lâu, chúng ta vẫn là ly hôn đi.” Cô trầm mặc nhìn hẩn trong chốc lát, gợn gàng dứt khoát mở miệng nói.

Anh nhiều việc như vậy, hẩn là không hy vọng cô sẽ làm lãng phí thời gian của anh đi? Cho nên tốc chiến tốc thắng là tốt nhất.

Anh đột nhiên ngẩng đầu lên, mày nhanh tức nhìn cô trong chốc lát, lúc này mới trầm giọng mở miệng hỏi cô, “vì sao lại nhắc tới chuyện này?”

“Em biết anh bề bộn nhiều việc, nhưng là chỉ cần bỏ ra một giờ thời gian cùng em đi làm thủ tục là xong. Em sẽ đi trước xếp hàng, khi gần tới lượt chúng ta em sẽ gọi điện thoại cho anh, lúc đó anh đến là được”. Cô nói.

“Anh là hỏi em vì sao lại nhắc tới chuyện này?”

“Anh xác định hiện tại muốn cùng với em thảo luận chuyện này sao? Anh không phải còn muốn làm việc sao”. Cô nhìn anh chăm chăm.

Công tác cái rắm! Xa Chinh Huân rất muốn chửi ầm lên như vậy, nhưng vẫn là nhẫn nại xuống, nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm cô hỏi lại một lần.

“ vì sao?”

Cô rớt cuộc vì sao muốn cùng anh ly hôn? Lần đầu tiên anh có thể cho rằng cô nói giỡn với anh, nhưng thêm một lần thì hơi quá đáng!

“Bởi vì đã qua mười năm, em vẫn đều là một người vợ tốt, con dâu hiền, hảo mẫu thân, chưa bao giờ từng vì chính mình làm cái gì. Hiện tại mẹ mất, Tiểu Kiệt cũng đã lớn có thể tự chăm sóc chính mình, không hề cần đến em phải cả ngày quan tâm chăm sóc cho nó nữa, cho nên em nghĩ muốn đi làm chút chuyện mình muốn làm.”

“Em vẫn có thể làm chuyện mình muốn, anh đâu có quần thúc cấm đoán, không phải sao? Vì sao muốn ly hôn?” Anh như cũ nhìn chăm chăm vào cô, muốn nghe lời nói thật.

Cô trầm mặc không nói nhìn lại anh.

“vì sao muốn ly hôn?” anh lại hỏi: “Emcó người khác sao?” tâm như là bị một bàn tay vô hình bóp chặt.

Trữ Y Y nháy mắt mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

“Bởi vì em muốn ly hôn, anh liền cho rằng em có người khác sao?” Cô cảm thấy rất khổ sở, tâm tính thiện lương đau.

Phản ứng của cô làm cho anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại vẫn bắt động thanh sắc nhìn cô.

Ở thương trường thượng lặn lội đã lâu, Xa Chính Huân sớm luyện thành vẻ mặt hỉ giận không hiện ra với người khác.

Anh không phải cố ý muốn dùng chiêu này đối phó lão bà, chính là phản ứng tự nhiên, lại không biết phản ứng như vậy, sớm chút bất tri bất giác làm thương tâm lão bà.

“Trừ bỏ muốn cùng nam nhân khác ra, anh thật nghĩ không ra còn có chuyện gì, là em phải muốn sau khi ly hôn cùng anh mới có thể làm.” Anh nhìn cô, bình tĩnh nói.

“Em không có người khác, cả đời này cũng chỉ có yêu một nam nhân mà thôi.” Tâm lại đau xót, cô muốn cùng anh nói rõ ràng, không muốn đeo cái ô danh kia.

“Một khi đã như vậy, vì sao em lại kiên trì muốn ly hôn cùng anh? Anh cũng chưa làm chuyện gì có lỗi với em, có lỗi với cuộc hôn nhân của chúng ta, anh muốn biết lý do ly hôn là gì?”

Cô nhìn anh, nghe anh cứ như là đang bàn luận công việc vậy, không mang theo chút cảm xúc nào, tâm cơ hồ muốn thở không nổi.

“Anh thật sự không biết sao?”

“Nếu biết, anh sẽ không hỏi em.” Anh nhìn cô nói.

“Anh còn yêu em không?” Cô hỏi anh.

Xa Chính Huân sợ run một chút, mày nháy mắt nhú lại. “Em cho rằng anh không thương em, cho nên mới muốn ly hôn sao?”

Anh không có trả lời vấn đề của cô, Trữ Y Y chú ý tới, nhưng cô cũng không phải chấp nhất thể nào cũng phải nghe được câu trả lời của anh.

Yêu cùng không thương cũng không phải bọn họ trong lúc đó vấn đề, vấn đề ở chỗ bọn họ vợ chồng mặc dù cùng ở dưới một mái hiên, lại cơ hồ không có cùng cuộc sống, so với bạn cùng phòng còn không bằng, hơn nữa thái độ của anh đối với cô.....

Cô là lão bà của anh, không phải cấp dưới, anh chẳng lẽ không thể xuất ra một chút độ ấm, biểu tình thanh âm cùng cô nói chuyện sao?

Bọn họ như vậy coi như là một đôi vợ chồng không?

Như vậy hôn nhân còn có ý nghĩa tồn tại sao?

Cô thật sự thực buồn bực cũng thực bất đắc dĩ, cũng không muốn cùng anh cãi nhau, làm cho anh sau một ngày bận rộn trở về, lại càng thêm thể xác và tinh thần mệt mỏi.

“Em muốn tìm việc làm.” Cô nói với anh, trực tiếp nói sang chuyện khác.

“ Công việc cùng quan hệ hôn nhân của chúng ta không có gì khúc mắc, không phải sao?” Anh vẫn như cũ nhìn cô không chuyển mắt hỏi

“Là không khúc mắc gì, tuy nhiên em đang ở nhà to như vậy, cùng với một người đi làm lương chỉ có hai ba vạn đồng cuộc sống, không phải rất quá ải sao?”

“Đây không thể coi là lý do. Em ở nhà thế nào, nếu không nói sẽ không ai biết. Còn về phần xe, anh có thể mua cho em một chiếc xe rẻ hơn để đi.” Anh không chút do dự nói.

“Anh căn bản là không biết em muốn gì.” Cô trầm mặc nhìn anh trong chốc lát, sau đó thông thả nhẹ giọng mở miệng nói.

Xa Chính Huân đột nhiên cả người cứng đờ, có cảm giác bị người ta một đao chém tới.

Anh không biết cô muốn là cái gì, thật vậy chăng?

Anh còn thật sự nghĩ, dùng sức nghĩ, cố gắng nghĩ, thật đáng buồn là anh trong óc thủy chung là trống rỗng. Chẳng bao lâu sau, anh thế nhưng ngay cả cô nghĩ muốn cái gì cũng không biết ?

Đột nhiên trong lúc đó, anh tựa hồ có điểm hiểu được cô vì sao muốn cùng anh ly hôn.

“Trừ việc ly hôn, mặc kệ em muốn cái gì, anh đều có thể đáp ứng.”. Anh dừng ở đó, sau đó kiên định nói với cô: “Anh không muốn ly hôn với em.”

Không biết nên cao hứng hay là khổ sở? Nghe thấy anh nói những lời này, Trữ Y Y chưa sót nghĩ.

“Em muốn cái gì? Chỉ cần nói ra, anh nhất định sẽ làm được.” Anh nhìn cô, lời thề sắt son, trong mắt hạ quyết tâm nhất định sẽ làm.

Anh không nghĩ mất cô, không thể mất cô. Anh vẫn như cũ yêu cô, từ đầu đến cuối, cảm tình này đều không có thay đổi, chỉ có trở nên càng ngày càng sâu đậm mà thôi.

Chỉ là bọn họ kết hôn đều đã mười năm, lão phu lão thê, ai còn cả ngày đem tiếng yêu nói ra lời? Đều là đặt ở trong lòng, hiểu lòng không nói ra là tốt rồi, không phải sao?

Nhưng cô sao lại muốn cùng anh ly hôn?

Bọn họ trong lúc đó rốt cuộc có vấn đề gì?

“Thật sự có thể làm sao?” Cô hỏi anh.

Anh lập tức gật đầu. Chẳng sợ cô muốn là sao trên trời, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp làm một cái cho cô.

“Nếu như vậy hãy để cho em ra ngoài ở, chúng ta ở riêng đi.”

Xa Chinh Huân toàn bộ cứng đờ.

Bởi vì là cô muốn, cho nên bọn họ ở riêng.

Bởi vì là cô muốn, cho nên anh để cho chính cô làm chủ tự lựa chọn muốn ở nơi nào, hơn nữa không thể can thiệp.

Bởi vì là cô muốn, cho nên ở sau nửa tháng cô chuyển nhà, anh không có tham gia vào cuộc sống của cô, chỉ vì cô nói cô muốn học thói quen sống một mình

“Nếu là con nhớ em, muốn tìm em thì sao?” Lúc ấy anh từng hỏi cô như vậy, kết quả câu trả lời của cô lại là—

“Con rất có hiểu biết, một hai tháng còn có khả năng, nửa tháng nó chỉ biết vui đến quên cả trời đất rồi. Lần trước em đến nhà San San ở lâu như vậy, cha con anh cũng không có phản ứng gì, đây không phải đã chứng minh sao?”

Như là gây ông đập lưng ông, Xa Chinh Huân thật sự là hối hận không kịp, chính là nguyên nhân này làm cho bọn họ vợ chồng ở riêng. Anh thật không có phản ứng gì nổi.

Anh dùng lực hồi tưởng lại lúc ấy chính mình vì sao không có phản ứng? Bởi vì công việc nhiều, bởi vì tin tưởng cô, bởi vì cảm thấy cô ngẫu nhiên có thể cùng chị em gặp nhau tốt lắm, không nên quấy rầy cô, cho nên anh mới có thể để cô đi. Sao biết, kết quả nhưng lại biến thành như bây giờ?

“Anh sẽ nhớ em.” Anh nói với cô.

Đây là lời nói thật, nhưng cô nghe xong lại chính là nhấp mí mắt môi cánh hoa, như là không tin những lời này của anh.

Đại trưởng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã nhận lời mặc kệ cô nghĩ muốn cái gì, anh đều có thể cho cô, anh cũng chỉ có thể đồng ý để cô ở riêng, để cô có được cuộc sống của chính mình.

Nhưng là, ở đây không có thang máy, căn nhà trọ cũ nát, hơn nữa những vật dụng trong nhà lại cũ nát. Cô muốn ra khỏi nhà là để hưởng thụ hay là tự ngược đãi chính mình đây?

Xa Chinh Huân buồn bực nhìn bốn phía, quyết tâm mặc kệ cô có thể nói anh nuốt lời hoặc già mồm át lễ phải, dù sao đề cập đến sức khỏe cùng sự an toàn của cô hai việc này, anh thật sự sẽ không có thể không quan.

Mà cuộc sống hoàn cảnh kém, nhất định sẽ ảnh hưởng đến thân thể khỏe mạnh, về phần an toàn, còn cần anh nhiều lời sao? Khu nhà trọ tồi tàn này một nữ nhân một mình sống căn bản là không được. Không, căn bản chính là phụ phân, cho nên—

“Đổi chỗ ở được không? Anh cảm thấy nơi này thực không an toàn.” Anh nhúu mày, giọng điệu thương lượng cùng lão bà nói.

“Em không thấy vậy.”

“Y Y ”

“Thời gian không còn sớm, anh cần phải trở về, không thể đem con một người tại trong nhà.” Cô đánh gãy lời anh nói.

“Con nói nó nhớ em.”

“Điện thoại của em vẫn đều mở, nó cũng không có gọi điện thoại cho em.” ý tứ chính là “Anh đừng có nói dối.”

“Em nói trong nửa tháng không được quấy rầy em”

“Như vậy anh vì sao lại ở chỗ này? Ngày mai mới là ngày thứ 15.”

“Như vậy em nên biết anh là rất nhớ em.” Anh hít thật sâu nói.

Lời anh nói là tâm cô động.

Đã lâu không có loại cảm giác này, nhưng Trữ Y Y không thể để chính mình mềm lòng cứ như vậy cùng anh về nhà, bởi vì trở về sẽ chỉ làm hết thấy lại khôi phục nguyên trạng mà thôi, cô muốn thay đổi.

“Mới hai tuần lễ không gặp, anh đã học người ta nói lời ngon tiếng ngọt ? Em nên sĩ cách ba ngày, nhìn với cặp mắt khác xưa sao?” Cô tựa tiểu phi tiểu, thoải mái tự nhiên nói.

Xa Chinh Huân cau mày, không biết nên nói với cô như thế nào cho phải.

Cô sao lại có loại này phản ứng? Cô đáng lẽ sau khi nghe anh nói như vậy, cần phải cảm thấy cảm động, sau đó liền lo lắng mà quên đi việc ở riêng cùng anh về nhà sao? Như thế nào lại lãnh đạm như

“Lão bà, theo anh về nhà được không?” Anh sửa ôn nhu cầu đạo.

Cô mỉm cười lắc đầu, nói: “Anh nói trừ bỏ ly hôn ra, mặc kệ em muốn cái gì, anh đều có thể cho em. Em nghĩ muốn ở nơi này.”

Xa Xa Chinh Huân sắc mặt khê biến, lại có cảm giác gậy ông đập lưng ông.

Xem trên mặt cô mang theo mỉm cười, ánh mắt lại cố định bộ dáng, anh ở trong lòng không tiếng động thở dài, lại lần nữa thỏa hiệp. Anh hiện tại chỉ có một vấn đề muốn hỏi cô.

“ vĩnh viễn sao?”

“ tạm thời.”

Anh nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng tạm thời là tạm đến khi nào?

Tâm không tự chủ được lại đứng lên.

Tích tụ.

2. Chương 2

Trải qua một tuần, Trữ Y Y rốt cục tìm được một công việc mới- trợ lý hành chính.

Đó là phòng thiết kế quảng cáo cho công ty, quy mô không lớn, thành viên chỉ có mười tám người mà thôi, hơn nữa có một nửa là thiết kế gia, cho nên, chức vụ trợ lý hành chính của cô phải làm nhiều việc, tựa như một tiểu muội chuyên làm tạp vụ.

Bất quá ngay cả như vậy, cô vẫn là thực cảm ơn, cảm tạ công ty đã nguyện ý mướn người như cô, không hề có kinh nghiệm công tác, lại không có sở trường, hơn nữa còn đã kết hôn.

Mình nhất định sẽ cố gắng !

Biết được chính mình trong nháy mắt đã trúng tuyển, cô ngăn không được kích động đứng dậy lớn tiếng nói, người phỏng vấn đường nhiên là ghen hòng trăn trối nhìn cô một lúc, bỗng nhiên ha ha nở nụ cười, hại cô xấu hổ muốn chết.

Bất quá đối phương sau lại mỉm cười nói với cô một câu hoan nghênh cô gia nhập , lại làm cho cô vui vẻ hơn nửa ngày.

Người phỏng vấn thật là tốt, liền bảo cô có thể đến công ty làm việc, thế mới biết đối phương dĩ nhiên là tổng giám đốc đại nhân, thật sự là đem cô dọa cho choáng váng.

Bất quá, điều này cũng giải thích vì sao nội dung làm việc của cô lại phức tạp như vậy, bởi vì ở công ty này tổng giám đốc phải kiêm nhiệm việc triệu tập nhân sự, cô chỉ là một trợ lý hành chính nho nhỏ chính là phải kiêm chân chạy ngoài nha, kỳ thật cũng không có gì.

Chính là, tại sao lại kêu cô mang đồ đến chỗ này a?

Viên khoa học kỹ thuật công ty cổ phần trách nhiệm hữu hạn, đây là nơi lão công cô làm việc, nói cho chính xác là – lão công cô- Xa Chính Huân là người sáng lập ra công ty này.

Làm sao có thể khéo như vậy ? Cô căn bản là không nghĩ tới viên khoa học kỹ thuật lại là khách hàng của công ty cô.

Hiện tại điều duy nhất làm cho cô cảm thấy may mắn chính là, lão bà là cô chưa bao giờ đến công ty của chồng, trừ vài năm ngày đó cùng lão công đi nhận chức, chỉ có vài cán bộ lớn tuổi trong công ty có thể nhận diện được cô, còn lại thì những người khác trong công ty chưa có từng gặp qua cô.

Bất quá ngay cả như vậy, cô vẫn lợi dụng chiếc gương trong thang máy sửa sang lại đầu tóc, mặt mũi một chút, xác định chính mình dung nhan đã chỉnh tề, cho dù thực không cẩn thận đụng phải người nhận ra cô cũng không làm cho Xa Chính Huân vì cô mà mất mặt, sau đó mới đi ra thang máy.

tiểu thư, xin hỏi. Tôi muốn tìm một vị là Ngụy Danh Diệu tiên sinh, có thể phiền cô thông báo giúp một tiếng không? Trữ Y Y đi đến quầy tiếp tân, nói với nhân viên quầy.

xin hỏi cô là...?

Tôi ở phòng thiết kế họ Trữ.

Xin cô chờ một chút.

Vâng.

Đang chờ đợi nhân viên quầy gọi điện thoại thông báo , Trữ Y Y tò mò đưa mắt đánh giá hết thấy, bởi vì đây là lần đầu tiên cô đến nơi này.

Kỳ quái thật? Kỳ thật cũng hoàn hảo.

Nếu cô nhớ không lầm thì, công ty lão công mới chuyển đến đây 4 năm trước. Lúc ấy mẹ chồng cô bệnh rất nghiêm trọng, còn Tiểu Kiệt lại mới vừa đi nhà trẻ, sức đề kháng vẫn rất yếu, rất dễ bị lây bệnh phát sốt hoặc cảm mạo, khiến cho cô xoay vòng tứ phía trông nom hai người, tất nhiên cũng không có thời gian rảnh mà đến thăm công ty anh.

Về phần mẹ chồng sau khi mất, cô cho dù có rảnh, cũng không có đến đây.

viên khoa học kỹ thuật mặt tiền công ty thật là sạch sẽ, hai ngọn đèn sáng ngời như biểu trưng cho tiền tài, vừa có vẻ tức giận bông bột, lại vui sướng hưởng vinh, làm cho người ta có cảm giác đơn giản thoải mái lại thật cân đối, hoàn toàn chính là style mà lão công thích

tiểu thư.

À.. vâng. nghe thấy nhân viên quầy kêu to, Trữ Y Y lập tức thu hồi tầm mắt, xoay người đáp.

Anh ấy lập tức ra ngay, Xin cô chờ ột chút.

cám ơn. cô gật đầu nói, trong lòng đã có chút thất vọng, còn tưởng rằng có thể nhân cơ hội đi vào, nhìn xem bên trong công ty.

Bất quá suy nghĩ một chút, cô chính là trợ lý nhỏ phụng mệnh đến tặng đồ, cũng không phải thiết kế gia hoặc có quyền quản lý tầng, cô muốn vào làm cái gì nha? Người khác họp thì hỗ trợ cà phê à?

Không nghĩ tự coi nhẹ mình, nhưng chức danh này của cô chính thực là một người qua đường mà thôi, ngay cả người già trẻ nhỏ cũng đều chưa nói tới a.

Ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ, người đó nói sẽ lập tức đi ra ngay nhưng lại để cho cô chờ mười mấy phút, sau đó thì có một người còn chậm hơn cả San San bình thường mở cửa đi ra.

Trữ tiểu thư sao? Thật ngại quá, làm cho cô chờ lâu như vậy, tôi là Ngụy Danh Diệu.

Ngụy tiên sinh khách sáo nói như vậy, nhưng làm cho người ta cảm giác không có thành ý. Dù sao cũng chỉ là một câu nói đơn thuần nên cô cũng không để ý, sau đó đưa tay vào túi lấy mẫu hàng cho anh.

Thiết kế gia Trình Quang Xa nói chỉ cần đem thứ này đưa cho anh, anh sẽ biết. cô nói.

Đối phương gật gật đầu, đem túi tiếp nhận cảm ơn.

Cô lắc lắc đầu, sau đó nói: Xin cáo từ.

Đối phương lại lần nữa gật đầu, Trữ Y Y ở xoay người hướng thang máy đi, trong nháy mắt khóe mắt cũng thấy hần xoay người đi rồi, ngay cả nhìn theo cô một giây cũng không có. Thật là bẽ bộn nhiều việc nên như vậy cũng đúng, nếu cho hần biết cô là lão bà của người trực tiếp lãnh đạo của hần, không cúi đầu cúi người một đường hộ tống đến tận cổng mới là lạ!

Cô tự giễu cười, đi đến cửa thang máy, lại thấy thang máy vừa vặn đang đi xuống.

Không có biện pháp, cô đành phải ngoan ngoãn đứng ở cửa thang máy, chờ thang máy chậm rãi dừng một chút, từ lầu một xuống tầng trệt.

Chỉ chốc lát sau, cửa thang máy ding một tiếng, cửa bật mở, cô ngẩng đầu chuẩn bị đi vào thang máy, lại cùng người trong thang máy muốn đi ra, bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời ngẩn ngơ.

Y Y? Xa Chinh Huân kinh hỉ bật thốt kêu lên, một bước đã đến trước mặt cô, dặt tay cô hỏi: Em sao có thể ở đây vậy?

Phản ứng cùng hành động thân mật của anh đối với cô, làm cho hai nam nhân trong thang máy – hình như là cấp dưới, đồng thời ghen hòng nhìn trần trời lộ ra vẻ mặt không biết là hoảng hồn hay là ngạc nhiên.

Xa Chinh Huân là đưa lưng về phía bọn họ, đương nhiên không thấy được, nhưng đối mặt bọn họ, Trữ Y Y cũng là nhìn thấy rành rành, cho nên có một chút xấu hổ.

Em..... Ách, là thay công ty đến đây giao đồ cho khách, đang muốn đi. Anh..... À, làm việc của anh đi, em không quấy rầy, hẹn gặp lại. nói xong, cô bước đi lướt qua anh như muốn trốn chạy, lại phát hiện tay anh vẫn gắt gao cầm lấy tay cô, một chút buông lỏng đều không có.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Em là khách hàng của viên khoa học kỹ thuật ? anh hỏi cô.

Cô bất đắc dĩ gật gật đầu.

Xa Chinh Huân ngần không được mỉm cười, kéo tay cô nói: Đi, đến văn phòng của anh.

Em còn phải đi làm. cô nhúu mày nói.

Nói thật, cô là rất muốn cùng anh đi đến văn phòng nhìn một cái, dù sao đó là cũng là nơi chiếm cứ cả nửa ngày cuộc sống của chồng cô, cô lại chưa bao giờ đến nơi đó xem thử, như thế nào không hiểu kỳ đâu?

Chỉ trong chốc lát thôi, chắc là không có gì đâu? Nếu em lo lắng, anh kêu người gọi điện thoại cho sếp em để xin phép.

không được! cô đột nhiên mở to hai mắt, hoảng hồn kêu to.

vì sao không được? anh nhúu mày hỏi, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút giảo hoạt ý cười.

Anh tính nói như thế nào? cô nhìn anh, không đáp lời mà hỏi lại.

Nói anh muốn thay lão bà xin nghỉ, mong ngài dàn xếp. dừng một chút, anh mới chậm rãi nói tiếp liền làm cho cô muốn vội vàng ngăn lại. Tôi là Xa Chinh Huân của viên khoa học kỹ thuật, lão bà của tôi là nhân viên mới của quý công ty- Trữ Y Y.

Trữ Y Y vô lực thở dài. Dù sao cũng đã kết hôn quá mười năm, cô lại như thế nào không biết anh vì đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn chứ?

Tuy rằng nói không gian thì không phải thương nhân, những lời này có điểm khó nghe, nhưng lão công cô có thể tạo dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng được đến như hiện nay thì quả không dễ dàng, tuyệt đối sẽ không biết anh có được bao nhiêu ưu thế cùng quyền lực.

Vấn đề ở chỗ, một khi bị anh biểu lộ quan hệ của bọn họ, về sau cô còn có thể tiếp tục làm một người bình thường không, tiếp tục làm tại văn phòng trong công ty sao?

Hắn là rất khó nha?

Cho nên, vô luận như thế nào, cô đều phải che lại cái miệng của anh mới được!

đi, văn phòng của anh ở nơi nào? Em có lời muốn nói với anh. Trữ Y Y xoay người nói, nháy mắt đổi thành cô lôi kéo anh hướng cửa lớn mà đi.

Xa Chinh Huân khoe miệng khê nhếch để cho lão bà lôi kéo đi. Tại quầy tiếp tân, nhân viên quầy hai mắt viên lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng vẫn hướng anh hô một tiếng, Tổng tài.

Cô ấy là vợ tôi. Về sau cô ấy đến công ty, không cần hỏi, trực tiếp cho cô vào. anh nhân cơ hội có mọi người ở đây nói.

Nhân viên quầy nhất thời toàn bộ trợn mắt há hốc mồm nhìn theo tổng tài cùng tổng tài phu nhân lần đầu tiên nhìn thấy, thân ảnh hai người đi khuất trong nháy mắt, thật lâu rồi mà vẫn không thể hoàn hồn.

Tổng tài phu nhân?

oh my god! Ngụy Danh Diệu lúc này chết chắc rồi!

Đang lúc tổng tài phu nhân bí ẩn lần đầu tiên xuất hiện, thông tin này đã lan nhanh như vận tốc ánh sáng ở viên lực khoa học kỹ thuật, Trữ Y Y bị lão công lừa gạt chỉ dẫn đi một vòng thật lớn — trên thực tế, cô hoài nghi là anh đã kéo cô đi khắp công ty, rốt cục mới đến văn phòng của anh.

Đi sâu vào trong công ty, vượt qua khoảng mười lăm gian phòng lớn nhỏ mới đến văn phòng tổng tài, cô ngay cả ý định vẫn tội anh cũng biến mất, chính là tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn nhất — ách, phải nói không mong muốn nhất mới đúng, cô không mong muốn thấy nhất chính là trong văn phòng còn có một gian khác, đại khái là nơi có thể nghỉ ngơi, sau đó, sẽ tìm được một nữ nhân tóc dài nào đó lưu lại.....

Hô! Cô không tự chủ được phiết môi cười, bỏ ra suy nghĩ miên man trong đầu, nói với chính mình lão công của cô không phải loại người như vậy, tuyệt đối sẽ không ở nơi làm việc cùng nữ nhân làm loạn, tuyệt đối sẽ không!

Nhưng, có một cái cửa đập vào tầm mắt cô, cô nhất thời cả người cương trực, nhin lại nhẩn sau, rốt cục vẫn là mở miệng.

Cái phòng kia, em..... Có thể đi vào không? cô hỏi.

Đó là toilet. anh nhìn thoáng qua nơi cô chỉ.

Toilet? cô trừng mắt nhìn, có một chút há hốc mồm, nhưng vẫn là nhịn không được đi ra phía trước, đi đến nắm chặt cửa phòng đẩy ra xem.

Oa, thật là một gian toilet nha! Trừ bỏ bồn rửa tay cùng bồn cầu, cũng chỉ có một cái giá đựng tạp chí tài chính và tạp chí kinh tế cùng một giá sách, đây toàn bộ đều là thói quen của anh.

Cô đem cửa toilet đóng lại, xoay người xem Xa Chính Huân gọi điện thoại bảo thư ký mang vào hai ly cà phê, đồng thời muốn cô bảo phó tổng giám đốc thay anh chủ trì hội nghị, tạm thời bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy anh.

Anh không cần làm như vậy, em đi ngay ấy mà. Sau khi anh ngắt điện thoại, Trữ Y Y mở miệng nói.

Đây là lần đầu tiên em đến công ty anh, em không nghĩ muốn đi tham quan một chút sao? anh nhìn cô.

Không phải đã mới vừa đi tham quan sao? cô lộ ra một chút cổ quái biểu tình, thì thào tự nói: Em không muốn làm chậm trễ công việc của anh, hơn nữa hiện tại em cũng phải đi làm mà.

Cho nên anh mới nói phải giúp em gọi điện thoại xin phép.

Tuyệt đối không cần! cô không tự giác kích động kêu lên, bỗng nhiên nhớ tới một việc quan trọng. Em vào đây là muốn nói với anh, trăm ngàn lần đừng cho người trong công ty biết quan hệ của chúng ta, làm ơn.

vì sao? anh biết rõ còn cố hỏi.

nếu làm cho bọn họ biết em là viên khoa học kỹ thuật phụ nhân, em còn có thể tiếp tục đường như không có việc gì ở lại làm việc sao? Em thật vất vả mới tìm được công việc này, anh không được hại em thất nghiệp.

Em có thể không cần làm việc mà.

nhưng là em muốn làm việc, không muốn mỗi ngày không có việc gì ở nhà. sau đó miên man suy nghĩ, tầm mắt càng lúc càng nhỏ.

Em có thể đi đăng ký một số chương trình học, như hội họa, may, bơi lội, linh tinh.

Cô lắc lắc đầu. Không thích, cuộc sống một phụ nhân không có mục đích không thích hợp với em, em sợ em sẽ ngập đầu trong hồ nước vô chừng mục như cuộc sống hư không này.

Người nói vô tình, người nghe cố ý.

Cuộc sống hôn nhân của chúng ta làm cho em cảm thấy giống như hồ nước lặng?

Trữ Y Y ngây người ngẩn ngơ, lập tức nhăn mặt nhíu mày, Ý em không phải như vậy.

Cho dù không phải cũng không xa lắm, bằng không lại như thế nào muốn cùng anh ở riêng đâu? Xa Chính Huân chưa sót nghĩ, cảm thấy giữa bọn họ tựa hồ có điểm khuyết thiếu nghiêm trọng, mà sai đương nhiên vẫn là ở anh.

lão bà, có thể lại đây ngồi không? anh hướng cô ngoắc nói, đi đến sofa.

Trữ Y Y đi theo anh, vốn tưởng ngồi vào chiếc sofa duy nhất kia, không nghĩ tới anh lại nhanh tay, kéo cô một cái, liền đem cô đặt trên đùi anh, hơn nữa tay anh còn thuận thể ôm lấy thắt lưng của cô, làm cho cô muốn trốn cũng không trốn được.

đừng như vậy! cô xấu hổ nói.

vì sao?

nơi này là văn phòng.

Căn bản là không sao cả. anh hôn môi cô rồi dịch chuyển xuống cổ.

Trử Y Y quả thực không nói gì mà chống đỡ. Cô đã nhiều năm không cảm nhận được sự âu yếm của anh đối với cô, dường như sau khi kết hôn hai năm là tự nhiên biến mất, mà hiện tại nó lại trọng xuất giang hồ, như vậy là có ý tứ gì đâu?

Cốc...cốc...Trên cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Cô cứng người một chút, theo bản năng muốn nhảy xuống đùi anh, tạo khoảng cách với anh, không biết rằng Xa Chinh Huân lại tuyệt không thả lỏng, còn trực tiếp giơ giọng nói: Vào đi.

Cửa phòng mở ra, thư ký trên tay bê khay có hai chén cà phê đi vào, nguyên bản bình tĩnh cước bộ khi nhìn thấy bọn họ, trên đùi chủ tịch lại có một nữ nhân ngồi lên, cước bộ nhanh một chút, thiếu chút nữa lỏng tay đánh nghiêng khay cà phê.

Bất quá cô ta thật sự rất lợi hại, trong nháy mắt liền ổn định khay cùng cảm xúc kinh ngạc, tiếp tục lấy lại bình tĩnh cước bộ đi đến trước bọn họ, vững vàng buông cà phê, lại im lặng lui đi ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

Thật là lợi hại. Trử Y Y trừng mắt nhìn, không tự chủ được tán thưởng ra tiếng.

Cô ấy đã gần bốn mươi tuổi, có ba đứa nhỏ, đứa lớn nhất sang năm cũng chuẩn bị nhập ngũ. Vợ chồng cảm tình êm đẹp tình thâm.

Anh nói với em cái này để làm chi a? cô đem ánh mắt chuyển qua nhìn anh, nghi hoặc nói. Cô lại không có hỏi anh này đó.

sợ em hiểu lầm. anh vẫn không chuyển mắt nhìn cô, vẻ mặt nghiêm trang.

Trử Y Y trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, một cỗ ý cười bỗng nhiên theo đáy lòng xông ra, thẳng hướng thượng yết hầu, làm cho cô nhin không được bỗng một tiếng bật cười.

Trời ạ! cô vỗ về cái trán, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười.

làm sao vậy, có chuyện gì tốt mà cười vậy? Xa Chinh Huân hai tay vòng ôm lão bà đang cười ngặt nghẽo, trong mắt đầy ấp nhu tình.

Anh đã bao nhiêu lâu rồi chưa từng ôm cô như vậy, xem cô ở trong lòng anh cười thật thoải mái ?

Nhớ trước kia thời tuổi trẻ — tuy rằng hiện tại cũng không già mấy, anh yêu nhất chính là nụ cười của cô, bởi vì cô cười bộ dáng thoát nhìn là như vậy vui vẻ khoái hoạt, hơn nữa tràn ngập sức sống, làm cho người nhìn cô cười tựa hồ đều có thể cảm giác được cảm xúc vui vẻ giống cô.

Nhưng chẳng bao lâu sau, thời gian cùng tâm tư của anh đều bị công việc chi phối, quên đi điểm đáng yêu nhất này? Cũng khó trách cô vừa rồi đã nói hồ nước lạnh cùng hư không.

Hết thấy đều là anh sơ sẩy, là lỗi của anh, vì đã không chú ý tới cô vợ nhỏ đang buồn chán.

Anh vẫn nghĩ sẽ cố gắng cho cô có một cuộc sống thoải mái cùng sung sướng, đó mới là người chồng tốt, lại quên mất rằng vợ anh không phải là người trọng vật chất. So với vật chất, cô càng coi trọng tâm linh, như yêu, như vui vẻ khoái hoạt, tỷ như như thế nào mới có thể làm cho cô phát ra tiếng cười từ nội tâm.

Anh thật sự là thực đáng chết, làm sao có thể mắc sai lầm như vậy?

May mắn cô cũng không có kiên trì cùng với anh ly hôn, càng may mắn anh rốt cục cũng đã nhận ra sai lầm của chính mình, mà không phải không hề hay biết.

Cho nên, mất bò mới lo làm chuồng may là chưa trễ, đúng không?

Ánh mắt anh nhu tình cùng quyết tâm, thề mặc kệ sẽ dùng bất cứ phương pháp gì, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất phải làm cho lão bà vui vẻ, vui vui vẻ vẻ chủ động cùng anh về nhà.

Nở nụ cười trong chốc lát, Trử Y Y bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tà mị nhìn lão công.

Anh là đang cố ý đúng hay không? cô nhìn anh, như không giấu được vẻ mặt tươi cười.

cố ý cái gì? Xa Chinh Huân giả bộ khó hiểu nhíu đôi mày anh tuấn.

thư ký của anh.

cô ấy làm sao?

bốn mươi tuổi, ba đứa nhỏ, sợ em hiểu lầm. cô lặp lại lời nói vừa rồi của anh.

Đó là nói thật. anh lấy vẻ mặt thật sự nói.

Cô xem thiếu chút nữa vừa muốn bật cười, nhưng liếc nhìn xuống, cô ấy hẳn là có bảy mươi kg cân nặng?

chính xác là bảy mươi tám kg. anh lại lần nữa nghiêm trang sửa lời cô.

Lúc này Trữ Y Y thật sự nhìn không được, phùng một tiếng cười lên.

ha ha..... rất buồn cười, thật sự là rất buồn cười !

Thư kí tổng tài là một nữ nhân cao to, thân cao ít nhất vượt qua 1m70, thể trọng — anh vừa rồi nói, chính xác con số là bảy mươi tám kg, cho nên đây là vừa rồi Trữ Y Y nói thật là lợi hại nguyên nhân bởi vì tuy thân hình của cô khổng lồ còn động tác thật sự là rất lưu loát, làm cho người ta nhìn không được muốn tán thưởng.

Nhưng là anh còn nghiêm trang nói sợ cô hiểu lầm, làm cho cô có thể nào không cười ha ha đâu?

Cô cũng không phải xem thường người béo, mà là rau xanh cải củ mỗi người mỗi sở thích, lão công cô chính là ưa thích mỹ nữ thân hình tinh tế, việc này bọn họ đều biết, cho nên anh mới có thể yêu cô.

đừng nhìn cô ấy như vậy, cô ấy là thư ký có năng lực mạnh nhất, làm mọi việc lưu loát suôn sẻ nhất trong số tất cả các thư ký ở đây đây. Xa Chính Huân đợi cho tiếng cười cô dịu lại mới nói.

Anh đổi qua rất nhiều thư ký? cô tò mò hỏi, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Nhìn khuôn mặt cô tươi cười cùng vui vẻ khoái hoạt, Xa Chính Huân bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi chính mình thật sự mất đi cô. Anh tuyệt đối không thể mất đi cô, tuyệt đối không được!

lão công?

Chắc là hơn mười người? áp chế sợ hãi trong lòng, anh trả lời.

mười người? cô kinh ngạc kêu lên, sau đó nhìn không được tính hay nói giỡn nói: Tạm rời cương vị công tác, nhất định đều là bởi vì công việc bận quá, quá mệt mỏi mới có thể từ chức đúng không? đi theo một tổng tài cuồng công việc như anh, khẳng định sẽ thật sự rất thảm!

Xa Chính Huân không nói gì nhìn cô.

làm sao vậy, em nói không đúng sao? như thế nào về mặt của anh giống như có điểm kỳ quái?

Đúng, em nói đều đúng. anh gật đầu, quyết định trợn mắt nói dối.

Khoảng một nửa là vì năng lực không đủ, mặt khác hơn phân nửa còn lại là có ý trong lời nói, có ý câu dẫn anh, đương nhiên đều bị anh đuổi việc.

Phản ứng của anh có điểm lạ. như là nhìn ra manh mối, cô nhìn không chuyển mắt theo dõi anh. Mười năm vợ chồng tuyệt đối không sai được.

Xa Chính Huân sững sốt một chút, không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

được rồi, kỳ thật các cô ấy có một nửa bị loại vì không có ý đồ lương thiện, cho nên mới bị sa thải. anh thành thật khai báo.

ý đồ bất lương?

Cùng anh bốn mắt giao tiếp, Xa Chính Huân trên mặt chậm rãi xuất hiện điểm bất đắc dĩ.

Trữ Y Y thế này mới lộ ra bừng tỉnh về mặt, trong lòng hiện lên một loại ngũ vị thập phần thích thú.

Lão công được hoan nghênh, làm vợ nên cảm thấy hạnh diện, tại sao vẫn là buồn bực buồn rầu? Kiêu ngạo chỉ có hai chữ, buồn bực buồn rầu đã có bốn chữ, cho nên hẳn là những người sau nên được đi?

Anh cho tới bây giờ không để ý đến nữ nhân khác, khi anh cảm giác được các cô có ý đồ, lập tức liền đem các cô đuổi việc, là thật. lão bà không nói lời nào, làm cho lão công ra sức mà thanh minh.

Cô phiêu anh liếc mắt một cái.

là thật. anh lời thề son sắt còn nói một lần, chỉ sợ cô không tin.

Em đã nói gì đâu.

Không cần phải nói, chỉ là trầm mặc không nói cũng rất dọa người ! Xa Chinh Huân ở trong lòng kêu cứu (s.o.s)

[Nee: =w= a- sợ vợ *cuốn gói* *bỏ chạy... chạy*| H.ca+YY: *trùng mắt*| Nee: *lảng lảng* *để lại một làn khói*]

Được rồi, em phải đi. cô thỉnh linh nhảy xuống đùi anh.

Nhất thời không đem người ôm sát, làm cho cô nhảy ra vòng ôm của chính mình, Xa Chinh Huân chạy nhanh lại bắt lấy tay cô. Sao gấp vậy? Anh nói muốn dẫn em đi thăm công ty.

lần khác đi.

mọi người ở trong này, làm gì có lần khác? nói xong, đáy mắt anh lại lần nữa hiện lên một chút giảo hoạt. nếu em lo lắng công ty tìm, anh đã nói rồi, chỉ cần anh kêu người gọi điện thoại là có thể giải quyết.

Anh là đang uy hiếp em đấy à? Trữ Y Y trùng mắt nói.

Đúng vậy. anh không chút do dự nhếch miệng cười, tuyệt không làm hổ thẹn.

Lại có một loại cảm giác đã lâu không xuất hiện nổi lên trong lòng Trữ Y Y .

Năm đó anh chỉ là một thanh niên trẻ, lại là cái kẻ nghèo hèn Xa Chinh Huân, chính là dựa vào một bộ răng trắng nõn chỉnh tề, cùng thái độ vô liêm sỉ, vĩnh viễn không buông tay theo đuổi cô, mới làm cho cô phương tâm đình trệ.

Mị lực của anh cùng công lực còn trên thực tế là nâng ột bước, một khi anh phát động thể công, cô trừ bỏ đầu hàng ra, cũng chỉ có thể chờ binh bại như núi đổ.

Thật là đáng giận, nhưng cũng làm cho cô thực động tâm .

Anh vừa rồi đã đáp ứng em. cô trùng mắt với anh.

Anh có đáp ứng sao? đôi mày anh tuấn nhếch lên, biểu tình có điểm xấu xa.

Cô sửng sốt một chút lại hồi tưởng, giống như..... aaaaa.....Không có.....

huống hồ anh đáp ứng rồi thì có ích lợi gì? Em vừa rồi tìm đến đây chẳng lẽ không cùng người ta nói gì sao? Chỉ sợ lúc này người ấy đã gọi điện thoại tới công ty em oán giận rồi. anh nhắc nhở cô.

Trữ Y Y đột nhiên mở to hai mắt, khiếp sợ trùng mắt với anh, sau đó mạnh bắt lấy tay anh kêu to ra tiếng.

nhanh chút, nhanh chút! cô lớn tiếng kêu lên, đồng thời đưa anh hướng ra bên ngoài

nhanh chút cái gì? anh vẻ mặt buồn cười hỏi, đã thật lâu không thấy cô có tính trẻ con bối rối như vậy.

nhanh chút giúp em gọi điện thoại cho Ngụy tiên sinh ngăn cản hẳn nha! Nhanh chút ! cô giống như kiến bò trên chảo nóng sốt ruột kêu lên.

Anh không biết số văn phòng của anh ta. miệng anh khê nhếch, lạnh lùng nói.

không biết liền hỏi tổng đài hoặc thư ký nha, nhanh chút ! cô dùng sức lay động, kéo anh đi!

buổi tối cùng anh về nhà. anh nhân cơ hội vợ vét tài sản.

nếu anh không làm cho chúng ta quan hệ sáng tỏ, thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến! cộp mẹ tra thất lưng, trừng mắt, phát uy.

Ái thê đại trưởng phu lập tức cầm lấy điện thoại, cấp tốc phân phó nói: thư ký Lý, kêu Ngụy Danh Diệu lập tức đến văn phòng của tôi ngay. Lập tức!

3. Chương 3

Y Y, nghe nói cậu cùng tổng tài phu nhân của Viện khoa học kỹ thuật trùng tên trùng họ, đây là thật vậy chăng?

giống nhau đều kêu Trữ Y Y, mệnh làm sao có thể kém nhiều như vậy nha?

chính là a, một người gả cho tổng tài làm phu nhân, một người lại vất vả công tác trợ giúp gia đình, cậu cảm thấy thực bất bình, rất muốn chùy tâm can nha?

chùy tâm can cũng vô dụng, đây là số mệnh.

nói đúng vậy. lúc ấy Xa Chính Huân tuy rằng dùng mệnh lệnh lập tức, nhưng bọn họ vợ chồng vẫn là chậm nửa bước.

Theo như lời lão công, Ngụy Danh Diệu vừa được biết thân thể của cô sau, lập tức liền gọi điện thoại đến công ty Sang Dị đi oán giận, bọn họ căn bản không kịp ngăn trở.

Việc đã đến nước này, bọn họ chỉ có thể liều mình nghĩ ra một cái biện pháp mất bò mới lo làm chuồng, phải kêu Ngụy Danh Diệu lại gọi điện thoại tới, nói hấn vừa rồi là nói giỡn, cô chính là cùng bọn họ tổng tài phu nhân trùng tên trùng họ mà thôi. Bởi vì quá khéo, hy vọng Sang Dị không cần để ý chuyện đùa nhỏ này.

Bởi vì không xác định biện pháp này rốt cuộc có hữu hiệu hay không, cho nên trên đường quay về công ty, Trữ Y Y hoàn toàn là mang theo một cảm giác không yên bất an cùng sợ bị thương tổn tâm mà đi, bước đi thật nặng nề.

Tuy rằng cô vào công ty còn chưa đến một tháng thời gian, nhưng cùng đồng nghiệp trong lúc đó ở chung tám chuyện, cô thật sự sợ hãi bị bọn họ châm chọc khiêu khích đối đãi nha!

May mắn, khi cô trở lại công ty, mọi người phản ứng dường như là hoàn toàn tin Ngụy Danh Diệu là vui đùa thuyết, hảo gia ở.

Nghe đồng nghiệp người một lời ta một câu bình luận, cô thủy chung lấy mỉm cười làm như trả lời, sau đó mọi người nói chuyện phiếm trong chốc lát sau, liền đem chuyện này quảng đến sau đầu, chưa từng nhắc lại. Thật là có kinh vô hiểm.

Trở lại chỗ ngồi, bởi vì hứa hẹn qua nhất định sẽ gọi điện thoại nói cho người nào đó kết quả, Trữ Y Y lập tức trước tiên mượn điện thoại gọi cho anh, miễn cho Xa Chính Huân người kia không kiên nhẫn, nhịn không được lại gọi cho chính mình, sau đó không cẩn thận liền tiết lộ thân thể của cô.

uy, là em. An toàn vượt qua, nói với anh một tiếng. điện thoại vừa thông suốt, Trữ Y Y lập tức nói.

Vậy sau khi tan tầm anh tới đón em.

Ui? Vì sao? Cô ngây người một chút, phản xạ tính hỏi anh.

không phải đã nói buổi tối cùng anh về nhà sao?

Em nào có nói như vậy?

Em nói nếu làm cho quan hệ của chúng ta sáng tỏ thì cũng đừng tưởng, nhưng chúng ta quan hệ không có cho sáng tỏ không phải sao?

nhưng là em lại không có đáp ứng anh nha.

ý tứ chính là mặc kệ có hay không cho sáng tỏ cũng không về ư?

Anh trong giọng nói không có hảo ý ý tứ hàm xúc, làm cho Trữ Y Y vừa nghe thì biết anh nói những lời này là ý tứ gì. Anh thế nhưng lại cố ý lấy chuyện này đến uy hiếp cô!

Anh không thể như vậy ti bỉ. Cô đề thấp âm lượng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Anh cũng không muốn nha, nhưng là con rất nhớ em, em biết không? Lão bà. uy hiếp bất thành, anh sửa bài đánh sang thân tình.

Nhắc tới con, Trữ Y Y liền cảm thấy lòng chua xót. Cô chuyển ra ngoài ở một mình cũng đã hơn một tháng, kết quả là đứa con bất hiếu kia lại ngay cả điện thoại cũng chưa từng gọi cho cô.

Không có mẹ ở nhà quần đông quần tây tiểu tử kia đại khái mỗi ngày đều vui vẻ giống như thần tiên đi?

Con ngay cả điện thoại cũng chưa từng chủ động gọi cho em, làm sao có thể nhớ em đây? không nghĩ lộ ra chính mình thương tâm, cô chỉ có thể đánh trống lảng.

không gọi điện thoại là vì con đang tức giận, đang giận lẫy. Em biết không? Đi hơn một tháng tới nay, con cơ hồ cũng không để ý đến anh.

cái gì? Đây là thật vậy chăng? Trữ Y Y kinh ngạc hỏi, trong lúc nhất thời đã quên chính mình đang ở nơi nào.

làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Đồng nghiệp ngồi ở đối diện cúi đầu làm việc khi nghe thấy tiếng cô kêu lên, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô hỏi.

không có gì. cô nhanh chóng lắc đầu, sau đó lại lần nữa nhỏ giọng nói điện thoại với người ở đầu bên kia: Tan tầm sau em sẽ gọi lại cho anh.

Nói xong, cô vội vàng cắt đứt điện thoại, làm bộ đang thật sự xử lý công việc ở mặt bàn, trong óc lại hiện lên tất cả những lời lão công vừa nói.

Con sở dĩ vẫn chưa gọi điện thoại cho cô, là vì đang giận cô, đang đối cô?

Đây là thật vậy chăng? Hay là anh muốn cô về nên nói vậy?

Còn có, con thật sự cũng không để ý đến ba ba sao? Đã qua hơn một tháng, bài tập cùng sổ liên lạc là ai giúp con kiểm tra, kí tên? Nên sẽ không là Lí lái xe hoặc Trương tẩu đi?

Mặc kệ có phải hay không, con bất hòa ba ba nói chuyện chính là không đúng, nó làm sao có thể như vậy đâu?

Không được, xem ra cô đêm nay thật sự phải về nhà một chuyến, muốn làm rõ ràng hết thấy rốt cuộc là thật là giả, nếu là thật, trong óc con là đang suy nghĩ cái gì?

Thật sự là càng nghĩ càng lo lắng nha!

Tìm được xe đang chờ mình ở ven đường, Trữ Y Y rất nhanh bước lên trước, mở ra cửa xe, nhanh chóng ngồi vào trong xe lại đem cửa xe đóng lại, động tác hành văn liền mạch lưu loát.

Hắn là không có bị đồng nghiệp trong công ty thấy đi? Cô nhanh chóng nhìn một chút ngoài cửa sổ xe cảnh vật mỗi một góc, may mắn không phát hiện gương mặt nào quen biết cả, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Em bộ đáng quả thực tựa như cùng lão công yêu đương vụng trộm nha, anh thật sự có như vậy ám muội sao? nhìn mỗi một động tác cùng phản ứng của cô Xa Chính Huân nhin không được nói.

Cô tức giận lườm anh một cái, cố ý nói: Đúng.

Em còn muốn làm thương tâm anh sao, lão bà?

Anh nếu không lái xe, như thế này cảnh sát giao thông sẽ tới đây viết hóa đơn phạt.

Thật sự là một người để cho người ta không chống đỡ lại mà. Xa Chính Huân chỉ có thể cười khổ đem xe lái đi.

Lúc trước những lời anh nói trong điện thoại đều là thực phải không? Đi được không bao lâu, Trữ Y Y quay đầu hỏi anh.

Em muốn nói là cái gì?

Chuyện của con, con thật sự cũng không bắt chuyện với anh sao? Cô nhú mào khinh tặc, trên mặt có lo lắng.

Dường như vậy.

Vậy sổ liên lạc của con đâu? Nó cũng chưa đưa cho anh ký sao?

Có, nhưng đều là đặt ở trên bàn phòng khách, sau đó chờ anh ký rồi, sáng sớm hôm sau nó tự động nhét vào cặp rồi đi học.

Anh không phải vẫn là mỗi ngày đều tăng ca đến nửa đêm mới về nhà, cho nên con mới có thể đem sổ liên lạc đặt trên bàn ở phòng khách đấy chứ? cô hỏi anh.

không có.

thật vậy chẳng? Vậy anh bây giờ mấy giờ về nhà? Chín giờ? Mười giờ? Hay là 10 giờ rưỡi? Cô hoài nghi nhìn anh một cái, nhện không được ngữ mang khinh phúng hỏi.

Xa Chính Huân nghe vậy, không khỏi thở dài một hơi, Anh mỗi năm qua đều thường xuyên tăng ca về muộn, thực xin lỗi, lão bà.

Không nghĩ tới anh đột nhiên nói như vậy, Trữ Y Y ngây ngẩn cả người.

Cô trầm mặc một chút, mới thông thả mở miệng nói: Em kỳ thật cũng không có trách cứ gì anh, bởi vì em biết anh cũng là vì cái nhà này, mới có thể vất vả như vậy công tác.

Xa Chính Huân trầm mặc nghe, biết lão bà trong lời nói hẩn là còn chưa nói xong.

chính là, Cô quả nhiên tiếp tục nói, em vẫn nghĩ sẽ chờ anh kiếm tiền đủ để cho chúng ta một cuộc sống tương đối an nhàn, thậm chí bây giờ còn có vẻ giàu có hơn so với những người bình thường một chút, dần dần anh sẽ có chừng có mực, không nghĩ tới sự thật lại tương phản, anh càng làm càng tham công tiếc việc, việc nhiều đến mức cơ hồ như là đã quên sự tồn tại của hai mẹ con em.

Anh chưa bao giờ quên hai mẹ con, chính là bởi vì có sự tồn tại của hai mẹ con, anh mới có thể như vậy liêu mình công tác kiếm tiền, nghĩ rằng muốn cho hai mẹ con em những điều tốt nhất. Anh nói.

nhưng là anh đã quên hỏi mẹ con em, cái mà mẹ con em muốn nhất là cái gì. nhìn anh góc cạnh rõ ràng, ngữ quan lập thể sườn mặt, cô thần nhiên nói.

Xa Chính Huân đột nhiên không còn gì mà chống đỡ.

Hai mẹ con em muốn nhất là cái gì? tuy rằng trải qua thời gian này tự mình kiểm điểm, anh đại khái đã có thể biết đáp án, nhưng vẫn muốn nghe cô nói ra.

một lão công có thể đứng giờ tan tầm về nhà ăn cơm chiều, một ba ba có thể tranh thủ những ngày nghỉ ngơi mang con nhỏ đi chơi, một nam chủ nhân có thể ở cùng lão bà và đứa nhỏ ở chung thời gian lâu một chút.

Anh là vừa là một người chồng vừa là một người cha thất bại đúng hay không? nghe xong cô nói những lời này, Xa Chính Huân cười khổ hỏi.

Em không biết, nhưng ở trong mắt người khác, anh vẫn là một trăm điểm.

nhưng ở trong mắt em thì sao?

trước kia cũng từng một trăm điểm. Cô do dự một chút, nói cho anh.

hiện tại thì sao? Năm mươi chín điểm cho thất bại, cho nên em mới có thể nói muốn ly hôn. đây không phải hỏi câu, mà là câu khẳng định.

Trữ Y Y đột nhiên trầm mặc xuống.

Cô rất muốn nói cho anh đây không phải là lỗi của anh, là do cô rất không biết chùng mực, bởi vì mọi người đều nói như vậy. Nhưng là nếu không phải bởi vì anh làm cho cô cảm thấy hư không tịch mịch, làm cho cô có nhiều lắm thời gian miên man suy nghĩ, cô như thế nào ai oán đến muốn ly hôn đâu?

Cho nên, anh thật sự không có sai sao?

Vợ chồng trong lúc đó sẽ có cãi cọ, sẽ có ở riêng, sẽ có ly hôn, tuyệt đối không phải vấn đề từ đơn phương, nhất định là do hai người đều có sai. Ngay cả việc lão công gặp người khác ở ngoài, hay lão bà hồng hạnh ra tường loại chuyện này, đang trách tội phản bội, hoặc là đồng thời là bị phản bội giả cũng phải suy nghĩ một chút chính mình vì sao không giữ được nhân tâm người kia.

Cô nhất định là làm cái gì, hoặc không có làm cái gì, mới có thể làm cho sự tình diễn biến thành như vậy.

Cô vẫn đều là nghĩ như vậy.

Giống như cô, trước kia chỉ đem con trai cùng bệnh tình của mẹ chồng đặt lên trọng tâm, đối với việc anh ham mê công việc thời gian làm việc ngày càng dài cũng không có dị nghị hoặc khuyên bảo kịp thời, sau này khi muốn ngăn lại cũng không biết nên như thế nào mở miệng, cho dù là có nói ra, thì lời cô nói lại làm cho anh cảm tưởng vấn đề không hề nghiêm trọng, không cảm nhận được cuộc hôn nhân của bọn họ đã xảy ra vấn đề, cũng sắp va phải đá ngầm rồi.

Cái sai của cô là đã không đúng lúc kịp thời mà nói cho anh, thái độ và phương pháp cũng không đúng, cho nên mới xảy ra cục diện vợ chồng ở riêng như ngày hôm nay.

Đương nhiên, cô cũng có thể trở về nhà và chấm dứt cục diện này, chẳng qua là cô vẫn cần thời gian để tìm được trọng tâm trong cuộc sống của chính mình, cô cần thay đổi. Nếu không cứ như vậy cùng anh trở về, cô sợ về sau nếu lại phát sinh cùng loại vấn đề, bọn họ liền thật sự sẽ lấy ly hôn để giải quyết.

Bởi vì trâu dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu..... Đến lúc đó hậm hực thương tâm cô nhất định sẽ nghĩ như vậy.

Cô rất hiểu biết chính mình, cho nên cuộc sống nhất định phải thay đổi, không phải anh thay đổi mà chính là cô cũng thay đổi, nhất định phải có điều thay đổi mới được.

nếu em trả lời nói đúng, anh liệu có thể không tức giận không? Trừ Y Y thông thả mở miệng.

nếu tức giận có thể làm cho em lập tức trở về, chấm dứt tình trạng vợ chồng ở riêng này thì tốt. Nhưng có được không? Trong giọng nói của anh có mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng không có phát hỏa.

thực xin lỗi.....

không phải lỗi của em, là do anh xem nhẹ ý tưởng cùng cảm thụ của em, cho nên hiện tại đang chịu nhận trừng phạt thích đáng. đối với sự giải thích của cô, Xa Chính Huân chính là tự giễu nói.

thực xin lỗi. Cô lại nói.

Anh lắc đầu, thay đổi đề tài, trước khi tới đón em, anh đã gọi điện trước về nhà, bảo Trương tẩu nói với tiểu Kiệt mẹ đêm nay sẽ về nhà.

Tiểu Kiệt có phản ứng thế nào?

Trương tẩu nói nó nghe xong sau, cái gì cũng không nói chỉ im lặng trở về phòng. Cho nên, nếu con có phản ứng khác thường, hoặc là đối đãi với em bằng thái độ rất lạnh nhạt, em cũng đừng thương tâm. Anh nói trước với cô để cô dự phòng.

Con thật sự đang giận em?

chính xác là giận cả hai chúng ta. Hơn nữa con giận anh còn nhiều hơn so với giận em, bởi vì nó tựa hồ cho rằng là do anh đuổi em đi, không cho em ở cùng gia đình nữa.

Anh hãy giải thích với con đây là lựa chọn của em

Em nghĩ rằng một đứa nhỏ mười tuổi có thể hiểu được ý tưởng cùng tình cảnh của người lớn sao?

Tiểu Kiệt rất thông minh.

nhưng vẫn là một tiểu hài tử cần một mẹ ở bên người.

Anh là đang trách em sao? tâm như bị cái gì đâm một chút, sắc mặt cô có chút thay đổi.

Anh không có ý tứ này, chính là hy vọng em ít nhất những ngày nghỉ có thể về nhà ở, quan tâm một chút con chúng mình. Xa Chinh Huân uyển chuyển nói.

Mục đích của anh chính là hy vọng lão bà có thể về nhà, như vậy bọn họ vợ chồng mới có thể có nhiều thời gian ở chung, như vậy anh mới có thể làm cho cô tận mắt thấy sự thay đổi cùng cố gắng của chính mình, tiến tới chấm dứt loại tình trạng ở riêng này.

Nhưng là anh căn bản không nghĩ tới, khi anh nói ra hai chữ quan tâm này, cũng đã phạm vào tối kỵ.

quan tâm? Trử Y Y thanh âm không tự chủ được trở nên có điểm bén nhọn, Anh lại muốn em quan tâm nhiều hơn đến con ư?!

làm sao vậy? nghe ra giọng nói của cô có thay đổi, anh quay đầu hoang mang nhìn lão bà liếc mắt một cái.

Anh không cho rằng những lời này nên là từ em mà nói có vẻ thích hợp sao? Cô hỏi anh, một cơn giận dữ không rõ nguồn gốc bỗng chốc bùng lên Tiểu Kiệt sinh ra đến bây giờ, trừ bỏ thời điểm sinh nhật con tròn một tuổi anh có ở nhà, còn lại chín năm anh đều ở nơi nào? Khi con đi học nhà trẻ, nó dường như tuần nào cũng phải đến bệnh viện khám, anh có biết không? Con hiện giờ đã đi học lớp ba, anh đã từng tham gia buổi họp phụ huynh nào của con chưa, đã từng đi cổ vũ đại hội thể dục thể thao cho con, đi du lịch cùng lớp với con chưa? Anh đã từng tham gia hết thấy chưa?

Em biết anh công việc bận rộn, nhưng con không phải do em một người sinh ra, nó lại càng không là một con rối không có cảm giác, cho nên rốt cuộc ai mới cần phải quan tâm con nhiều một chút, anh sao không tự mình đến hỏi con xem?

Câu nói cuối cùng của cô vừa dứt, trong xe lâm vào một mảnh trầm tĩnh, có chút trất nhân, cũng có chút xấu hổ.

Trử Y Y vốn không nghĩ tới nói những lời này với anh, dù sao đó đều là chuyện quá khứ, hơn nữa cô cũng biết anh tuyệt đối không phải là không quan tâm con, chỉ là vì công việc bề bộn nên cực chẳng đã.

Nhưng khi anh mở miệng muốn cô quan tâm đến con nhiều hơn, cô cũng không biết chính mình là làm sao nữa, chính là nhất thời toàn bộ đột nhiên bùng nổ, bởi vì này trên đời người không có tư cách nhất chỉ trích nói cô không quan tâm đứa nhỏ chính là anh.

Đây là oán hận chất chứa. Thẳng đến giờ khắc này, cô mới biết được chính mình không phải không oán, chính là khả năng nhẫn nại so với người khác nhiều hơn mà thôi.

Nguyên lai cô đối với anh vẫn đều có oán hận, chính là chôn ở sâu trong nội tâm ngay cả chính cô cũng không biết.

Cô, thật sự là dối trá.

Đột nhiên, cô cảm thấy mình thật ngột ngạt.

..... Dừng xe. Cô đột nhiên mở miệng kêu lên.

Em muốn làm cái gì? Xa Chinh Huân không tự giác cũng có chút khó chịu.

Cô chẳng lẽ không cảm giác rằng anh vẫn luôn đang cố gắng thay đổi, cũng thừa nhận chính mình đã sai lắm sao? Cô nói chuyện vì sao không thể nhẹ nhàng hảo hảo nói, nhất định phải dùng những lời nặng nề như vậy, lợi hại như vậy chất vấn anh?

Em muốn xuống xe, em bây giờ không về nhà với anh nữa.

Em là đang nói giỡn đúng không? Thanh âm của anh lại lạnh chút.

Em không có nói giỡn với anh, nhanh chút dừng xe, để cho em đi xuống.

Xa Chinh Huân cảm hơi hơi trều nhanh, cố gắng chịu đựng sự nóng nảy của chính mình. Anh biết em hiện tại đang rất tức giận, giận anh, nhưng con là vô tội, Tiểu Kiệt hiện tại đang ở trong nhà chờ em trở về, em muốn hủy đi hy vọng cùng chờ mong của con sao?

Em sẽ gọi điện thoại cho con, nói với con thành thực xin lỗi.

Em thật sự muốn làm như vậy?

Em muốn xuống xe. Cô lại lần nữa kiên trì nói.

Lúc này Xa Chinh Huân không thêm nhắc lại, chính là trầm mặc đem xe hướng tới sát ven đường, sau đó lách một cái gọn gàng, đem xe ngừng lại.

Cô một giây cũng không có lãng phí, lập tức cởi bỏ dây an toàn, đẩy cửa xe đi xuống xe.

Xem cô như vậy rõ ràng, Xa Chinh Huân cũng phát hỏa, vừa đợi cô đóng cửa xe, anh ngay cả xem cũng không liếc mắt một cái, nhìn thẳng về phía trước, giẫm chân ga, xe liền phóng vút đi.

Đây là thời điểm từ lúc hai người ở riêng sau quan hệ chuyển biến xấu nhất.

Tiểu Kiệt, tên đầy đủ Xa Vũ Kiệt, năm nay mười tuổi, học lớp ba tiểu học, thông minh lanh lợi, tư tưởng so với các tiểu hài tử cùng tuổi khác trưởng thành sớm hơn.

Bé trên thế giới này yêu nhất là mẹ, tiếp theo là bà nội đã qua đời, rồi đến ông ngoại, bà ngoại cùng nhóm các dì, cuối cùng mới là ba ba rất ít khi nhìn thấy mặt.

Mẹ thường nói với bé, ba ba thường xuyên công tác bận rộn như vậy tất cả đều là vì muốn kiếm tiền để cho bọn họ có cuộc sống tốt, nếu ba ba không vất vả như vậy, bé vốn không có cặp sách mới, bút máy mới, quần áo mới có thể mặc, càng không có tiền để mua những đồ chơi khủng long mà bé thích nhất.

Những lời này, khi bé còn học lớp một còn có thể tin là thật; Đến khi học lớp hai, bé bắt đầu có hoài nghi; Hiện tại, bé đã là hoàn toàn không tin.

Ba ba là người công tác cuồng, là người rất ít khi ở nhà, chưa bao giờ cùng bé tham gia các hoạt động trong trường học.

Nhưng là bởi vì ba ba bộ dạng vừa cao lại soái, so với ba ba của các bạn cùng lớp thoát nhìn đều còn cao, còn soái hơn, cho nên bé vẫn là thích ba ba này, thẳng đến ngày đó mẹ đột nhiên nói với bé, mẹ muốn chuyển ra ngoài sống một thời gian, muốn bé hảo hảo nghe lời ba ba hàng ngày.

Mẹ nói bởi vì bé đã trưởng thành, mẹ muốn ra ngoài làm việc, nhưng công ty lại cách nhà xa, cho nên mẹ phải ở một mình bên ngoài, không thể về nhà.

Những lời nói dối này, đừng nói là bé sẽ không tin tưởng, khả năng ngay cả chắt ba tuổi của bà Trương hàng xóm cũng không tin tưởng.

Mẹ nghĩ bé còn nhỏ không hiểu chuyện, không biết cha mẹ tách ra chính là ở riêng, mà như thế tức là ba mẹ đã không thích đối phương cho nên mới không nghĩ muốn ở cùng một chỗ, kể tiếp bọn họ sẽ ly hôn.

Cùng lớp bé cũng có bạn ba mẹ là như thế này, nhưng lại không chỉ một người, cho nên bé biết mẹ chuyển đi ra ngoài ở tức là có ý tứ gì.

Không cần hỏi bé nếu ba mẹ thật sự ly hôn, bé muốn ở với ai? Bé đương nhiên sẽ chọn mẹ.

Nhưng là mẹ lại không dẫn bé cùng đi, ngược lại đem bé lưu lại cho ba ba, bé thật sự rất tức giận, tức giận mẹ bỏ lại bé, lại càng giận ba ba làm ẹ chuyển đi ra ngoài.

Cho nên bé tuyệt không muốn cùng ba ba nói chuyện, cũng không muốn gọi điện thoại ẹ. Bé thầm nghĩ tự mình im lặng, ai cũng không muốn để ý, dù sao hai người bọn họ căn bản là không ai thật sự để ý bé.

Vừa rồi, bà Trương chạy tới nói với bé, mẹ đêm nay sẽ trở về, bé không biết nên có phản ứng gì, bởi vì bé còn đang giận mẹ, không muốn cùng bất luận kẻ nào nói chuyện.

Nhưng là nếu mẹ thật sự đã trở lại, bé sẽ không cùng mẹ nói chuyện, không để ý tới mẹ, mẹ có thể sẽ thương tâm không?

Bé không muốn để mẹ thương tâm.

Một mình tránh ở trong phòng phiền não nửa ngày, Tiểu Kiệt quyết định như cũ vẫn là cùng mẹ nói chuyện, bởi vì bé muốn hỏi mẹ có phải hay không thật sự về sau cũng không trở về. Nếu đúng như vậy, bé liệu có thể được lựa chọn cùng mẹ ở chung một chỗ?

Dưới lầu dường như truyền đến thanh âm cửa mở, bé không tự chủ được nhảy xuống giường, mở cửa phòng, lao xuống lầu.

Mẹ đã trở lại!

Mẹ.....

Không có trở về.

Trở về, chỉ có ba ba một người đang đứng ở phòng khách.

Nhưng là bà Trương rõ ràng nói với bé, ba ba lái xe đi đón mẹ, như thế mẹ sẽ cùng ba ba trở về, không phải sao? Vì sao chỉ có ba ba một người, mẹ đâu? Đi tới phòng bếp giúp bà Trương nấu cơm sao?

Bé quay đầu nhìn về phía phòng bếp, lại nghe thấy ba ba đột nhiên mở miệng nói chuyện.

mẹ đột nhiên có chút việc, cho nên không có trở về.

..... Không có trở về?

Nguyên lai nói muốn trở về tất cả đều là gạt người, bé lại bị lừa?

Ánh mắt lạnh lùng, bé không nói hai lời, xoay người hướng trên lầu chạy đi.

Tiểu Kiệt!

Ba ba gọi bé, bé lại hoàn toàn không muốn để ý, bởi vì người lớn chỉ biết gạt người mà thôi, chỉ biết gạt người!

Chạy về phòng, bé dùng lực đem cửa phòng đóng lại, khóa lại, sau đó đem những đồ vật xem không vừa mắt toàn bộ vứt trên mặt đất, bao gồm cặp sách trên ghế, sách trên bàn học, quần áo, truyện khủng long –

Tiểu Kiệt.

Ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến thanh âm ba ba, làm cho bé cả người cứng đờ, nhưng không có lên tiếng trả lời.

Tiểu Kiệt? ngoài cửa người lại kêu lên, sau đó thử mở cửa, vặn vẹo tay khoá.

Bé vẫn là đứng ở tại chỗ cả người cứng ngắc, cũng không nhúc nhích.

đem cửa mở ra. ba ba bên ngoài mệnh lệnh nói.

Tiểu Kiệt không muốn để ý đến ba ba, chỉ là trừng mắt, cảm giác như chính mình đã đánh mất cái gì đó, cảm thấy rất giận, rất giận, rất giận!

Mau mở cửa ra, đừng để baba nói lần thứ ba.

Ba ba thanh âm lại lần nữa vang lên, hơn nữa đột nhiên trở nên nghiêm khắc hơn so với thầy giáo Lý, làm cho bé không tự chủ được cảm thấy sợ hãi, một chút sau, mới rốt cục xoay người hướng đến trước cửa, cúi đầu đem khóa cửa phòng mở ra.

Cửa phòng bị mở ra, Xa Chính Huân nhìn con đứng ở trước cửa phòng cúi đầu, lại nhìn phía sau hỗn độn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên tức giận hay là khổ sở.

Con thất vọng cùng khí phẫn anh sao lại không biết? Bởi vì anh cũng đang thất vọng cùng tức giận, vốn đang nghĩ đến đêm nay người một nhà có thể hoà thuận vui vẻ ăn một bữa cơm, không nghĩ tới kết quả là như vậy.

Gia đình bọn họ là làm sao vậy? Nguyên bản nên hạnh phúc mỹ mãn, vì sao biến thành như bây giờ?

Anh vẫn nghĩ đến chính mình là trụ cột của gia đình, kết quả xảy ra một hồi những chuyện như vậy, bây giờ mới biết nguyên lai chính là lão bà mới là nha.

Cảm giác này thực châm chọc, cũng thực khiếp sợ, nhưng sự thật là như thế, anh không thể không có lão bà, con không thể không có mẹ, nhà này không thể không có nàng!

Một cổ xúc động làm cho anh ngăn không được thốt ra – Tiểu Kiệt, con muốn đi tìm mẹ sao? Ba ba mang con đi.

4. Chương 4

Xúc động nói ra một câu như vậy, Xa Chính Huân phát hiện chính mình so với con còn muốn vui vẻ, bởi vì rốt cục anh cũng có một lý do để đi tìm lão bà rồi. Anh nhất định phải nhanh chóng lấp đầy khoảng trống giữa hai người mới được, nếu không sẽ chỉ làm hiểu lầm giữa bọn họ càng lúc càng lớn, khoảng cách càng lúc càng xa mà thôi.

Chính là như thế nào mà Tiểu Kiệt lại không hề phản ứng? Chẳng lẽ đúng như theo lời lão bà, bé căn bản là không nhớ đến mẹ mình?

Nhưng là nếu bé không nhớ mẹ, như thế nào vừa mới chạy vội xuống lầu, không nhìn thấy được người mà bé muốn gặp, lại lập tức quay về phòng, đem đồ đạc trong phòng vứt lung tung thành như vậy?

Tiểu Kiệt, con muốn đi tìm mẹ sao? Xa Chính Huân lại hỏi, nghĩ muốn biết trong đầu óc non nớt ấy đang nghĩ cái gì.

Tiểu Kiệt rốt cục có phản ứng, cũng là lắc đầu.

Con không phải rất nhớ mẹ sao? anh nói.

Con không có. Tiểu Kiệt cúi đầu, quật cường phủ nhận, thực rõ ràng tâm không nghĩ vậy.

Xa Chính Huân đột nhiên có chút chua xót, không biết nên nói cái gì.

Vạch trần con nói dối, nói rằng nó kỳ thật là rất nhớ mẹ sao? Nếu đổi lại là trước đây, khẳng định rằng anh sẽ thẹn quá thành giận, từ nay về sau càng sẽ không đề cập tới mẹ bé. Nhưng là, cứ như vậy làm như không biết tâm tư của tiểu hài tử, Tiểu Kiệt lại rất đáng thương.

Anh nên làm như thế nào? Nếu là lão bà, cô sẽ làm như thế nào? Xa Chính Huân nhíu mày tự hỏi.

Mẹ nói con không có gọi điện thoại ẹ. một lát sau, anh mở miệng nói.

Tiểu Kiệt trầm mặc không có lên tiếng trả lời, anh đành phải tiếp tục thấp giọng nói.

Mẹ nói con có thể gọi điện thoại ẹ, lúc nào đều có thể, bởi vì mẹ rất nhớ con, con là tiểu bảo bối của mẹ – Gạt người.

Một thanh âm rất nhỏ vang lên, làm cho anh hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm.

Cái gì? anh ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Kiệt đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ đều là nét đáng thương, làm cho người ta nhìn chua xót trong lòng.

mẹ nếu nhớ con sẽ trở về thăm con, nhưng là mẹ đều không có trở về, cho nên mẹ căn bản là không có suy nghĩ đến con. Tiểu Kiệt không chuyển mắt nhìn ba ba nói: mẹ đã không cần con.

Xa Chính Huân bị cả kinh ngây người, anh chẳng thể nghĩ tới bé sẽ nói như vậy. Nếu như lão bà nghe thấy được, cô nhất định sẽ rất đau lòng!

Tiểu Kiệt, con không thể nói như vậy, mẹ không hề ghét con, trên thế giới này người mẹ yêu nhất chính là con. mẹ yêu con so với yêu ba ba còn hơn, làm sao có thể không cần con chứ?

Anh muốn dùng lời lẽ của mình để sửa lại tư tưởng lệch lạc của Tiểu Kiệt, khi nghe xong, Tiểu Kiệt cứ như vậy đứng bất động, vẫn vẻ mặt quật cường nhìn chăm chăm xuống sàn, khuôn mặt nhỏ tựa hồ còn có một chút bất tuân cùng phản nghịch.

Cứ như vậy thì không được!

Trong lòng lập tức toát ra thanh âm này, Xa Chinh Huân lần đầu tiên cảm nhận được giáo dục đứa nhỏ thật vất vả cùng quan trọng, mà anh lại quá bận rộn nên đều giao cho lão bà.

Lại một lần nữa, chứng minh anh là một người chồng cùng người cha thất trách.

Con lại đây. hít sâu một hơi, anh vịn bả vai Tiểu Kiệt, đem bé xoay người mang vào phòng, sau đó ấn ngồi ở trên giường.

Xa Chinh Huân không có chất vấn đã xảy ra chuyện gì, chỉ là đem những thứ ở dưới đất nhặt lên, bao gồm sách, cặp và các đồ linh tinh đặt lên bàn, quần áo các loại đặt tạm lên giường.

Chờ sắp đặt mọi thứ xong xuôi, anh kéo chiếc bàn học có ghế dựa của Tiểu Kiệt đến, để con ngồi vào bàn cùng anh mặt đối mặt.

Tiểu Kiệt, con có chán ghét ba ba không? anh quyết định công bằng hảo hảo cùng con nói chuyện.

Tiểu Kiệt ngây người một chút, tựa hồ không nghĩ tới ba ba sẽ hỏi như vậy.

Con có thể nói thật, không sao. anh nói, bởi vì ba ba hiện tại cũng thực chán ghét chính mình, phi thường, phi thường chán ghét.

vì sao? Tiểu Kiệt trầm mặc một chút, rốt cục mở miệng hỏi anh.

bởi vì ba ba không có chiều cố tốt cho con cùng mẹ, làm cho con chán ghét ba, còn làm ẹ chuyển ra bên ngoài sống, làm cho chúng ta người một nhà không thể ở cùng một chỗ. Đây tất cả đều là lỗi của ba ba, cho nên ba ba thực chán ghét chính mình.

Ba ba cùng mẹ ly hôn sao? Tiểu Kiệt hỏi, cậu hiện tại chỉ muốn biết điều này.

sẽ không. Xa Chinh Huân lập tức trả lời, đương nhiên sẽ không.

Nhưng Tiểu Kiệt hiển nhiên không tin, bởi vì cậu nói tiếp: Nếu như ba và mẹ ly hôn, con có thể chọn sống với mẹ không? một chút sau, cậu cúi đầu bổ sung một câu, nếu như mẹ không cần con....

Nghe xong lời này, cảm thấy thực ưu thương, nguyên lai Tiểu Kiệt thật sự không muốn sống cùng anh.

Nhưng là có thể trách ai được? Mười năm qua, rốt cục thì anh đã làm gì được cho con, dựa vào cái gì muốn con lựa chọn anh?

Bất quá, đây không phải là vấn đề mà phụ tử bọn họ muốn thảo luận, bởi vì anh tuyệt đối sẽ không cùng Y Y ly hôn, cho nên bọn họ có việc trọng yếu hơn phải làm.

mẹ cũng không phải không cần con. Xa Chinh Huân lại đối con nói, sau đó nói tiếp, mẹ với ba ba chỉ là bất hoà một chút, cho nên mới tạm thời chuyển đi ra ngoài sống.

nhưng là cha mẹ cãi nhau ở riêng, sau đó sẽ ly hôn.

Tiểu Kiệt thành linh giải thích làm cho Xa Chinh Huân toàn bộ há hốc mồm không thể nói gì mà chống đỡ.

ba ba cùng mẹ sẽ không. anh lại kiên định đối con hứa hẹn.

nếu Ba mẹ muốn ly hôn cũng không sao, chỉ cần làm cho con sống cùng mẹ thì tốt rồi.

Nghe con lãnh đạm nói không cần ba ba, làm cho anh không khỏi thấy lòng chua xót lại khổ sở, còn có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ba và mẹ con sẽ không ly hôn. anh lại nghiêm chỉnh đối con nhắc lại, bởi vì mẹ thực yêu ba ba, ba ba cũng thực yêu mẹ, cho nên chúng ta tuyệt đối sẽ không ly hôn, vĩnh viễn sẽ ở cùng một chỗ.

nhưng ba mẹ hiện tại vốn không có cùng một chỗ.

Anh bỗng nhiên cứng họng.

Giờ khắc này Xa Chinh Huân đột nhiên có loại cảm giác thật sâu sắc, con phải là oán hận anh chắc chắn là rất sâu, cho nên mới lần nữa làm tổn thương anh.

Bất quá anh tự biết là trừng phạt đúng tội, cam nguyện chịu, chỉ cầu con đừng nghĩ rằng anh nói thì hay nhưng hành động sẽ không được như lời nói thì tốt rồi.

cho nên, anh hít sâu một hơi, thật sự đối con nói: ba ba cần sự hỗ trợ của con, Tiểu Kiệt.

Lần đầu tiên nghe thấy, ba ba lợi hại như vậy mà lại cần sự hỗ trợ của mình, Tiểu Kiệt có chút sợ ngây người.

Hai mắt bé trợn lên nhìn ba ba trân trối, cho tới nay, bé đều cho rằng ba ba là không gì làm không được, làm sao có thể cần một cậu nhóc hỗ trợ chứ?

Hỗ trợ gì ạ? bé không tự chủ được hỏi lại.

Giúp ba ba làm ẹ trở về. Con cũng hy vọng mẹ có thể trở về cùng chúng ta ở cùng một chỗ đúng không? Ba ba có biện pháp có thể ẹ về nhà, nhưng là cần con hỗ trợ.

mẹ sẽ trở về sao ạ? Tiểu Kiệt trong mắt dấy lên hy vọng.

chỉ cần con cố gắng hỗ trợ cho ba ba, ba ba cam đoan nhất định sẽ được.

thật vậy ạ? Bé đột nhiên lại bán tín bán nghi .

thật sự. Xa Chinh Huân kiên định gật đầu nói.

Nhưng mà nếu như mẹ không trở về thì sao?

Mẹ nhất định sẽ trở về.

Con nói là nếu mà.

Con cùng ba ba cùng nhau hợp tác, làm sao có thể như vậy được? Chỉ là..... chần chờ một chút, anh lại hỏi: Con không tin rằng ba ba có thể làm được sao?

Con tin! Tiểu Kiệt lập tức lớn tiếng nói.

tốt lắm. Xa Chinh Huân vẽ mặt đứng đắn đối con gật gật đầu, trong lòng lại muốn cười.

Tuy rằng con của anh xác thực so với các tiểu hài tử cùng tuổi khác thông minh hơn, thành thực rất nhiều, nhưng tiểu hài tử dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, làm sao có thể thông minh hơn người lớn được? Hơn nữa, đây lại là một người lẩn lộn ở thương trường nhiều năm, sớm đã trở nên cáo già.

Ai, đừng trách anh lừa gạt con mình, cũng chỉ vì muốn có một gia đình hạnh phúc, thân là một phần tử của gia đình, anh cũng nên góp công mình?

Trọng điểm là, làm như vậy cũng có thể gia tăng thời gian hai cha con ở bên nhau, không làm cho khoảng cách của bọn họ bởi vì biến cố này mà càng kéo càng xa, cuối cùng không thể cứu vãn.

Con lúc trước trên mặt có vẻ mặt đối kháng bất tuân kỳ thực có chút dọa anh, anh thực rất sợ đứa nhỏ này sẽ vì vậy mà bắt đầu có hành vi lệch lạc, sau này sẽ trở thành không ngoan

Nếu thật sự là như vậy, anh không còn mặt mũi nào ở bên cạnh lão bà, bởi vì mới giao con cho anh chiếu cố hơn một tháng liền biến thành như vậy, anh cũng khó giải thích lắm nha

Nói tóm lại, hiện tại con lúc này thoát nhìn hẵn là không có vấn đề gì, vậy vấn đề chỉ còn lại là về phía lão bà mà thôi.

Có con đứng về phía anh, anh nghĩ bọn họ sắp tới sẽ là một nhà ba người sống hạnh phúc .

Vì chúng ta một nhà ba người sống hạnh phúc, chờ tiếp chiêu đi! Lão bà thân ái của anh!

mẹ, mẹ không phải nói sẽ trở về? Vì sao không có trở về?

Nghe thấy con trong điện thoại như vậy hỏi cô, Trữ Y Y thiếu chút nữa muốn rơi lệ.

Cô cũng không biết chính mình vì sao xúc động như vậy, nhưng cố không để ý, trách mình không quan tâm tới con.

Cho nên sau khi về nhà, cô liền vẫn hồi hận cùng tự trách, không ngừng mà mắng chính mình, cũng không nghĩ đến là con sẽ gọi điện thoại đến đây, ngữ khí thất vọng của con giống như là mũi kiếm thật sâu đâm vào trong lòng cô.

thực xin lỗi, bảo bối! Mẹ..... Mẹ..... trong giọng nói có áy náy cùng tự trách, cô cũng không biết tìm có gì để trốn tránh.

ba ba nói mẹ là đột nhiên có việc cho nên mới không có trở về, là thật sao?

Cô cũng sốt một chút. Lão công là như vậy cùng con giải thích sao? Tuy rằng nói dối là không đúng, nhưng cô vẫn là thực cảm kích anh đã nói giúp cô.

là thật. ách thanh, cô đau lòng nói.

Thế đã xong chuyện chưa ạ? Con có thể đi gặp mẹ không?

Nhất thời, Trữ Y Y cũng sốt một chút. Con muốn tới tìm mẹ?

Mẹ cũng không trở về gặp con, con rất là nhớ mẹ. Ba ba nói chỉ cần mẹ đáp ứng, ba sẽ lái xe chở con đi gặp mẹ. Con có thể gặp mẹ không, mẹ?

đương nhiên có thể. Trữ Y Y không chút do dự trả lời, lập tức nhớ đến một sự kiện. nhưng là ngày mai con không phải đi học sao? Hiện tại đều đã gần tám giờ hơn, con nên đi ngủ –

Hôm nay con có thể ở với mẹ không? Ba ba, có thể chứ? Ba ba gật đầu kìa!

Sự tình liên tiếp biến hóa rất nhanh, làm cho Trữ Y Y cứng họng, có điểm phản ứng bất ngờ

Tiểu Kiệt muốn tới tìm cô ? Hơn nữa đêm nay còn muốn lưu lại cùng cô ở một đêm?

Không biết là buồn hay là vui, nhưng là cô thật sự rất nhớ con, muốn ôm con một chút, cùng con trò chuyện, nghe con nói những ngày không có mẹ bên cạnh

Bé nếu có thể lưu lại cùng cô ở một đêm, cô đương nhiên cầu còn không được.

hảo, vậy con phải nhớ đem cặp để ngày mai còn phải đi học đó, và quần áo đi học nữa, ngày mai mẹ đưa con đến trường học. cô cẩn thận nhắc nhở.

hảo. Chờ con một chút, con sẽ đến ngay, mẹ phải chờ con nha!

hảo, mẹ chờ con.

Sau khi Tiểu Kiệt ngắt điện thoại, Trữ Y Y bắt đầu sửa sang lại phòng, không phải phòng rất lộn xộn, mà là muốn cho nó ngăn nắp một chút.

Bởi vậy, nói không chừng về sau Tiểu Kiệt còn muốn đến ở một ngày, hai ngày, nhiều ngày..... Nếu thật sự là như vậy liền thật tốt quá! Cô chờ mong nghĩ.

Sửa sang lại phòng, Trữ Y Y lại nhanh chóng tắm rửa một chút, vừa tắm vừa lo lắng con sẽ đến vào đúng thời điểm cô đang tắm. May mà không phải

Bất quá sau khi cô đã tắm rửa xong, cô lại bắt đầu lo lắng bọn họ như thế nào còn chưa tới? Sẽ không phải là nhất thời thay đổi chủ ý, hủy bỏ việc tới đây chứ?

Một lòng cứ như vậy lo được lo mất, bất ổn, thẳng đến khi cửa ngoài truyền đến tiếng đập cửa, còn kèm theo tiếng kêu to của Tiểu Kiệt.

mẹ, mở cửa!

Âm thanh tự nhiên cùng ngây thơ?

Trử Y Y hốc mắt nóng lên, nhanh chóng chạy tới đem cửa mở ra, hơn một tháng không thấy con liền đứng ở trước cửa, làm cho cô ngăn chặn không được kích động tiến lên một tay ôm lấy con, đầy ngập nhớ mong, cứ như vậy nói hết mà ra.

bảo bối, mẹ rất nhớ con, rất nhớ con, rất nhớ con! Con có hay không nhớ mẹ?

vốn có, nhưng là hiện tại có điểm không nhớ. Tiểu Kiệt nhin không được bắt tri bất giác nói thực ra.

Bé thấy mẹ vừa nhìn đã lập tức ôm chầm lấy mình, còn khoa trương kêu bé là bảo bối, bé cũng không phải tiểu oa nhi ba tuổi, như vậy thực mất mặt nha!

khụ!

Ba ba đột nhiên ở một bên ho khan, làm cho Tiểu Kiệt đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ của mình.

hiện tại không nhớ là vì mẹ đang ở ngay trước mặt con nha, nhìn được cũng ôm được rồi mà. bé vội vàng sửa miệng, đồng thời thân thủ hồi ôm mẹ. mẹ, con cũng có rất nhớ mẹ !

thật sao? Trử Y Y ngẩng đầu lên nhìn con, hốc mắt có điểm hồng hồng.

thật mà, con không có lừa mẹ, mẹ đừng khóc nha. xem bộ dáng mẹ, Tiểu Kiệt có chút không biết làm sao lại lo lắng nhìn đứng ba ba ở bên cạnh liếc mắt một cái. Bé không phải đã làm hỏng việc rồi chứ?

đừng đứng ở cửa, vào bên trong thôi. như là chuẩn bị thời cơ, Xa Chính Huân nói.

Mà Trử Y Y cũng là lập tức gật đầu, nắm tay con đi vào phòng.

Nhìn hai người, Tiểu Kiệt bỗng cảm thấy mẹ thực nghe lời ba ba, mặc kệ ba ba nói cái gì, mẹ đều nghe lời ba ba hết. Cho nên, bé thật sự không hiểu vì sao lần này sao ba ba không kêu mẹ về nhà là được mà, còn muốn cậu hỗ trợ làm gì.

Lần đầu tiên đi vào nơi mẹ ở, Tiểu Kiệt tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, không tự chủ được nói ra những điều nghĩ trong lòng.

Phòng này quả thực nhỏ, vả lại còn không đủ tiện nghi nữa.

Không nghĩ tới con nói như vậy, làm Trử Y Y sững sốt một chút, thật cẩn thận hỏi: Con không vui sao? Vậy buổi tối con còn muốn ở với mẹ không?

đương nhiên là muốn ạ. Tiểu Kiệt lập tức trả lời, sau đó nhìn ba ba liếc mắt một cái, không nói gì với ba ba, cậu không quên nhớ nhiệm vụ của mình. Con chỉ cần có mẹ là tốt rồi. cậu làm nũng nói, nhưng trong lòng cảm thấy rất muốn phun! Ác

~ bảo bối, con quả nhiên là bảo bối của mẹ! Trử Y Y đột nhiên lại gắt gao ôm lấy bé.

Nhìn Tiểu Kiệt ở trong lòng lão bà mà mắt tròn trắng, lộ ra một biểu tình bất đắc dĩ, Xa Chính Huân thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng đồng thời, trong lòng cũng tràn ngập cảm thán cùng ảo não. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bọn họ thể hiện tình mẫu tử mãnh liệt như vậy. (:D)!

Đã mười năm qua, anh rốt cuộc mất bao lâu rồi mới thấy cảm động? Bởi vì công tác quá bận, cũng bởi vì tin tưởng lão bà có thể quán xuyến nhà cửa, anh luôn đem tinh thần cùng thời gian để làm việc, thiếu thời gian quan tâm tới người khác nha. Trong thời gian ở chung với con, phần lớn cũng đều là anh đi làm, có lẽ cùng nhau ăn bữa sáng, hoặc là ăn cơm trưa ngắn ngủn không đến một giờ.

Trong mắt anh con luôn nhu thuận, lúc còn nhỏ, rất ngoan, bởi vậy anh thực yên tâm đem chuyện giáo dục con giao cho lão bà.

Trên thực tế, lão bà cũng thật sự giáo dục con rất khá, chính là anh cho tới bây giờ cũng không biết quá trình lão bà dạy con, bọn họ mẫu tử là như thế nào nói chuyện, như thế nào ở chung? Cô dạy con phương thức là thoải mái, nghiêm khắc, vẫn là ôn nhu, hoặc là giảng đạo lý? Nay đó anh tất cả đều không biết.

Anh thật là một lão công cùng phụ thân kém cỏi!

Nếu không phải lần này lão bà cùng anh ở riêng, có lẽ anh khả năng vĩnh viễn cũng sẽ không phát hiện chính mình đã làm sai bao nhiêu, lại mất đi bao nhiêu. Cho nên mới có một câu: Mất bò mới lo làm chuồng, đúng không?

Túi xách và quần áo con để ở đâu đây? tỉnh lại đi mà, Xa Chinh Huân mở miệng hỏi, hy vọng lão bà nhớ ra anh có tồn tại.

Hm... để trên sofa được rồi. Trử Y Y rất cục nói.

Em còn chưa đổi chiếc sofa này sao? anh xoay chuyển ánh mắt, không tự chủ được nhíu mi.

Nghe vậy, cô làm bộ không có nghe đến.

Ánh mắt ba ba lúc này liền hướng nhìn Tiểu Kiệt, bé thông minh lập tức hiểu được ý tứ ba ba. Trên thực tế, ba ba lúc trước liền cùng cậu nói qua chuyện này, bọn họ sớm đã có kế hoạch, trọng yếu nhất là, cậu cũng thực chán ghét chiếc sofa thoạt nhìn vừa xấu vừa bẩn này.

mẹ, ghế dựa thoạt nhìn bẩn bẩn, bên trong có thể còn có con gián cùng con kiến nha? Tiểu Kiệt nói.

Em xem, ngay cả con cũng ghét bỏ nó. Xa Chinh Huân lập tức tiếp lời, hai cha con kết hợp thật ăn ý.

nó không phải bẩn, chỉ có chút hơi cũ mà thôi. cô nhanh chóng giải thích với con.

nhưng là con không thích nó, nó thoạt nhìn thật đáng ghét. Tiểu Kiệt nhăn mày.

Trử Y Y không nói gì, chỉ có thể đầu hàng. mẹ ngày mai liền đổi ngay.

Vậy có thể đổi thành sofa giường không? Con muốn nó có thể làm ghế dựa, lại có thể làm giường sofa, thực là rất thoải mái a! Tiểu Kiệt hưng phấn nói. Trời biết sofa giường là cái gì? Nhưng là ba ba dạy cậu muốn nói như vậy, cậu hẳn là không có nhớ lầm?

Tiểu Kiệt nhìn lên ba ba liếc mắt một cái, ba ba chính nho nhỏ đối bé gật đầu nhẹ. (thế này thì Y Y vào trông là đúng rồi ^__^)

mẹ ngày mai sẽ đi mua.

Nha! Nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành!

Hiện tại, nhiệm vụ của bé cũng hoàn thành rồi? Bé có thể chơi mấy vi tính của mẹ không? Phòng này, bé hài lòng nhất chính là máy tính đặt ở bên chiếc bàn nhỏ cạnh giường kia.

Anh sẽ đi mua, em đưa cho anh chìa khoá dự bị, anh đi một chút. Xa Chinh Huân đối lão bà nói.

Trử Y Y hơi chút do dự, cuối cùng vẫn là đem chìa khoá dự bị ra giao cho anh. Bởi vì cô đột nhiên nhớ ra không thể tự mình khuân vác, còn phải cho người khuân đồ vào phòng, cho nên vẫn là giao cho anh xử lý là tốt nhất.

ngày mai khi tan tầm, em có thể thấy một cái sofa giường mới tinh. sau khi lấy chìa khoá, anh cam đoan đối cô nói.

Em biết anh công tác bề bộn nhiều việc, cho nên chừng nào rảnh anh có thể đi mua, không cần phải vội. dù sao Tiểu Kiệt chỉ đến ở hôm nay, có trời mới biết lần tới bé đến là chừng nào?

Anh sẽ làm.

hảo.

Sau khi đã thống nhất ý kiến, vợ chồng đột nhiên không nói gì, cùng nhau quay đầu nhìn về phía Tiểu Kiệt đang chơi máy tính.

ngày mai buổi sáng ba ba sẽ qua chở con đi học. Xa Chinh Huân bỗng nhiên nói.

Không cần đâu, em có thể dẫn con đi. nghe vậy, Trử Y Y lập tức xung phong nhận việc.

Anh không muốn em đi làm muộn.

Muộn một lần không có vấn đề gì. hai người lại lần nữa không nói gì.

Như vậy ngày mai buổi sáng chúng ta cùng nhau đưa con đi học. cuối cùng anh hạ kết luận.

Nhưng cô đã có một ý tưởng khác, Kỳ thật em có thể đưa con đi học, anh ngủ nhiều một chút, không cần sáng sớm liền chạy tới.

Em là đang quan tâm anh sao? anh thật sâu nhìn cô hỏi.

Em vẫn luôn quan tâm anh, không nghĩ tới là đến bây giờ anh mới cảm nhận được. Trừ Y Y không khỏi cảm thấy một chút chua xót ở bên môi.

Anh vẫn đều có cảm nhận được, chính là sau khi ở riêng, anh sợ em sẽ không còn quan tâm anh. anh vội vàng bổ sung nói: hơn nữa lần trước em nói vợ chồng ở riêng không thể quản được đối phương.

Trừ Y Y không nói gì nhìn anh, cô không muốn giải thích với anh cái cô gọi là không thể quản chỉ là không nói nhiều đến công việc của người kia, chứ không phải là không quan tâm đến nhau nữa

Anh thật sự không hiểu cô sao, không biết cô có bao nhiêu để ý anh, thương anh nhiều sao? Cho dù cô nói không quản thật, cô cũng chỉ là nói được nhưng làm không được.

Anh nên sớm về nhà nghỉ ngơi đi. thở dài, cô đối anh nói.

Nhanh như vậy đã muốn đuổi anh đi ?

Anh ở lại đây cũng không có việc gì làm, không bằng sớm một chút về nhà ngủ. thực không hiểu là cô đang quan tâm anh sao? Anh không phải muốn ngày mai đến chỗ con đi học sao?

Chạy qua chạy lại chắc chắn là sẽ rất mất thời gian, không bằng hôm nay buổi tối anh cũng ở lại nơi này. anh nói giỡn nói.

Giỡn hoài, anh nên nhanh chóng về đi. cô nhất thời nhú mày.

Nếu là anh nói sự thật thì sao? anh giống như ngây ngô hỏi lại.

Thật sự cũng vô dụng, bởi vì không có chỗ cho anh ngủ đâu.

Cho nên anh mới muốn con nói muốn có một cái sofa giường! Bởi vậy, về sau còn có giường cho anh ngủ. Xa Chính Huân ở trong lòng đoán, miệng lại trả lời, Anh có thể ngủ trên sàn.

sàn cứng như vậy, anh làm sao ngủ? Trừ Y Y tức giận nói, huống hồ cô cũng không có dư thừa gối hay chăn để cho anh dùng, liền ngay cả áo ngủ, bàn chải đánh răng đều không có. nhanh chút đi, anh không được lãng phí thời gian em cùng con nói chuyện chứ. cô đưa anh hướng cửa đẩy đi.

hôn tiễn anh được không? (anh quả thật rất là gian a) anh bỗng nhiên ở trước cửa dừng lại, xoay người vô liêm sỉ yêu cầu.

Trừ Y Y ngây ra như phỗng nhìn anh, mặt không tự chủ được đỏ lên.

Không được nói giỡn ! cô cảnh cáo nói. Tiểu Kiệt ngay tại bên cạnh, anh còn nói lung tung, không biết xấu hổ a?

con ở bên cạnh làm cho em cảm thấy ngượng ngùng sao? Tiểu Kiệt, nhắm mắt lại không nên nhìn, mẹ muốn hôn ba ba. nhưng Xa Chính Huân còn lớn giọng hơn, đem toàn bộ sự chú ý của Tiểu Kiệt lại đây.

Ba mẹ đáng ghét! Con muốn đi toilet. Tiểu Kiệt phen mắt trợn trắng, sau đó nhảy xuống giường, lập tức bỏ chạy đến trong toilet.

tốt lắm, con đi rồi, nhanh chút lại đây hôn anh. Nam nhân da mặt dày này nhìn cô cười cười.

Anh thật là..... Trừ Y Y thật là không biết nói gì mà chống đỡ.

Nhưng kỳ thật, cô cho dù có nói cũng không có cơ hội nói, bởi vì anh đột nhiên thân thủ đem cô kéo vào trong lòng, nâng mặt của cô lên, cúi đầu liền hôn trụ cô.

Đó là một cái hôn vừa thâm tình vừa nóng giận, hôn cô thở hồng hộc, còn có mặt đỏ tim đập, cảm giác tựa như trở lại thời điểm cả hai cảm mến nhau, thật là động lòng.

Nguyên lai..... Tiểu biệt thắng tân hôn chính là loại cảm giác này nha?

Đột nhiên trong lúc đó, cô cảm thấy lần này ở riêng thật sự là rất tốt.

5. Chương 5

Ngày hôm sau khi đi làm về, Trữ Y Y liền phát hiện trong phòng không chỉ có chiếc sofa giường mới, liền ngay cả chiếc giường đôi cũng bị đổi thành đồ mới, còn có tủ lạnh, tivi, tủ quần áo, nên thêm nên đổi tất cả đều bị đổi rồi.

Trên thực tế khi vừa mở cửa ra, trong nháy mắt cô còn tưởng rằng chính mình đi nhầm nhà, lập tức lui ra về phía sau đi ra ngoài, ngẩng đầu xác nhận dãy số phòng dán bên cạnh cửa, ngạc nhiên phát hiện chính mình cũng không đi nhầm nhà đâu.

Đi vào trong phòng, đóng cửa lại, cô xem lại căn phòng được trang hoàng rất nổi bật, thật sự có một loại cảm giác dễ khóc dễ cười.

Tuy sớm biết rằng đem chìa khóa giao cho anh, ngoài việc giúp cô đổi chiếc sofa ra, Xa Chính Huân nhất định sẽ làm thêm chút gì đó, nhưng là trong một ngày liền làm nhiều như vậy, cũng quá xả xỉ đi?

Anh hôm nay rốt cuộc có tới công ty đi làm không nha?

Tối hôm qua sau khi anh rời khỏi, cô cùng con hàn huyên rất nhiều, biết từ sau khi cô chuyển đi, Xa Chính Huân mỗi ngày đều đã về nhà ăn tối cùng con, có đôi khi không kịp, cũng sẽ ở về nhà trước khi con lên giường đi ngủ.

Bất quá con cũng thành thật cùng cô thừa nhận, con thích mẹ ở nhà cùng nó hơn là ba ba, gặp con nó vẫn hỏi cô khi nào thì về nhà? Làm cho cô nghe xong có điểm chua xót trong lòng.

Chuyện của người lớn, không nên để ảnh hưởng đến con nhỏ, đạo lý này mọi người đều biết, nhưng làm được mới là khó. Cho nên cô cũng chỉ có thể nói dối thiện ý mà trả lời con.

rất nhanh, chờ mẹ công tác ổn định sau. cô nói.

vậy mẹ công tác khi nào thì ổn định? đứa nhỏ thực ngây thơ hỏi.

này..... Mẹ cũng không biết nha. Người lớn chính là như vậy ti bỉ. Ai!

Lắc đầu, cô bỏ qua sự chua xót trong lòng khi nhìn con lúc ấy thất vọng bộ dáng, liền xoay người đi đến trước tủ quần áo, đem cửa tủ mở ra, định lấy ra bộ đồ mới.

Tất cả quần áo của cô đều ở bên trong, nhưng làm cô há hốc mồm, sau đó nhìn không được phá ra cười một tiếng đó là! Trong tủ quần áo trừ bỏ quần áo của cô ra, lại có treo một ít quần áo của con cùng lão công ?!

Anh đây là định làm gì? Muốn cùng con chuyển qua đây đồng cô sống chung sao? Rất buồn cười !

Nở nụ cười trong chốc lát, Trữ Y Y đem tủ quần áo đóng lại, lại đi tới xem tủ lạnh mới của cô.

Cửa tủ vừa mở ra, chỉ thấy trong tủ lạnh toàn là thức ăn, hơn nữa trong đó có một nửa là đồ ăn ưa thích của con cùng lão công.

Vì thế, cô biết con cũng có tham dự một chút vào chuyện này, bởi vì những đồ ăn trong tủ này, khi mua nhất định là nó cũng tham gia ý kiến nha.

Cho nên, hai phụ tử này rốt cuộc muốn làm sao? Chẳng lẽ muốn đến đây cùng cô ở chung trong gian phòng bé xíu hơn 10m² này sao?

Nhìn không gian nhỏ bé trước mắt liếc mắt một cái là thấy hết, Trữ Y Y bỗng nhiên lắc đầu, thì thào tự nói nói: không có khả năng đi?

Mở tivi mới chơi điều khiển từ xa, sau đó đem tivi chuyển tới kênh tin tức, cô bắt đầu tháo trang sức chuẩn bị tắm rửa. Bởi vì tắm rửa sạch sẽ sau cô mới có thể lên giường, thử xem cái giường kia thoát nhìn thật thoải mái, thật thoải mái nha.

Nói thực ra, cô đã có chút khẩn cấp.

Giường mới thật sự rất thoải mái, hơn nữa nệm cảm giác cùng nệm trong nhà giống nhau, làm cho Trữ Y Y nhin không được nhảy xuống giường đem khăn phủ giường xốc lên xác nhận. Quả nhiên đúng vậy, tấm nệm này cùng loại nệm xa xỉ dùng trong nhà nàng thật giống nhau, đều là cực phẩm, chào giá hơn mười vạn.

Cô là thực vui vẻ sau này mỗi buổi tối đều có thể ngủ thật sự thoải mái, nhưng là lão công không phải điên rồi sao? Chẳng lẽ anh không biết là khi cô trở về nhà, những đồ dùng này không mang về được sao?

Tân sô pha, tân tủ áo, còn có nệm xa xỉ này..... Chủ cho thuê cái nhà này sẽ kiếm được khối nha.

May mắn lúc trước khi cô thuê căn phòng này, tivi cùng tủ lạnh đều là sắp hỏng rồi, chủ cho thuê nhà đã giảm giá thuê cho cô ba tháng tiền nhà là để cô đi mua đồ dùng mới, thế nhưng lúc đó cô thực sự không cần, cũng không có thời gian đi mua, cho nên chậm chạp mà vẫn chưa mua.

Hiện tại Xa Chính Huân nhưng thật ra thay cô giải quyết hết thảy, chính là những đồ vật này chủ nhà phải miễn thu của cô nửa năm tiền nhà mới tính hết nha.

Không tự chủ được, Trữ Y Y thở dài một hơi, tổng cảm thấy cô lúc này căn bản là không phải ra ngoài đi làm kiếm tiền, mà là đi lãng phí tiền, ai!

Đột nhiên, cô đột nhiên nín thở, bởi vì nghe thấy trên cửa truyền đến có người đang dùng chìa khóa tra vào ổ.

Kaka, khóa cửa bị mở ra. Cô yên tâm đem ngum khí kia đang ngừng lại liền thở ra, bởi vì có thể thuận lợi mà mở cửa trừ cô ra cũng chỉ có Xa Chính Huân mới có được chiếc chìa khóa thứ hai.

Cô đi tới phía trước giúp anh mở cửa, bởi vì trên cửa còn có mặt khác lưỡng đạo khóa, cho nên khi cô ở nhà, cho dù anh có chìa khóa cũng vào không được. Chính là cô thật sự không nghĩ ra, anh như thế nào lại chạy tới đây? Là tới đưa cô chìa khóa sao?

Mang theo nghi hoặc, Trữ Y Y đem cửa mở ra, sau đó ngây người, bởi vì ngoài cửa không chỉ có lão công mà thôi, còn có con trai a.

bảo bối, con như thế nào cũng đến đây? cô kinh ngạc hỏi con.

mẹ thầm nghĩ muốn ba ba đến, không cần con tới sao?

Di? không dự đoán được con sẽ nói ra những lời kinh người như vậy, cô thực sự ngốc sững sốt một chút.

mặt mẹ đỏ.

cái gì?

lừa mẹ đó! Con muốn nhìn tân sô pha.

Con nhanh như chớp liền theo khe hở bên người cô tiến vào trong phòng, làm cho cô hoàn toàn không kịp phản ứng không biết hiện tại rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Con nói muốn đến xem tân sô pha giường, cho nên anh liền cùng con đến. một bên Xa Chính Huân đột nhiên mở miệng giải thích.

Cô nhìn anh, sau đó nhướng cao đôi mi thanh tú hỏi: Đồ mới mua chỉ có sô pha giường sao?

còn có giường, tủ áo, tivi cùng tủ lạnh. khi nhìn ánh mắt của cô, anh liền thẳng thắn thừa nhận bộ dáng như ta đầu hàng .

Anh sao lại làm như vậy?

bởi vì muốn cho lão bà ở thoải mái một chút. Anh không chuyển mắt nhìn cô.

muốn thoải mái, em sẽ về nhà.

nhưng em không trở về nhà nha, cho nên anh cũng chỉ có thể hảo nghị biện pháp đem nơi này biến thoải mái chút. Anh đương nhiên nói, một chút sau, lại nhíu mày hỏi cô, Em tính muốn cùng anh về nhà sao?

Quần áo trong tủ là như thế nào? Cô làm như không có nghe đến câu hỏi của anh, trực tiếp đổi đề tài.

quần áo có vấn đề gì sao? Anh hẳn là đều có treo tốt rồi mới đúng nha. Không có sao? Anh vẽ mặt hồi tưởng thật sự nói.

Những quần áo này đều là anh tự tay treo lên sao? Tự tay? mặc dù có nghĩ tới khả năng này, nhưng cô vẫn là thực kinh ngạc. Anh hôm nay rốt cuộc bỏ ra bao nhiêu thời gian giúp cô làm tất cả việc này nha?

Thời gian của anh là quý giá như vậy, mỗi ngày đều làm việc đến không có thời gian ngủ, mà hiện tại anh lại đem thời gian giúp cô làm những việc rêu rĩa nhỏ nhặt này..... Nói thực ra, nói cô không cảm động tuyệt đối là gạt người.

đương nhiên. Xa Chinh Huân nhanh chóng trả lời, Anh không muốn để cho người khác thấy nội y của lão bà anh nha. Đúng rồi, có một chiếc áo ngủ màu đỏ sa mỏng như thế nào anh chưa từng thấy em mặc qua?

cái gì áo ngủ màu đỏ sa mỏng? Em đâu có cái nào như vậy! Cô ngốc nghếch kêu lên, một giây trước khi nghe anh nhắc tới nội y mà cảm thấy xấu hổ cảm giác đã muốn bay lên chín tầng mây.

làm sao lại không có? Em theo anh lại đây. Anh nắm tay cô, đem cô kéo vào trong phòng, còn không quên đóng cửa lại.

Trử Y Y rất muốn làm rõ ràng việc chiếc áo ngủ sa mỏng như anh nói, muốn chứng minh trong tủ áo tuyệt đối không có cái loại này áo ngủ, cho nên không chút nào chống cự đi theo anh.

Anh lập tức kéo cô đến trước tủ áo, đem cửa tủ mở ra, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một loạt những áo ngủ màu hồng, màu đỏ linh tinh.

Khi cửa tủ mở ra, cô nhìn thấy Xa Chinh Huân cầm một loạt những chiếc áo ngủ hồng đỏ kia, nhất loạt đều hoàn toàn trong suốt, cổ chữ V sâu gợi cảm, sau lưng khoét sâu.

Mặt Trử Y Y toàn bộ đỏ hồng, đây căn bản không phải của cô, cũng không phải do cô mua. Ngược lại, khi mới kết hôn trong khoảng hai năm đầu, người thường mua những loại váy ngủ gợi cảm này chính là anh. Mà anh đang cầm trên tay những áo ngủ này, cô dám đánh cá, tuyệt đối là kiệt tác của anh.

người này sắc lang! Cô không cẩn thận đem lời trong lòng nói ra.

nhưng chỉ đối lão bà của anh sắc. Xa Chinh Huân mi phi sắc vũ gần sát lỗ tai cô nói nhỏ, gián tiếp chứng thật suy đoán của cô – trong tủ quần áo của cô có loại áo ngủ này, quả nhiên là kiệt tác của anh.

Trử Y Y thật không biết là nên khóc hay nên cười.

Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì nha? con ở bên cạnh, cô đành phải dè dặt âm lượng hỏi anh, bị anh chọc cho vừa bực mình vừa buồn cười.

Nghĩ xem khi em mặc sẽ là bộ dáng thế nào. đưa tay mang chiếc áo ngủ gợi cảm ướm lên người cô, Xa Chinh Huân khàn khàn nói.

Cô đỏ mặt đem chiếc áo ngủ kích thích kia bỏ xuống, nhanh chóng bỏ vào ngăn kéo, ngẩng đầu lên trừng mắt liếc xéo anh một cái, lại đổ gáo nước lạnh vào anh.

Đừng để em phải nhắc anh, chúng ta là đang ở riêng. Cô lạnh lùng nói.

nếu em nguyện ý, đêm nay là có thể chấm dứt tình trạng ở riêng. Anh ngữ mang khiêu tình nói, trong mắt tính ám chỉ tương đương rõ ràng.

thật có lỗi, em không muốn.

Đột nhiên, anh vòng tay ôm lấy thắt lưng cô, nháy mắt đem cô kéo đến bên người, người cô dính sát vào người anh từ đùi đến ngực không lộ ra chút khe hở nào, làm cho cô có thể cảm nhận được nhiệt độ phát ra trên người anh, cùng với nơi nào đó đang cứng cáp đứng lên.

Em xác định? Anh nhẹ giọng hỏi, đồng thời nhẹ nhàng mà cọ xát người cô.

Trử Y Y hít sâu một hơi, sắc mặt ửng hồng tà nghệ liếc mắt một cái, hạ giọng ngăn anh lại, đừng náo loạn, con ở trong này.

Anh ánh mắt vừa chuyển, đem tầm mắt chuyển hướng đến phòng tắm.

đừng nghĩ tới nơi đó! cường chế trụ tiếng rên rỉ thiếu chút từ trong cổ họng phát ra, Trử Y Y thân thủ thúc vào anh một cái.

ai, không nên dẫn con cùng nhau đến. người nào đó nản lòng nói.

Nghe vậy cô lại thúc vào hông anh một cái. con không có tới anh cũng đừng nghĩ có thể tiến vào. nói đến việc này, cô lập tức thân thủ hướng anh đòi lại đồ, chìa khóa đưa em mau.

nhANH NHƯ VẬY LIỀN QUA SÔNG ĐOẠN CẦU ?

đúng vậy. Ánh mắt cô mị hoặc thu hút tình, vẽ mặt tiểu gian tiểu ác.

Bộ dáng này của cô làm cho người ta nhìn đến nghiêng răng cũng ngứa tâm, Xa Chinh Huân rốt cục ngăn chặn không được cúi đầu hôn cô, giống trừng phạt lại càng giống kim lòng không đậu, hôn đến khi hai người cuối cùng đều bị tình dục quần thân, thiếu chút nữa sẽ không dừng lại được.

Tiểu Kiệt..... Trử Y Y thở dốc nói nhỏ nhắc nhở. Làm mẹ luôn có vẻ để ý đứa nhỏ.

Xa Chinh Huân cả người cứng đờ, vùi đầu vào gáy cô, phát ra tiếng than nhẹ thống khổ. Con không phải tới để giúp anh sao? Như thế nào hiện tại ngược lại biến thành lực cản ?

Anh trước đem con đuổi về nhà rồi lại đến được không? Anh khàn khàn nói.

Trử Y Y trong cơ thể dục vọng thăng trầm trào khen ngợi, lý trí cũng không nghĩ như vậy. Cô đối với anh luôn không có nhiều lắm sức chống cự, lúc này càng không có, nói không chừng lần tới anh kêu cô về nhà, cô cũng sẽ không từ chối cũng nên. Như vậy, cô ở riêng còn chưa được một thời gian, cái gì cũng không có thay đổi sao?

Anh ngày mai còn phải đi làm, Tiểu Kiệt cũng phải đến trường, hai bố con anh tốt nhất vẫn là sớm một chút về nhà nghỉ ngơi đi. Cô nhẹ nhàng mà đẩy anh.

Anh không nhúc nhích, sau một lúc lâu sau mới truyền đến thanh âm nửa đùa nửa uy hiếp.

lão bà, em hảo ngaoan a, không sợ lão công vì bất mãn, ra ngoài tìm người khác sao? Anh nói.

nếu anh thật muốn làm như vậy, em cũng không có biện pháp ngăn cản, dù sao anh vừa có tài lực cùng quyền lực đều rộng lớn hơn em. Bất quá trước đó, phiền anh trước ký vào đơn ly hôn cho em, cảm ơn.

Lời nói vừa xong, Trử Y Y đã bị anh hung hăng lặc bẻ lên một chút, thắt lưng lưng thiếu chút nữa bị anh bẻ gãy.

uy, anh muốn bẻ gãy em à? Cô vừa cười vừa kháng nghị.

Là em tuyệt tình nha, lão bà. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đây không phải là tuyệt tình, là lý tính. Nếu anh yêu người khác, em lại chết cũng không buông tay vừa khóc vừa nháo đòi thắt cổ, anh sẽ không bị phiền chết sao?

trừ bỏ em ra, anh tuyệt đối sẽ không yêu người khác. Anh ngẩng đầu lên, kiên định nói.

lời này mỗi người đều đã nói, nhưng làm được đến lại có mấy người?

lão bà, em hiện tại muốn chọc giận chết anh sao? lời nói kia làm anh nghe được nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Em chỉ là luận sự mà thôi. cô vẽ mặt vô tội.

anh nhất định sẽ làm được, nếu anh không làm được, liền phạt anh bạn bè xa lánh, công ty đóng cửa, trôi giạt khắp nơi, không thể chết già. anh nghiêm trang nói.

anh cũng không cần phải như vậy thề độc đi? Trử Y Y dở khóc dở cười, không nghĩ nói cho anh, kỳ thật thề độc mỗi người đều có thể nói ra, trên cơ bản cô cũng không tin tưởng những lời thề độc.

Y Y, em nên biết anh rất yêu em? Trừ em ra, đời này anh chưa từng thích nữ nhân khác. anh thâm tình chân thành nói với cô.

còn chưa có ý tứ chính là về sau mới có thể biết—

Em thật sự muốn chọc tức chết anh sao? phút chốc đánh gãy lời của cô, Xa Chinh Huân càng nghĩ càng hỏa, nhện không được lại nâng lên khuôn mặt của cô, hung hăng hôn nàng.

haizz ~ hai người rốt cuộc muốn hôn miệng tới khi nào nha?

Con bất mãn thanh âm đột nhiên vang lên, vợ chồng đột nhiên giống bị điện giật đột nhiên tách ra.

Xa Chinh Huân nhìn về phía con, chỉ thấy hắc đứng ở trước sô pha, lấy vẻ mặt chịu không nổi kiên có chút không kiên nhẫn biểu tình, hai tay ôm ngực dựa vào trên vách tường nhìn bọn họ.

con muốn làm chi? anh hỏi con. Không có lý do chính đáng, quấy rầy anh cùng lão bà thân thiết, cần thận bị đánh đòn!

sô pha này như thế nào biến thành giường a? Tiểu Kiệt đỏ miệng hỏi.

Bé nghiên cứu đã lâu nhưng không được, muốn gọi ba mẹ làm cho bé xem, hai người bọn họ thế nhưng vẫn ở bên kia hôn môi, thực chịu không nổi.

Xa Chinh Huân bắt đầu dĩ thử dài, buông lão bà đang ôm bên hông ra, đi hướng con.

xuống dưới. Anh nói với con đang đứng ở trên sô pha.

Tiểu Kiệt lập tức từ sô pha nhảy xuống đến một bên giường, mở to một đôi tò mò, nhìn không chuyển mắt nhìn ba ba như thế nào đem một cái ghế biến thành giường.

Chờ xem ba ba đem sô pha biến thành giường sau, bé lập tức nhảy đến trên giường sô pha, hưng phấn tuyên bố, con muốn ngủ nơi này! Ba ba, người cùng mẹ ngủ, không thể cùng thưởng sofa với con.

cám ơn con, ba ba cầu còn không được. Xa Chinh Huân còn thật sự nói.

Đứng ở một bên Trử Y Y nghe xong, quả thực là dở khóc dở cười.

bảo bối, con không phải nói là đến xem sô pha giường sao? Hiện tại thấy rồi có phải hay không nên trở về nhà? Ngày mai còn phải đi học. Cô nói với con, bởi vì đã sắp 9 giờ rồi.

nhưng là con hôm nay buổi tối muốn ở nơi này nha. Tiểu Kiệt lại như vậy nói.

ở nơi này? Cô có chút kinh ngạc trừng mắt nhìn. nhưng là, con ngày mai còn phải đi học, cặp sách.....

cặp sách đã ở trên xe ba ba. Tiểu Kiệt nhanh chóng tiếp lời, còn có quần áo, ba ba nói nơi này có.

Trử Y Y nhìn về phía lão công, chỉ thấy hắc vẻ mặt vô tội nhún vai, nói: Anh chỉ là phòng ngừa chu đáo mà thôi.

mới là lạ. Cô trực tiếp phun ra.

Em không muốn để con lưu lại sao? anh nhíu mày nói.

mẹ, con không thể lưu lại sao? Tiểu Kiệt lập tức phát ra tiếng cầu xin đáng thương.

đương nhiên có thể. trừng mắt nhìn lão công liếc mắt một cái, cô ôn nhu đối con nói.

con muốn ngủ nơi này, ba ba cùng mẹ ngủ!

ba ba phải về nhà. Cô đối con nói.

vì sao? Nơi này đủ ngủ nha, con ngủ nơi này, ba ba cùng mẹ ngủ nơi đó. Tiểu Kiệt chỉ vào một bên giường lớn.

ba ba còn có công việc chưa làm xong, cho nên phải về nhà làm việc!

Anh không có việc gì phải về nhà làm. Xa Chinh Huân bỗng nhiên ngắt lời nói.

ba ba nói không có việc gì. vừa nghe đến ba ba ra tiếng, Tiểu Kiệt lập tức lên tiếng ủng hộ, sau đó chờ mong nhìn mẹ, cho nên ba ba cũng có thể lưu lại đúng hay không, mẹ?

con vì sao muốn ba ba cũng lưu lại? cô trầm mặc một chút, hỏi con.

bởi vì chúng ta là người một nhà nha, đương nhiên phải ở cùng một chỗ không phải sao? con tự nhiên mà vậy đáp, làm cho Trữ Y Y nhất thời có loại bị đả bại cảm giác.

Vì thế, được con hỗ trợ, Xa Chinh Huân rốt cục thành công ở cùng lão bà một phòng.

Sau một lúc, con đã ngủ say, hai vợ chồng một người bởi vì bị dục vọng tra tấn mà không có ngủ, một người lại bởi vì có lời trong bụng muốn nói, cho nên cũng không ngủ.

là anh dạy con nói như vậy đúng hay không? Trữ Y Y ngẩng đầu lên đến xem xem con, xác định con đã ngủ, rốt cục nhịn không được nhỏ giọng mở miệng nói.

Cô biết anh cũng còn chưa ngủ, hữu lực nhất căn cứ chính xác là, mặc kệ cô như thế nào di động thân thể tránh sự va chạm của anh, anh đều có biện pháp một giây sau lại tiếp xúc với cô.

nói cái gì? anh thấp giọng hỏi, trong giọng nói có vẻ vô tội.

người một nhà đương nhiên phải ở cùng một chỗ những lời này.

lời này có cái gì vấn đề sao? tiếp tục giả vô tội.

đây là mưu kế của anh đúng hay không, lợi dụng con tiến trụ đến nơi đây? không để ý tới anh giả ngu, cô gợn gàng dứt khoát vạch trần anh.

đúng. nếu cô đã đoán được, Xa Chinh Huân liền rõ ràng mà thừa nhận.

Anh sao có thể làm như vậy? Cô xoay người đối mặt anh chất vấn.

Anh vì sao không thể làm như vậy? anh hỏi lại, dù sao con cũng hy vọng chúng ta người một nhà có thể ở cùng một chỗ. Huống hồ, chúng ta cũng không phải bởi vì không còn yêu thương nhau nữa nên mới ở riêng, mà là bởi vì em muốn đi làm, không muốn làm cho người ta phát hiện em kỳ thật có được thân phận phụ nhân thế này mới chuyển ra ngoài ở, không phải sao? Như bây giờ cũng không có làm hỏng kế hoạch của em. Anh có nói sai sao?

Cô trầm mặc nhìn anh trong chốc lát, lúc này mới thông thả mở miệng nói: nguyên nhân chúng ta ở riêng cũng không có đơn giản như vậy.

Anh biết. Là do anh công việc quá bận rộn, sơ sẩy, vắng vẻ em cùng con mới là nguyên nhân chính đúng hay không? Anh đã hiểu ra, hiện tại đang cố gắng hối cải để làm người khác, em không phát hiện sao?

Có, cô có phát hiện, nhưng là –

có lẽ rất nhanh sẽ chứng nào tật nấy. cô nhìn anh nói.

đừng có không tin tưởng anh như vậy, lão bà.

Anh có biết có một câu, kêu trâu dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu.

vấn đề là anh cho tới bây giờ sẽ không là một đầu ngưu, mà là một người, một nam nhân thực yêu lão bà, một phụ thân thực hối hận thời gian qua đã không nhiều chú ý đến con. ánh mắt của anh nhìn cô thật sự nói.

Trữ Y Y trầm mặc không nói.

nhân phi thánh hiền, thực có thể vô quá? Lão bà, em sẽ không thể tha thứ ngay cho anh, nhưng hãy cho anh cơ hội được một lần trở thành hảo lão công, hảo ba ba của tiểu Kiệt đi! chưa nghe thấy câu trả lời của cô, Xa Chinh Huân tiến thêm một bước câu nói: anh cam đoan lúc này đây tuyệt đối sẽ không làm cho em thất vọng.

Cô như trước vẫn trầm mặc không nói nhìn anh.

lão bà, em đang sợ cái gì? anh ôn nhu hỏi nàng.

Anh muốn biết?

đương nhiên, như vậy anh mới có thể đúng bệnh hốt thuốc.

Cô hít sâu một hơi, thể này mới thông thả trả lời, em sợ anh sẽ lại làm em thất vọng, lại một lần nữa thất vọng với em mà nói chính là tuyệt vọng. Em không muốn ném trái tư vị tuyệt vọng này, điều này làm em sợ

Em chỉ cần tin tưởng anh là đủ rồi, anh tuyệt đối sẽ không lại làm cho em thất vọng. thân thủ nhẹ nhàng mà vỗ về mặt cô, anh ôn nhu nói.

khi yêu một người, lại có cảm giác tuyệt vọng với người đó, em thật sự cảm thấy đau lòng, cảm thấy thở không nổi, em không biết nếu nó thật sự đã xảy ra, chính mình thừa không thừa nhận được đi. Cô nhìn không chuyển mắt chăm chú nhìn anh, thấp giọng nói.

Em không nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ cần tin tưởng anh là tốt rồi. đem cô kéo vào trong lòng, anh cực lực trấn an cô.

Em cũng từng như vậy nói với chính mình, nhưng, em vẫn còn sợ. cô đem mặt vùi vào trong lòng anh, thân thủ hồi ôn anh.

em rất nhàn rồi mới có thể miên man suy nghĩ, có lẽ anh nên tìm chút việc gì đó cho em làm.

em cũng vậy nghĩ như vậy, cho nên mới muốn đi làm. cô đồng ý nói, sau đó cảm giác được tay anh đột nhiên tiến vào trong áo cô. lão công, anh đang làm cái gì vậy?

nghĩ biện pháp làm cho em không rảnh miên man suy nghĩ.

Trừ bỏ tay anh, cái miệng của anh cũng bắt đầu hôn môi cô, hôn lên bả vai lơ lơ ở áo ngủ, gáy bộ, sau đó chuyển đến lỗ tai, hai má, mỗi một tắc da trên người cô anh đều không buông tha, bao gồm cả khi cô hít thở khó khăn đôi môi trở nên đỏ mọng.

con ở bên cạnh. Trữ Y Y giãy dụa nói, nhưng hai tay đã bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người anh.

con đang ngủ. anh vừa hôn cô vừa nói.

chúng ta sẽ đánh thức con mất..... lý trí còn tại giãy dụa, nhưng thân thể cô lại như có ý thức, giúp đỡ anh cởi bỏ quần áo của hai người

chỉ cần em đừng kêu quá lớn sẽ không đâu. anh cắn lỗ tai cô khàn khàn nói.

anh — a! vừa mới muốn phản bác, tay anh đột nhiên hoạt tiến vào trong cơ thể cô, làm cô ngăn chặn không được khẽ gọi ra tiếng.

nhỏ giọng chút, đừng quên con ở bên cạnh. anh cười nhắc nhở cô, ngón tay lại càng tham lam hơn.

anh — đừng như vậy..... cô nhịn không được than nhẹ ra tiếng.

như thế nào? Như vậy sao? anh bắt đầu thân mật âu yếm cô, đùa với cô, làm cho hô hấp của cô càng đến dồn dập, để thân thể anh càng lúc càng buộc chặt vận vẹo.

Huân — dừng lại — mười ngón tay tinh tế kháp tiến bờ vai của anh, cô tê dại mà kêu lên.

em để cho anh chờ lâu lắm cũng nhẫn lâu lắm rồi, anh đừng không được nữa. anh tiếng nói thô dạt, bỗng nhiên rút ngón tay ra, điều chỉnh tư thế, sửa lấy vật cứng rắn của chính mình đút thẳng tràn ngập trong cô.

a! anh đột nhiên xâm nhập làm cho cô nhịn không được cũng kêu lên.

hự, đánh thức con nha. nói xong những lời này, anh bắt đầu ở trong cơ thể cô ra vào, một lần rồi lại một lần xâm nhập, một lần so với một lần dùng sức, tốc độ cũng càng lúc càng mau.

ân..... Ân — tiếng rên rỉ không cần thận từ trong miệng cô dật ra, cô thân thủ gắt gao ôm lấy anh, đem miệng gắt gao đặt ở trên vai anh, ngăn cản chính mình yêu kiều thanh âm lại lần nữa dật xuất khẩu. Nhưng

là, kích tình càng lúc càng thịnh, cô bắt đầu ở dưới thân anh vụn vụn, ngâm đề thanh rất cực nhin không được đi theo dật đi ra, rốt cuộc không chế không được.

Vợ chồng nhiệt tình hoan ái, trừ bỏ trong lòng người mình yêu, bọn họ đã quên hết thấy, bao gồm cả đứa con đang ngủ say trên giường sofa ở khoảng cách ngay gần bọn họ.

Sau, hai vợ chồng tình trạng kiệt sức cùng nhau chìm vào trong giấc ngủ mơ. Mà con trai bọn họ cũng không nhúc nhích, thủy chung ở một bên ngủ say.

6. Chương 6

Hiện tại rốt cuộc là tình huống gì?

Trử Y Y có cảm giác không nói ra lời.

Một gian phòng mười mét vuông lại ba người ở, người khác không biết còn tưởng rằng nhà này nghèo, thu nhập không có bao nhiêu, mới có thể một nhà ba người chen chúc tại một gian phòng mười mét vuông mà sống.

Không biết rằng bọn họ có nhà lớn, xe xịn, có người giúp việc, căn bản chính là giai cấp thượng lưu.

Đối mặt với tình huống dở khóc dở cười này, cô thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ có thể thở dài.

Điều biến thành như vậy, cô còn muốn kiên trì ở riêng sao? Càng buồn cười là, giấu lại tình trạng hiện tại, còn có thể nói là ở riêng sao?

Cô thật là không biết nói gì.

Bất quá hiện tại tuy rằng buồn cười, lại ngoài ý muốn làm cho bọn họ một nhà ba người cảm tình đột nhiên tăng mạnh, cô cảm thấy như đang trong mộng

Cô vẫn hy vọng cha con bọn họ có thể có thời gian ở bên nhau nhiều hơn một chút, không giống trước đây chỉ một mệnh lệnh, một động tác, rất giống hai người xa lạ, tâm không cam, tình không muốn đột nhiên trở thành cha con, mà không phải đã ở cùng nhau mười năm rồi sao?

Hiện tại, bọn họ hai người đột nhiên lại trở nên thân mật, có đôi khi còn trốn cô ở một bên khe khẽ nói nhỏ, còn không cho cô biết bọn họ đang nói cái gì, làm cô thật sự tò mò nha.

Cô cũng hi vọng lão công có thời gian dành cho cô, cùng cô nói chuyện phiếm, nghe cô nói một chút về Tiểu Kiệt hay chuyện lật vặt, cũng cùng cô chia sẻ buồn vui. Ít nhất, muốn cho đối phương biết chính mình gần nhất đang làm việc gì.

Hiện tại, anh hay gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đang làm gì, nói một hồi mới nguyện ý ngắt điện thoại. Tan tầm thì tất nhiên là không cần phải nói, căn bản chính là một tắc cũng không rời, quả thực chính là uốn cong thành thẳng.

vì sao anh không có tặng ca ? cô thấy anh mỗi ngày tan tầm đều đến đón, nên nghi hoặc hỏi.

Rõ ràng mỗi ngày anh đều phải làm việc đến thời gian ngủ cũng không có, làm sao có thể liền trở nên rảnh rỗi như vậy, nhưng mà không giống người rảnh rỗi chút nào?

bởi vì muốn ở cùng lão bà và con ở cùng nhau a. nhìn cô một cái, Xa Chính Huân mỉm cười trả lời.

Em là đang thật sự hỏi anh

Anh cũng đang thật sự trả lời.

Nghe ngữ khí kia, làm sao mà thật sự ?

Xa Chính Huân, em là đang hỏi thật. cô gọi cả tên họ anh, lại cường điệu nói.

Anh khẽ thở dài một hơi, biểu tình tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

Anh cũng vậy là đang nói thật, lão bà. anh đối cô nói: Anh đã từng nói qua cùng em, anh sẽ thay đổi, lời này cũng không phải chỉ là lời nói suông, anh muốn tự thử nghiệm, chân chính hối cải để làm người mới cho em thấy có được không?

Em hiểu ý anh, nhưng còn công việc của anh đâu? Anh không phải có rất nhiều công việc phải làm sao? Anh đều về đúng giờ tan tầm, còn núi công việc chồng chất làm sao bây giờ? chờ sau khi đưa cô về nhà, lại ở tại trong công ty liên tục tăng ca để tiêu hoá đồng công việc đó sao? Cô nghĩ thầm.

Số công việc đó anh đã giao cho người khác làm.

giao cho người khác? trên mặt cô biểu tình trở nên có chút kỳ quái, có thể làm như vậy sao?

vì sao không được? Anh là tổng tài, muốn làm như thế nào liền làm như thế ấy.

vậy sao trước kia anh không làm như vậy? cô nhin không được trừng mắt hỏi. Nhất định phải để chính mình mệt mỏi chết khiếp, đem cô tức giận đến chết khiếp mới vui vẻ sao?

trước kia là anh không chịu nổi một việc. anh nhìn cô một cái.

Việc gì?

Em không cần anh.

Trử Y Y sợ run một chút.

nói như vậy, lần này ở riêng thật là quyết định rất đúng. nhìn anh, cô khinh phúng nói.

cũng không cần phải dùng đến từ rất này chứ? anh chỉ phải cười khổ.

nếu em lúc trước kiên quyết muốn ly hôn, mà không phải ly thân. Ván đã đóng thuyền thì anh làm sao bây giờ? cô hỏi anh. Vì sao nhất định phải đợi cho sự việc phát sinh mới có thể tỉnh ngộ?

thứ nhất, anh nói rồi anh tuyệt đối sẽ không cùng em ly hôn. Thứ hai, nếu ván đã đóng thuyền, anh cũng sẽ dùng hết thầy khí lực cùng biện pháp, làm cho em hồi tâm chuyển ý trở lại bên người anh.

Sao anh có thể chắc là em sẽ hồi tâm chuyển ý?

Bởi vì anh rất chân thành và kiên định.

Anh thật là rất tự tin nha

Đây không phải tự tin, mà là quyết tâm. anh sửa cô.

Em đã quên năm đó thời điểm anh theo đuổi em, mọi người đều nói không có khả năng, ngay cả em còn nói như vậy, nhớ không? Kết quả em không chỉ bị anh theo đuổi, cuối cùng còn gả cho anh, làm không ít người kinh ngạc.

ai biết anh so với lưu manh đánh không chết còn khó chơi hơn.

Nhớ tới qua lại, hai người trên mặt đều mang chút ý cười.

Anh giống lưu manh thế sao?

lấy khi đó mà nói, thật là so với anh còn đáng yêu hơn.

Nói như vậy thật làm người khác đau lòng nha, lão bà.

Vậy chẳng lẽ lúc đó anh là tên lưu manh đáng yêu sao?

đương nhiên..... Không có. Xa Chính Huân trả lời yếu ớt, làm lão bà bỗng bật cười

Thật sự là người làm cho lưu manh tức chết! Nhưng là, anh lúc ấy vừa gầy lại đen, lại nghèo, thế mà da mặt dày chính mình nói so với lưu manh đáng yêu hơn. Trên thực tế hiện tại hồi tưởng lại, ngay cả anh cũng muốn thay lão bà đồng tình.

lão bà, năm đó thật sự là làm khó em, thế nhưng lại bị một tên đeo bám như con gián quần lấy a. anh nắm lấy tay cô đưa lên môi hôn, trấn an tinh thần cô.

Anh hiện tại mới biết sao. cô tà nghệ liếc anh một cái, tựa tiểu phi tiểu nói.

nhưng là nói đi nói lại, vì sao em cuối cùng lại với tên dai dẳng kia sống chung cùng một chỗ nha? cái này gọi là được tiện nghi còn khoe mã.

có lẽ là lúc đó mắt em có vấn đề.

Cô cười meo meo trả lời, làm cho anh ngây người một chút, nhất thời lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

Trong xe im lặng trong chốc lát, anh đột nhiên mở miệng nói, ngữ khí còn thật sự nghiêm túc –

Vợ à, cảm ơn em.

cảm ơn cái gì? cô khó hiểu hỏi.

Qua mười năm, anh là một người đàn ông thất bại và thiếu kiên nhẫn. anh nắm chặt tay cô, nhìn lên phía trước nói, ba anh là một nam nhân vô trách nhiệm, năm ấy, bởi vì sự nghiệp suy sụp, không chịu nổi đả kích liên tục, lưu lại một núi nợ nần ẹ con anh. Mẹ anh vì phải trả nợ cùng dưỡng dục anh, luôn ngày đêm vất vả làm việc, mới có thể một mõi, lưu lại bệnh nặng, không đến sáu mươi tuổi liền bị bệnh mất.

Việc này anh trước kia cũng đã nói cho qua cô, không biết anh vì sao hiện tại lại nhắc tới?

Trử Y Y khó hiểu đoán.

cho nên, anh tiếp tục thấp giọng nói: Là nam nhân, anh cũng phải rõ ràng, chỉ biết là nhất định phải lập nên sự nghiệp, tuyệt đối không thể làm cho thê tử của chính mình cùng đứa nhỏ ăn đói mặc rách. Bởi vậy anh mới có thể như vậy cố gắng làm việc, liều mình kiếm tiền.

về phần như thế nào làm một người cha, từ nhỏ tất nhiên là anh không có khái niệm về phụ thân, cho nên anh mới có thể đem chuyện giáo dục con cái, toàn quyền giao cho em.

Anh vẫn nghĩ đây là lựa chọn tốt nhất cho con, vẫn tự cho là đúng nhưng lại chưa bao giờ hỏi qua em và con có muốn hay không, sơ sót bỏ qua cảm giác của hai người. Anh thật sự thực thật có lỗi, lão bà.

Trử Y Y không nghĩ tới sẽ đột nhiên nghe thấy anh tâm sự như vậy, có chút kinh ngạc, cũng có chút kích động cùng cảm động.

Con người anh trước giờ chỉ nói chuyện vui không nói chuyện buồn, cho nên rất ít đem chuyện phiền lòng nói cho cô, thế cho nên cô luôn không hiểu anh khi nhíu mày là đang nghĩ cái gì.

Anh không nói, cô làm sao biết anh lại từng vì không biết nên làm một cái lão công cùng phụ thân như thế nào mà phiền não đâu? Bởi vì anh luôn tự tin như vậy, thông dong như vậy, giống như không có gì có thể làm khó anh, không nghĩ tới.....

Anh không cần nói xin lỗi, lão công, bởi vì anh cũng không sai. cô nói cho anh, thanh âm rõ ràng.

lão bà? anh không phải hiểu lầm ý của cô chứ, nếu anh đúng vậy, bọn họ lại như thế nào muốn ở riêng đâu?

Anh cũng chỉ vì muốn tốt cho em và con thôi mà, không phải sao? Tạm thời bất luận là đúng hay sai, chỉ cần anh nhận ra là tốt rồi. Cho nên anh không có sai, chính là phương thức sai lầm mà thôi. cô ôn nhu nói, lần đầu tiên cảm nhận anh yêu cô và con, cô thật sự, thật sự thực cảm động.

thật vậy chăng?

ân.

như vậy em có thể nói cho anh biết phương thức chính xác là như thế nào không? Lão bà. Như thế nào làm một người chồng tốt, cùng với một ba ba tốt.

Hiện tại anh đang làm rất khá.

thật vậy chăng?

ân.

như vậy, chúng ta có thể chấm dứt ở riêng không?

em nghĩ điều đó cũng sắp kết thúc rồi, chẳng lẽ không đúng sao? cô tựa tiểu phi tiểu nhìn anh liếc mắt một cái.

là. anh mừng rỡ lập tức hồi đáp, sau đó có chút khẩn cấp hỏi cô, như vậy lão bà, em khi nào thì muốn trở về nhà?

em nghĩ là anh thật sự thích chúng ta ở cùng, cho nên mới quyết tâm muốn chen vào đây.

Anh là thực thích nữ nhân trong căn nhà đó. Xa Chinh Huân còn thật sự sửa đúng cô.

Trử Y Y nhin không được bật cười.

lão bà, về nhà, được không? anh ôn nhu khuyến dụ.

Do dự một chút, cô thông thả khai ra điều kiện, nếu anh có thể cam đoan không chứng nào tật nấy, ngày nào đó lại bắt đầu mỗi ngày tăng ca –

anh cam đoan. anh không đợi cô đem nói cho hết lời, liền khẩn cấp lập tức hứa hẹn.

em nói còn chưa nói xong. cô xem anh liếc mắt một cái.

hảo, em chậm rãi nói. biết chính mình rất nóng vội, anh lậm tức sửa sai.

trừ bỏ không được chứng nào tật nấy ra, em muốn tiếp tục làm việc, một công việc cho phụ nữ. cô nhìn anh, thực lo lắng anh sẽ không đồng ý. Không nghĩ tới anh lại không chút do dự gật gật đầu. còn gì nữa không?

bởi vì muốn công tác, cho nên về sau trường của con nếu có hoạt động, em hy vọng chúng ta có thể thay phiên nhau đi. chuyện này nhất định phải nói rõ ràng, miễn cho đến lúc đó sẽ vì ai muốn đi ai không muốn đi mà cãi nhau.

Anh gật gật đầu. còn gì nữa?

Em hy vọng anh có thể mang em đi chơi một chút, đi đâu đều được. Con đã mười tuổi, chúng ta lại ngay cả hình ảnh cả nhà đi du lịch đều không có. nghĩ đến đó, cô cảm thán.

Đây cũng là cô lúc khi cùng anh ở riêng, muốn mang một chút ảnh chụp theo bên người thì mới phát hiện điều này. Tiền kiếm cho dù nhiều, phòng ở đại xa hoa thì có gì hữu dụng đâu? Tâm hồn cuộc sống cũng là một mảnh hoang vu.

thực xin lỗi. Xa Chinh Huân có chút áy náy, thoáng nắm chặt tay cô. sau này anh sẽ bồi thường cho em. anh lại hỏi lại: còn gì nữa không?

còn có một sự kiện, em hy vọng anh có thể trước đáp ứng.

hảo. tuy rằng cảm giác có điểm kỳ quái, anh vẫn là gật đầu đáp ứng rồi.

Em muốn có thêm một đứa nhỏ.

không được! anh lập tức phủ quyết, trên mặt biểu tình trở nên tương đương nghiêm túc.

Anhvừa rồi đã đáp ứng em.

Việc gì anh cũng đều có thể đáp ứng em, trừ bỏ chuyện này ra. anh không tha cô cãi lại, thái độ kiên quyết.

Năm đó chuỗi sự kiện Xa Chinh Huân còn nhớ rõ ràng trong long quả thực còn sợ hãi.

Khi Trử Y Y sắp sinh Tiểu Kiệt, sản phụ cùng cô đồng thời bị đưa vào phòng sản đột nhiên tắc nước ối mà tử vong, vì thế anh trở mắt nhìn nam nhân nguyên bản còn cao hững phần chấn cùng anh chờ mong đứa bé sắp chào đời trong nháy mắt lại hồng mắt liền phát điên, khóc rống.

Kí ức này thật sự là dọa người, anh không thể không nghĩ đến, nếu người xảy ra ngoài ý muốn là Y Y, anh nên như thế nào đối mặt?

Anh bị giả thiết này làm cho sợ hãi, cũng lần đầu tiên ý thức được lão bà là mạo hiểm cỡ nào sinh mệnh nguy hiểm mà thay chính mình sinh đứa nhỏ.

Cho nên, đứa nhỏ có một đứa là đủ rồi, anh tuyệt đối sẽ không để lão bà lại lấy sinh mệnh mạo hiểm, tuyệt đối sẽ không.

vì sao? Năm đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn cũng không phải em –

không cần nói những lời này. anh nhú mi ngắt lời nói.

Trử Y Y nhếch cánh môi, không hiểu anh như thế nào lại ngoan cố vậy. Sinh con là thiên chức của nữ nhân, hơn nữa mỗi ngày đều có người sinh, cũng không phải là kêu anh sinh, anh rút cuộc ở sợ hãi cái gì nha?

Em muốn có thêm một đứa nhỏ nữa mà. cô vẻ mặt còn thật sự, nhìn anh lại tỏ vẻ.

không được. anh cũng không chút do dự lại cự tuyệt.

vậy tiếp tục ở riêng, đừng nghĩ muốn em về nhà. cô có chút đổi nói.

Không nghĩ tới anh trả lời đúng là –

hảo.

Nha, thật sự là tức chết cô !

Cãi nhau một hơi, kết quả bọn họ một nhà ba người vẫn là chen chúc tại gian nhà 10 mét vuông, quá chật chội.

Kỳ thật nói chật chội cũng không sao, bởi vì bọn họ phụ tử chính là đến nơi đó ngủ mà thôi, nghiêm khắc lại nói tiếp, cũng không phải thật sự ở tại đó.

Sau khi con tan học thường do lái xe Lý đón về nhà, sau đó sẽ thay quần áo ở nhà, tắm rửa, làm xong một số việc vặt rồi mới cùng ba ba Xa Chính Huân đến nhà cô ngủ.

Về phần Xa Chính Huân, bởi vì nhất định phải chờ con cho nên cũng thường tắm rửa làm một số việc linh tinh sau đó hai cha con mới cùng đi tới chỗ cô.

Có đôi khi tan tầm anh sẽ đến chỗ cô cùng đi ăn cơm, rồi sẽ đưa cô về nhà, sau đó trễ một chút khi cô kiên trì muốn về nhà , anh lại mang theo con cùng túi sách đi theo cô về nhà cô ngủ.

Thực buồn cười đúng hay không?

Đúng vậy, điểm ấy liền ngay cả Tiểu Kiệt đều chịu không nổi, thừa dịp cùng ba ba đi đến cửa hàng tiện lợi mua kem ẹ, cậu ngồi ở cửa hướng ba ba oán giận, làm cho Trử Y Y đang định đuổi theo nhắc nhở chuyện tắm rửa mà nhất thời quên chuyện này đi, vừa nghe được lời con liền ngạc nhiên sững sờ.

ba ba, Ba thật sự lè mề nha.

Nghe được lời nói đạo đầu thú vị của con làm cho cô trong nháy mắt dừng lại cước bộ, không tiến về phía trước, ngược lại lui về phía sau trốn tại nơi bọn họ không nhìn không thấy. Bởi vì cô thật sự rất tò mò lão công làm sao có thể làm cho con lo lắng anh tổn ?

Ba không phải nói chỉ cần con giúp ba, ba sẽ có biện pháp làm ẹ theo chúng ta về nhà sao? Như thế nào mẹ còn không theo chúng ta về nhà? Con đã giúp ba rất nhiều lần nha. Tiểu Kiệt liếc mắt nhìn ba vài lần.

mẹ rất nhanh sẽ theo chúng ta về nhà.

Ba mỗi lần đều nói như vậy, kết quả còn không phải mỗi ngày đều cùng mẹ trở về nơi này ngủ, như vậy thật sự là lè mề mà.

cái gì lè mề? Cái này gọi là phụ xướng phụ tùy.

có ý tứ gì?

ý tứ chính là ba ba thực yêu mẹ, mặc kệ mẹ muốn làm cái gì, ba ba đều phải vô điều kiện chiều theo mẹ, ở cùng mẹ. Mà mẹ thích ở nơi này, cho nên chúng ta cũng phải đi theo tới nơi này.

nhưng là như vậy thật sự rất kỳ quái, nhà chúng ta lớn như vậy, như vậy thoải mái, mẹ vì sao lại thích ở nơi này?

Con có thể đi hỏi mẹ nha.

Con đã hỏi qua.

Con đã hỏi qua ? Thế mẹ nói như thế nào?

mẹ nói bởi vì ba ba làm ẹ tức giận, cho nên mẹ mới muốn ở nơi này. Cho nên con mới nói ba ba không đúng, làm mẹ tức giận, sau đó theo chúng ta về nhà.....

Về sau, mỗi khi nhớ tới những lời con nói lúc ấy, cùng với biểu tình Xa Chinh Huân không có lời nào chống đỡ, Trữ Y Y thực muốn cười, kia thật sự là rất buồn cười.

Trữ Y Y? Là Trữ Y Y phải không?

Thình lình có người kêu to, làm cho Trữ Y Y đang đứng ở máy photo copy hồi tưởng lại chuyện cũ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cô ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người ăn mặc bảnh bao, bộ dạng coi như nam nhân anh tuấn, mang theo vẻ mặt hưng phấn vội vàng hướng cô đi tới.

Là em đúng không, Trữ Y Y? Anh không có nhận sai chứ?

Đối phương hưng phấn nhìn chằm chằm cô hỏi, vẻ mặt rất vui khi nhận được bạn cố tri. Nhưng vấn đề là, anh là ai vậy nha?

Trữ Y Y không tự chủ được lộ ra vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

xin hỏi..... Anh là? cô thật cẩn thận hỏi, bởi vì chú ý tới bên cạnh đối phương chính là phó tổng, có thể thấy được lai lịch không nhỏ, cô không cẩn thận ứng đối không được.

Em không nhớ rõ anh sao? Là Trịnh Hữu Khiêm nha.

ách, Trịnh..... Hữu khiêm?

Em thật sự không nhớ rõ anh ? đối phương lộ ra một chút thất vọng biểu tình.

Có thể nhắc lại một chút không? cô thử nói.

Thời đại học, anh có theo đuổi em.

Ách..... Thật sự là..... thời đại học, số người theo đuổi cô, không có một trăm cũng có năm mươi người, cô làm sao có thể nhớ rõ?

quên đi, anh nói thẳng ra luôn cũng được. xem cô khó xử biểu tình quá mức rõ ràng, nam nhân bỗng nhiên nói: Anh chính là người theo đuổi em, sau lại cùng bạn học của em là Từ Hiểu Phong kết giao, nói như vậy em có một chút ấn tượng nào không?

Nghe thấy tên Từ Hiểu Phong, Trữ Y Y còn có điểm ấn tượng, nhưng vẫn là mơ mơ hồ hồ, thật không minh bạch. Bất quá căn cứ vào lễ phép, cô vẫn là hướng anh gật đầu.

Xin chào, đã lâu không gặp. cô mỉm cười nói.

Đúng nha, đã lâu không gặp, ít nhất cũng mười năm rồi? Bất quá, em vẫn xinh đẹp như vậy, một chút cũng không thay đổi. Trịnh Hữu Khiêm nhìn không chuyển mắt nhìn cô.

ách..... đối mặt với lời ca ngợi thình lình của anh, Trữ Y Y có chút xấu hổ, không biết nên nói cái gì.

không nghĩ tới Trịnh tiên sinh cùng Y Y dĩ nhiên là đồng học nhiều năm không gặp, thật sự là duyên phận kỳ diệu không phải sao? nhìn ra biểu tình khó xử của cô, phó tổng hợp thời ra tiếng giải cứu xấu hổ của cô.

đúng vậy. Trịnh Hữu Khiêm đồng ý gật đầu, sau đó đối cô nói: Anh còn có việc phải làm, chúng ta đợi lát nữa gặp sẽ nói chuyện tiếp được không? nói xong, anh liền cùng phó tổng xoay người hướng phòng họp đi đến.

Trử Y Y đem tầm mắt thu trở về, cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu. Anh cùng với cô tán gẫu cái gì? Lại có cái gì hảo tán gẫu ? Thật là kỳ quái.

Y Y, hai người thật là bạn đồng học nha? đồng sự Hứa Tương đột nhiên chạy đến bên người cô hỏi.

cùng đại học mà thôi, không phải cùng lớp cũng không đồng hệ.

nhưng là các người bộ dáng thoát nhìn giống như rất quen thuộc.

Thế sao? Trử Y Y sững sốt một chút. nhưng là tớ thật sự không quá nhớ rõ anh ta, chỉ nhớ rõ anh ta trước kia từng cùng một nữ đồng học kết giao.

thật vậy chẳng? Sau đó thì sao? Bọn họ bây giờ còn cùng một chỗ sao?

Việc này tớ cũng không rõ ràng. bởi vì cô tốt nghiệp không bao lâu sau liền kết hôn, cùng các bạn học tiếp tục đào tạo sâu hoặc tiến vào công tác xã hội trở nên có chút không hợp nhau, cho nên chậm rãi liền chặt đứt tin tức.

Nghe nói anh ta vẫn chưa kết hôn.

thật vậy chẳng?

việc này có cái gì thiệt giả, chỉ có vì sao. Hứa Tương nói.

cái gì vì sao?

Anh ta điều kiện tốt như vậy lại còn không có kết hôn? Có phải hay không bởi vì còn không có tìm được một nửa kia?

Trử Y Y tò mò nhìn Hứa Tương liếc mắt một cái, nhin không được hoài nghi hỏi: Hứa Tương, không phải cậu thích anh ta chứ?

nói thực ra, thì hình như là có một chút. cô hào phóng thừa nhận.

có chuyện gì cần tớ hỗ trợ sao? thấy bạn không chút nào xấu hổ, cô cũng mỉm cười chủ động vấn đề.

Tớ chính là đang chờ cậu nói những lời này nha, Y Y tỉ. Hứa Tương hai mắt sáng lên, ôm lấy cánh tay của cô kêu lên.

Trử Y Y phốc xích một tiếng, bật cười.

Sau đó, Trịnh Hữu Khiêm liền hẹn Trử Y Y tan tầm cùng nhau ăn bữa cơm, mà cô bởi vì đáp ứng giúp Hứa Tương, liền tiếp nhận lời mời.

Trước khi tan tầm khoảng nửa tiếng, cô gọi điện cho Xa Chính Huân, muốn anh đừng tới đón cô tan tầm, bởi vì cô buổi tối cùng bằng hữu có hẹn.

Bằng hữu là ai? lão công hỏi cô.

Anh có nhớ thời đại học, có một người tên là Trịnh Hữu Khiêm không? cô nhân cơ hội hỏi, nghĩ muốn làm rõ ràng rốt cuộc là cô trí nhớ quá kém, hay là đối phương vốn chính là người không trọng yếu tồn tại, cho nên anh mới đúng là bị người ta không ấn tượng gì.

nhớ rõ nha, sao đột nhiên nhắc tới người này?

Anh thật sự nhớ rõ anh ta? Làm sao có thể? cô có chút kinh ngạc.

vì sao không có khả năng? Anh ta học ngay tại lớp bên cạnh anh nha. hơn nữa cũng theo đuổi cô, còn từng nhạo báng anh là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, quả thực chính là không biết lượng sức, làm cho anh nghĩ quên đều quên không được. Xa Chính Huân ở trong lòng thêm vào.

thật vậy sao? Như thế nào chưa từng nghe anh nói qua?

Anh làm sao có thể nói với em chuyện này? Còn có, em còn không có trả lời câu hỏi của anh, em hẹn với ai? Không phải là mới gặp lại người này ngoài đường chứ?

Anh đoán trúng rồi.

Em nói cái gì?! anh ngăn chặn không được rít gào ra tiếng.

Anh làm chi kêu lớn tiếng như vậy? Em cũng đâu muốn gặp ở ngoài đâu.

Em vì sao lại cùng anh ta có hẹn?!

công ty có người đồng sự thích anh ta, muốn kêu em giúp thử lòng anh ta.

người mình thích không chính mình theo đuổi, sao lại muốn em giúp? càng nghe anh càng khó chịu nói: lập tức cự tuyệt, nói em không có cách nào giúp cả.

Em đã đáp ứng rồi, hơn nữa em cũng muốn nghe anh ta nói về một chút về tình trạng của các bạn học sau khi tốt nghiệp, anh ta cùng bạn học của em là Từ Hiểu Phong kết giao a. Trọng yếu nhất là, anh ta biết em đã cùng anh kết hôn, là phụ nữ đã có gia đình, cho nên anh căn bản không cần phải nghĩ nhiều được không?

Muốn anh không suy nghĩ nhiều phải không?

hảo, em chỉ cần trả lời anh một vấn đề thì tốt rồi. Lão bà, buổi tối này người hẹn là em sao? vững vàng, anh ôn nhu hỏi.

nha, đương nhiên không phải a.

Hắn ta thật là hỗn đản! Xa Chinh Huân nhất thời mắng to ra tiếng.

7. Chương 7

Xin miễn cho hảo ý của Trịnh Hữu Khiêm nói muốn tới đón cô, Trữ Y Y một mình đi vào nơi hai người đã hẹn trước, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn quang cảnh nhà hàng Pháp lãng mạn trước mắt này.

Cô ngơ ngác đứng ở trước cửa nhà ăn, đột nhiên cảm thấy có chút bất an, không muốn đi vào.

Con gái đã kết hôn một mình cùng một nam nhân khác đến loại địa phương này ăn cơm, dường như không hay cho lắm ?

Một phút đồng hồ trước, cô thật đúng là tin tưởng đối phương nói ra miệng chỉ là đến một nhà hàng bình thường ăn cơm Tây, không nghĩ vừa mới đến, cảnh tượng xuất hiện ở trước mắt cô lại là như vậy.

Trịnh Hữu Khiêm bình thường có phải hay không rất thích nói phóng đại? Vẫn là đúng như lời lão công nói, hắn căn bản chính là rắp tâm bất lương?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy chính mình nghĩ sự tình thực rất đơn giản, lão công nói nói còn có vẻ có đạo lý –

hắn rõ ràng biết em đã kết hôn, còn hẹn em cùng nhau ăn cơm chính là rắp tâm bất lương! Xa Chinh Huân trong điện thoại nói rất rõ ràng.

Anh không cần lấy lòng tiểu nhân đo tâm quân tử. cô cảm thấy anh suy nghĩ quá nhiều.

Anh tiểu nhân?! Hắn biết rõ em đã kết hôn, lại còn hẹn em ăn cơm; Biết rõ người cùng em kết hôn chính là anh, cũng là bạn học cũ của hắn, mà hắn không có mời anh, hắn bảo an là cái gì tâm? Rốt cuộc ai là tiểu nhân?!

Anh rất khoa trương, không cần nghĩ sự tình phức tạp như vậy được không?

Em mới đem sự tình nghĩ đến thật đơn giản ! Lão bà, từ chối hắn đi. Nếu không liền nói với hắn: lão công của em cũng muốn gặp mặt bạn cũ, cho nên sẽ cùng em đi.

Anh đừng có nói giỡn !

Anh là nói thật. Em không dám nói, vậy cho anh số điện thoại, để anh nói.

Sau đó đương nhiên là không cho số điện thoại, nhưng Trữ Y Y hiện tại thật sự cảm thấy mình nên nghe lời lão công nói — nếu không muốn từ chối thì nên dẫn anh cùng đến, mà không phải vừa rồi trò chuyện cuối cùng còn nói anh thần kinh, còn không coi lời anh nói ra gì, thật sự là hối hận không kịp.

Không biết hiện tại nếu gọi điện thoại nói cô đột xuất có việc không thể giữ lời hứa liệu có sao không?

Mới nghĩ như vậy mà thôi, không nghĩ tới phía sau liền vang lên thanh âm nói cho cô biết không còn kịp rồi .

Trữ Y Y.

Cô vừa quay đầu lại, chỉ thấy Trịnh Hữu Khiêm mang theo bộ dáng tự tin tươi cười đi về hướng cô.

Vì sao đứng bên ngoài không đi vào? Anh đã đặt bàn, em chỉ cần báo tên của anh sẽ có phục vụ thay em dẫn đường. nói xong, hắn bỗng nhiên cười nhìn chằm chằm cô nói: Hay là em chưa từng tới loại nhà hàng cao cấp này nên có chút sợ hãi? Không cần sợ hãi, anh dẫn em đi vào.

Hắn hiểu lầm nguyên nhân cô đứng ở cửa không đi vào. Nhưng Trữ Y Y không nghĩ giải thích, chỉ đối hắn gật gật đầu, ôm túi trước ngực, tự an ủi chính mình tâm tính, cùng hắn đi vào nhà hàng.

Em nghĩ anh nói là một nhà hàng bình thường mà thôi. sau khi ngồi vào chỗ của mình, cô hơi nhìn một chút bốn phía, khe cau mày mở miệng nói.

với anh mà nói, nơi này thật là một nhà hàng bình thường nha. Trịnh Hữu Khiêm hướng cô lộ ra một nụ cười có mị lực mười phần.

Trữ Y Y chỉ cảm thấy loá mắt với chiếc răng nanh trắng bóng của hắn.

Em muốn ăn cái gì? bồi bàn đưa lên thực đơn sau, hắn hỏi cô. muốn anh giúp em chọn món không?

Giúp em chọn món nào dễ ăn là được. cô ưa đồ ăn Trung Quốc, đối với những món ăn nước ngoài cũng không có hứng thú, cũng ăn không quen, cho nên đặt tiền cùng tiện nghi đối cô mà nói, đều không có quá lớn khác biệt.

Em không cần lo lắng về giá cả, anh mời khách. nói xong, hắn liền thay cô quyết định, quay đầu đối bồi bàn nói: nhất khách Pháp quốc bắc tỉnh lộc thịt đắp Pháp quốc nộn tiên nga can, nhất khách Pháp quốc bổ liệt thấp ni tiểu xuân dương. (mấy món này chịu bố tay nha cả nhà, thông cảm nhé)

Lộc thịt? Nga can? Xuân dương?

Trữ Y Y có cảm giác trước mặt toàn là màu đen, nhanh mở miệng nói: chờ một chút, để em tự mình quyết định tốt lắm. Xin cho tôi một phần phỉ lực bít tết, làm chín khoảng tám phần, cảm ơn.

phỉ lực đương nhiên phải ăn chín năm phần mới ngon. Trịnh Hữu Khiêm đột nhiên mở miệng nói.

Em không thích ăn đồ còn mang huyết gì đó.

Hắn nhíu nhíu mày, giống như muốn nói không hiểu sao có thể có người như cô, bất quá cũng là không nói thêm cái gì nữa, quay đầu đối bồi bàn phân phó, vậy không cần tiểu xuân dương, đổi thành phỉ lực bít tết. bồi bàn sau khi rời đi, hắn nhìn không được nói: Em nên thử một chút phỉ lực bít tết năm phần chín tới.

Cô mỉm cười, không nghĩ lãng phí thời gian, trực tiếp tiến vào chủ đề.

Anh còn cùng Từ Hiểu Phong ở cùng một chỗ không? cô hỏi hắn.

làm sao có thể, tốt nghiệp đại học sau không bao lâu liền chia tay.

vì sao chia tay? Nói như vậy, anh sẽ không biết tình hình của bạn học khác rồi? cô có chút thất vọng, còn tưởng rằng có thể nghe được một ít chuyện của các bạn học khác sau khi tốt nghiệp đâu.

không hợp liền chia tay, hơn nữa sau đó anh lại xuất ngoại du học, cho dù lúc ấy không chia tay, mấy tháng sau cũng sẽ chia tay. Bất quá anh biết Từ Hiểu Phong hiện tại đang làm cái gì, tháng trước anh mới gặp cô ấy.

thật sự? ánh mắt của cô trong nháy mắt liền sáng đứng lên. Cô ấy hiện tại đang làm cái gì? Kết hôn sao?

có nói đến việc kết hôn cùng bạn trai, khả năng cuối năm nay sẽ kết hôn.

thật vậy chẳng? Vậy cô ấy bây giờ nhất định rất xinh đẹp đúng hay không? Có việc vui sắp thành tân nương tử là thời kỳ xinh đẹp nhất, thật muốn nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô ấy, cùng với ông xã tương lai của cô ấy nha.

không có xinh đẹp bằng em đâu.

Thình lình nói ra một câu ca ngợi làm cho Trữ Y Y đang đắm chìm trong suy nghĩ nhất thời cả người cứng nhắc, cô nhìn về hướng hắn, cười đến có chút cứng ngắc.

đừng nói giỡn, em đã có con trai gần mười tuổi rồi, một bà mẹ nội trợ chính hiệu, làm sao còn có xinh đẹp được? cô hàm súc nhắc nhở hắn, cô đã làm vợ làm mẹ rồi.

Anh không có hay nói giỡn, em cơ hồ cũng không thay đổi, cùng mười năm trước giống nhau xinh đẹp, thậm chí hấp dẫn hơn. hắn ánh mắt nóng bỏng ngó nhìn cô .

Trữ Y Y ngốc ngác nhìn hắn, đột nhiên có loại siêu cấp không được tự nhiên cảm giác.

ách..... Tạ, cảm ơn. cô không tự chủ được lấp bắp, sau đó chạy nhanh nói sang chuyện khác, cô còn có nhiệm vụ đâu. nghe Hứa Tương nói, anh cùng công ty em đã hợp tác qua vài lần. Hứa Tương anh có quen cô ấy không?

Cô ấy là ai?

Là nhân viên thiết kế của công ty em, bộ dạng cao cao gầy gầy rất được, có mái tóc ngắn xinh đẹp, là mỹ nữ rất có phong cách cá tính, anh nhớ ra chưa?

Dường như có điểm ấn tượng.

Anh cảm thấy cô ấy thế nào? cô kích động theo dõi hắn hỏi.

vì sao hỏi như vậy?

mỹ nữ yêu soái ca a. cô mỉm cười. Hứa Tương đối với anh rất có hảo cảm, biết em và anh là bạn học cũ, cho nên mời em đến tìm hiểu anh đã có bạn gái chưa, anh có ấn tượng với cô ấy không, có muốn tạo cho hai người một cái –

Anh đã có người ở trong lòng. hắn đột nhiên đánh gãy lời của cô. Trữ Y Y ngây người một chút, trừng mắt nhìn. Anh..... Có người trong lòng?

Đúng. gật gật đầu, Trịnh Hữu Khiêm nhìn không chuyển mắt nhìn cô nói: Cô ấy là một nữ nhân có bộ dạng rất được, tuy rằng bởi vì tảo hôn lại gặp qua cuộc sống khổ khổ không quen, hiện tại đang sống một mình, nhưng không có mài mòn bộ dáng xinh đẹp cùng tươi mát khí chất. Nhiều năm không thấy lại gặp nhau, anh phát hiện anh vẫn còn thích cô ấy, vì cô ấy mà tìm đập thành thịch.

Trữ Y Y càng nghe càng giống như tọa châm chiêm cảm giác, tổng cảm thấy hắn hình như là đang nói về cô. Nhưng là cô cũng thấy có mấy điểm không giống mình, cô không phải đang ở một mình, cũng không có gặp cuộc sống quá khổ khổ nha! Cho nên, hắn nói nhất định là người khác đi?

Anh đã phát hiện chính mình còn thích cô ấy, mà đối phương lại đang sống một mình, có lẽ anh có thể chủ động tích cực, nói không chừng sẽ có xuất hồ ý liệu kết quả. cô giúp hắn bơm hơi.

Anh cũng nghĩ như vậy, cho nên hiện tại anh đang cố gắng. đột nhiên, tay hắn lướt qua mặt bàn cầm tay của cô, sau đó nhu tình ngàn vạn đối cô nói: Y Y, để anh chăm sóc cho em đi.

Cho dù chiếc đèn mỹ thuật tạo hình trên đỉnh đầu có đột nhiên nện xuống vừa vịn vào người, cũng không thể làm cho Trữ Y Y sửng sốt hơn là giờ phút này.

Cô ghen hống nhìn trần trời, ngây ra như phỗng, qua suốt ba giây mới giật mình khủng hoảng vội vàng đưa tay rút ra.

Rất ghê tởm, đáng sợ! Làm sao có thể có người như thế nha? cô ngay từ đầu đã nói rõ thân phận chính mình đã kết hôn không phải sao? Hắn như thế nào, như thế nào còn dám đối cô động thủ động cước ?!

Anh điên rồi sao?! cô nhịn không được mở miệng liền mắng, Tôi đã kết hôn, có lão công còn có đứa nhỏ, cuộc sống hôn nhân hạnh phúc vô cùng, anh, anh này bệnh thần kinh!

Mắng xong, cô giận không thể át nắm túi xách lên, nhanh chóng đứng lên xoay người bước đi.

Y Y! Trịnh Hữu Khiêm đuổi theo giữ chặt cánh tay của cô .

Cô cảm thấy lông tơ dựng hết lên lập tức gạt tay hắn bỏ ra, đồng thời hướng hắn trợn mắt nhìn.

Xin hãy gọi tôi là Xa phu nhân. cô tức giận nói.

Y Y!

Xa phu nhân! lại một lần nữa lớn tiếng sửa lời hắn, Trử Y Y sắp phát điên. Anh người này làm sao có thể như vậy không biết xấu hổ, như vậy..... Vô sỉ! Tôi là bạn học của anh, đồng thời cũng là lão bà của bạn anh, anh sao có thể, như thế nào có thể..... Anh..... cô thật sự tức đến sắp nói không ra lời, có loại cảm giác bị người khác ô nhục cùng làm bẩn.

Anh chỉ là muốn chiều cổ em.

Tôi có lão công chiều cổ, không cần phải đến phiên anh..... người vô sỉ như vậy hủy danh dự của tôi, cô thâm mắng.

Xa Chinh Huân hẳn căn bản là không xứng với em, xem em bây giờ còn phải vất vả công tác giúp đỡ cuộc sống gia đình sẽ biết. Anh không giống với hắn, anh có thể cho em áo cơm không sút mẻ, cuộc sống không lo ăn mặc. Nếu em luyện tiếc đứa nhỏ, cũng có thể đem đứa nhỏ cùng nhau lại đây, anh sẽ không để ý. hắn vẫn chưa từ bỏ ý định đối cô nói.

Trử Y Y phát hiện chính mình đã muốn tức giận đến nói không nên lời, rõ ràng trực tiếp xoay người chạy đi, nhanh gơ tay bắt taxi hơn nữa ở trong lòng thể, về sau nhất định phải cách xa tên điên này càng xa càng tốt.

Y Y!

Hắn thế nhưng còn dám đuổi theo? Còn dám giữ chặt cô ? Còn dám như vậy kêu cô !

Cơn tức của cô nhất thời toàn diện bùng nổ.

Anh nghe cho rõ đây, Trịnh Hữu Khiêm tiên sinh. dùng sức bỏ tay hắn ra, cô nổi giận dùng dùng hướng hắn lạnh lùng nói: nếu anh dám gặp mặt tôi nữa, dám nói với tôi thêm một câu ái muội không rõ nữa, tôi liền tố cáo anh quấy nhiễu tình dục, tố cáo anh gây chia rẽ gia đình, anh đã nghe rõ chưa? Còn có, từ giờ khắc này trở đi chúng ta hai bên không quen biết, cho nên, cách xa tôi ra một chút!

Nói xong, không đợi hắn có phản ứng gì, cô trực tiếp ngồi trên xe taxi chờ ở ven đường, ngênh ngang mà đi.

Về nhà, Trử Y Y vẫn là cảm thấy rất tức giận, rất giận, tức giận đến thật.

Tắm rửa sạch sẽ xong, nàng một người ngồi ở trên sofa giường chờ lão công cùng con, sau đó càng nghĩ càng tức, không hiểu làm sao có thể có loại người mơ ước đến lão bà của người khác? Quả thực chính là biến thái!

Chuyện này nàng không thể không cùng lão công nói, thứ nhất là vì anh nhất định sẽ hỏi chuyện bữa tối; Thứ hai là bởi vì cô muốn nói hết, muốn nghe xem ý tưởng của nam nhân thân là lão công của cô . Trịnh Hữu Khiêm tên kia sẽ không thật sự có bệnh đi? Vừa nghĩ sự tình vừa chờ phụ tử hai người, thời gian đặc biệt qua mau, cô lơ đãng ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường, không nghĩ tới thế nhưng đã muốn sắp mười giờ.

Làm sao có thể đâu? Đã trễ thế này phụ tử hai người như thế nào còn không có đến? Chẳng lẽ đêm nay không tới?

Cô nhịn không được rút ra di động, gọi điện thoại cho Xa Chinh Huân.

Anh ở đâu? điện thoại thông, cô hỏi anh.

trong nhà. Anh lãnh đạm trả lời.

Hai bố con đêm nay không tới sao?

ân.

vì sao?

chúng ta đều mệt.

Anh không phải mệt, mà là đang tức giận. Trử Y Y chỉ trong nháy mắt liền ý thức được chuyện này, anh nhất định là vì đêm nay cô không để ý đến anh mà kiên trì giữ cái hẹn ăn cơm nên đang giận cô .

lão công – cô mở miệng muốn vuốt lên nỗi tức giận của anh, nhưng lời nói còn chưa xuất ra liền bị anh đánh gãy.

Anh còn có công việc phải làm, em ngày mai cũng phải đi làm, cho nên sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngủ ngon. nói xong, Xa Chinh Huân liền trực tiếp đem điện thoại cắt đứt.

Cô lập tức ngây người, nước mắt tại một khắc liền từ trong hốc mắt đột nhiên chảy xuống, ngay cả chính cô cũng bị hoảng sợ. Cô bất khả tư nghị thân thủ sờ nước mắt lướt qua khuôn mặt, lại đem nước mắt còn đang ẩm ướt trên đầu ngón tay giơ lên nhìn.

Thật là nước mắt! Nhưng..... Là làm sao có thể? Thực hiển nhiên, đáp án ở ngay tại lòng của cô mà thực hoảng loạn.

Xa Chinh Huân chưa từng đối cô phát giận, tuy rằng thường bởi vì công việc mà xem nhẹ cô , vắng vẻ cô , nhưng là lời nói lạnh nhạt như vậy, bỏ qua không muốn cùng cô nói chuyện cúp điện thoại cũng là lần đầu tiên.

Anh không phải là đang rất tức giận chứ?

Có phải hay không cảm thấy cô không để ý anh, nhận lời mời của nam nhân khác chính là phản bội anh?

Có phải hay không nghĩ đến cô sẽ dĩ đưa ra yêu cầu ly hôn cùng ở riêng, là vì cô đã không thương anh, cho nên mới không để ý sự phản đối của anh, vui vẻ nhận lời mời của nam nhân khác?

Anh hiện tại rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nếu bất hạnh đều giống như bị cô đoán trúng thì.....

Không được! Tuyệt đối không thể như vậy, không thể!

Bọn họ người một nhà thật vất vả mới hoà thuận vui vẻ, bọn họ vợ chồng cũng thật vất vả mới tìm được cảm giác thân thiết yêu thương, hết thảy đều còn có hy vọng, cô tuyệt đối sẽ không làm ột việc hiểu lầm cứ như vậy mà hủy đi hết thảy, tuyệt đối sẽ không.

Đem nước mắt trên mặt lau đi, cô mang theo kiên định biểu tình thay áo ngủ trên người, đeo túi liền đi ra ngoài.

Cô phải về nhà, trở về giáp mặt cùng anh đem chuyện nói cho rõ ràng, tuyệt đối không thể làm cho chuyện này biến thành một việc hiểu lầm, trở thành khúc mắc trong lòng anh, cuối cùng biến thành sát thủ bóp chết hạnh phúc hôn nhân của bọn họ.

Cô ra cửa bắt taxi, vội vàng chạy về nhà.

Lúc này con phần lớn đã đi ngủ, Trử Y Y không nghĩ đánh thức con, vì thế bản thân dùng chìa khóa tùy thân mang theo mở cửa về nhà.

Cửa mở ra, trong nhà phòng khách đèn đều tắt, đèn trong thư phòng cũng tắt.

Lão công sớm như vậy đã lên giường ngủ sao?

Mang theo hoài nghi, cô đi về hướng phòng ngủ hai người, phát hiện đèn trong phòng thế nhưng cũng đã tắt, hơn nữa ga trên giường thật bằng phẳng, không có một bóng người.

Đối mặt với phòng ngủ không người, đầu của cô trong nháy mắt trống rỗng lại mờ mịt, không biết lão công chạy đi đâu? cô phải đi đâu mới có thể tìm được anh, để anh nghe cô giải thích? cô không được để anh hiểu lầm.

Anh là không phải bởi vì biết cô sẽ về tìm anh, cho nên mới trốn tránh cô ?

Không đúng, cô cũng không có nói với anh là cô sẽ về, hơn nữa anh cũng không có khả năng để con một người ở nhà, bản thân đi ra ngoài nha –

Phòng con? Từ này bỗng nhiên kích động lên trong đầu, Trữ Y Y không chút nghĩ ngợi lập tức hướng phòng con chạy đi tìm người, vừa xoay người lại liền lao vào vòng ôm của người nào đó trong lòng. Cảm giác ấm áp quen thuộc này nhất thời làm cho cô cảm thấy một trận ỷ khuất cùng chua xót.

Anh đi đâu vậy ? cô ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn, khẩu khí có chút không tốt hỏi anh.

Phòng tiểu Kiệt. đem đèn trong phòng mở lên, Xa Chính Huân đồng thời trả lời cô.

Anh vì sao không đợi ở trong phòng mình? hại cô tìm không thấy người đâu!

một người thực cô đơn.

Anh trước kia cũng thường để em lại một mình. cô tuyệt không đồng tình — không nghĩ đồng tình, cũng không thể đồng tình, nếu không cô sợ dĩ chịu bao nhiêu cô đơn tịch mịch tính làm sao đây?

thực xin lỗi.

vì sao ngắt điện thoại của em? cô lại lần nữa chất vấn.

Anh không có ngắt điện thoại.

Anh có! Em còn có chuyện muốn nói cùng anh, anh cũng không để cho em nói, trực tiếp liền cúp điện thoại. cô chỉ ra rõ ràng nói, trong giọng nói tràn ngập ỷ khuất.

Em muốn nói gì? Anh hiện tại nghe em nói. Anh đem cô đưa đến bên giường, hai người cùng nhau ngồi xuống.

Đối mặt nhìn vẻ mặt bình tĩnh không ra hỉ nộ ái ố của anh, Trữ Y Y đột nhiên vừa tức giận, áy náy, sầu lo, cùng sợ hãi lại lần nữa đem cô bao phủ.

Anh là không phải đang giận em chứ? cô thật cẩn thận hỏi anh, tiếp theo lập tức giải thích, Em đối với Trình Hữu Khiêm thật sự không có nửa điểm cảm giác, sợ dĩ đáp ứng lời mời của anh ta, trừ bỏ bởi vì phải giúp đồng sự, đơn thuần chính là muốn nghe anh ta kể một ít tin tức về các bạn đại học sau khi tốt nghiệp. Em nghĩ đến anh ta từng cùng Từ Hiểu Phong kết giao, có thể gián tiếp biết được một ít tình hình của các bạn học gần đây, không nghĩ tới.....

Cô đột nhiên dừng lại, trên mặt biểu tình tràn ngập oán giận, làm cho Xa Chính Huân nhìn không được ra tiếng hỏi cô , không nghĩ tới cái gì?

không nghĩ tới anh ta như vậy vô sỉ! Trữ Y Y giận không thể tả nói, không thoải mái chút nào.

Anh có biết anh ta nói với em cái gì không? Anh ta thế nhưng nói muốn chiếu cố em?! Anh ta rốt cuộc có cái tật xấu gì? Em có tay có chân, còn có lão công có thể chiếu cố, làm sao tới phiên anh ta muốn chiếu cố? Càng làm cho em tức giận là, anh ta dựa vào cái gì mà nói anh không xứng với em, nói anh ta có thể cho em cuộc sống áo cơm không sút mẻ, giống như anh sẽ không làm được như thế vậy? Anh ta dựa vào cái gì như vậy tự ỳnh là đúng? Rốt cuộc thế nào mà nhìn ra em áo cơm có thiếu thốn chứ? Em thật sự rất tức giận, rất tức, rất tức!

Đừng để một tên bệnh thần kinh làm ỳnh tức giận như vậy? xem cô tức đến toàn thân phát run, Xa Chính Huân đem lão bà ôm vào trong lòng, ôn nhu trấn an nói.

Bất quá lời này của anh cũng rất chuẩn, trực tiếp liền đem đối phương phân loại thành bệnh thần kinh đi.

Em thật sự rất tức giận, anh ta dựa vào cái gì mà xem thường người khác như vậy, dựa vào cái gì mà ô nhục người khác? cô tức giận nói.

tốt lắm, đừng vì tên bệnh thần kinh này so đo. Anh ôn nhu vỗ về cô .

Trong chốc lát, cô ngừng đầu hỏi anh, Anh không tức giận sao?

Anh sẽ không cùng tên bệnh thần kinh đó so đo. Anh lắc đầu.

Trử Y Y cảm thấy cách nói này có điểm chưa hoàn hảo, bởi vì nếu thực như trong lời nói, anh sẽ không tả một câu bệnh thần kinh, hữu một câu bệnh thần kinh đi? Bất quá, đây không phải là trọng điểm nàng quan tâm, trọng điểm là –

Anh không giận em sao? cô thật cẩn thận hỏi anh.

Anh vì sao phải giận em? trầm mặc một chút, anh không đáp hỏi ngược lại.

Em không nghe lời anh, anh đã nói anh ta có rắc tâm khác, vậy mà em cũng không có nghe lời anh khuyên bảo, kiên trì đi dùng cơm. cô cúi đầu hướng anh giải thích, thực xin lỗi, là em sai lầm rồi.

đây là nguyên nhân em đột nhiên chạy về nhà, vì chuyện này mà muốn giải thích với anh sao? Xa Chính Huân trầm mặc một lát, hỏi cô.

Cô gật gật đầu.

thật sự không còn việc gì khác ? Anh nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm cô hỏi lại.

Cô lắc đầu.

một khi đã như vậy, em có thể đi rồi. miệng vừa nói, anh liền đột nhiên buông tay buông cô ra, còn cùng cô lùi ra một ít khoảng cách, lạnh nhạt nói.

Trử Y Y bị cả kinh ngây ra như phỗng, không thể thích ứng anh thình lình lại lạnh lùng như vậy.

đi? cô không khỏi phải thực xác định chính mình có nghe lầm hay không.

thời gian không còn sớm, nếu những lời muốn nói em đã đều nói rồi, cũng nên đi trở về. Tiểu Kiệt đã ngủ, anh lo lắng để con ở nhà một mình cho nên sẽ không lái xe đưa em trở về. Anh đưa em xuống lầu kêu xe taxi. Anh nói xong đứng dậy muốn đi ra khỏi phòng.

Cô ngây người một cái chớp mắt, lập tức kêu ra tiếng: chờ một chút!

Anh dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn cô .

Anh..... Có phải hay không đang giận em? Rất tức giận? cô do dự hỏi anh.

không có.

Anh gạt người! cô thốt lên: nếu anh không có tức giận, sẽ không có loại phản ứng này, sẽ không muốn em đi, sẽ chỉ nghĩ biện pháp để em lưu lại, nhưng là anh không có làm như vậy!

không có làm như vậy là vì anh biết làm cũng vô dụng, em vẫn là sẽ đi. Xa Chính Huân bình tĩnh nhìn cô nói.

Anh không hỏi một tiếng, làm sao có thể biết em lần này có thể có câu trả lời giống như trước hay không? cô nhìn không chuyển mắt nhìn hắn, một bộ dáng Anh nhanh chút hỏi em đi .

..... Hôm nay buổi tối lưu lại, đừng trở về? nhìn cô, anh thông thả thử mở miệng nói.

hảo. cô lập tức trả lời.

Như là không nghĩ tới cô sẽ nói hảo , anh sững sờ tại chỗ sau một lúc lâu sau mới có phản ứng.

Muốn tắm trước không? Anh hỏi cô.

Cô gật đầu.

vậy thay áo ngủ đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm.

Này phản ứng..... cô nên giải thích thế nào?

Điềm lành?
Hay điềm xấu?

8. Chương 8

Trử Y Y âm thầm cầu nguyện đáp án là cát, kết quả cũng là hung.

Thay áo ngủ nằm trên giường, tuy rằng Xa Chính Huân đã nằm ở bên người, nhưng không giống bình thường như vậy mà lại dường như muốn khó khăn với cô, hai người cùng nằm nhưng lại tạo ra một chút khoảng cách cùng không gian, làm cho cô không bao lâu sau liền khó chịu.

Anh thật sự tức giận với cô rồi, hơn nữa là rất tức giận, rất tức giận.

Nhưng là, cô đều đã nói xin lỗi, cũng thừa nhận chính mình làm sai, anh rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể tha thứ cho cô, đối xử với cô giống như trước đây?

Anh có biết như vậy trăm mặc cùng nằm rốt ra khoảng cách như vậy có bao nhiêu đả thương người khác không? Cô tình nguyện để anh đối cô phát hỏa, cùng cô cãi nhau, cũng không cần như vậy không nói năng gì bị cho ngăn dậm ở ngoài — nằm ở trên giường tựa như trẻ sinh đôi kết hợp hai người vậy.

Khoảng cách tựa như ngàn dặm giống nhau.

Làm sao bây giờ? Cô thật sự hảo muốn khóc.

Nếu như cô khóc, anh có thể giống như trước đây đem nàng ôm vào trong lòng, ôn nhu trấn an cô? Hay là sẽ làm bộ đang ngủ, chẳng quan tâm?

Cô sợ sẽ là đáp án phía sau.

Cho nên, không thể khóc.

Sự tình cũng còn chưa tới mức không thể cứu vãn, bởi vì cô trừ bỏ nói thực xin lỗi ra, căn bản cái gì cũng không có làm. Cho dù muốn đả thương đau lòng anh mà khóc, ít nhất cũng nên thử qua giống như câu kia vợ chồng đầu giường ầm ỹ, giường vĩ cùng thất bại sau khóc cũng không muộn.

Quyết tâm của cô bỗng nhiên kiên định lên, tâm cũng liền dứt khoát mà theo.

Nếu anh không đến chạm vào cô, vậy cô sẽ đi chạm vào anh đi?

Nghĩ xong, Trử Y Y xoay người một cái, một cước liền khóa đến trên người anh.

Ân, hai người khoảng cách có chút xa, không phải thực thoải mái. Cô di động thân thể tới gần anh một ít, thẳng đến khi thân thể đều nằm úp sấp tựa vào trên người anh, lại dán thân thể anh mà xê dịch, thế này mới tìm được vị trí thoải mái nhất.

Đối với sự gần sát của cô, anh không có phản ứng gì, không có tiếng động cũng như không di động vị trí, cảm giác tựa như ngủ say bình thường, nhưng cô biết anh là tỉnh, bởi vì thân thể anh vì sự gần gũi của cô mà trở nên cương trực, tim đập trở nên rất nhanh, còn có hô hấp của anh, cảm giác như là ngủ say thâm trầm, trên thực tế lại càng lúc càng ngán ngủ.

Cô không tự chủ được mỉm cười, vì phát hiện lực ảnh hưởng của chính mình đối với anh mà vui sướng.

lão công, anh đã ngủ chưa? cô lên tiếng hỏi anh, vốn tưởng rằng anh sẽ không trả lời, không nghĩ tới anh lại trả lời –

không có.

Anh hôm nay đi làm có phải mệt chết đi hay không?

hoàn hảo. anh tạm dừng một chút mới trả lời.

vậy anh muốn tối nay ngủ tiếp sao? cô hỏi lại, chân khóa ở trên người anh chậm rãi hướng về phía trước di chuyển một ít.

Thân thể anh tựa hồ nháy mắt lại càng cứng ngắc, sau đó mới thông thả ách thanh hỏi: tối nay muốn ngủ chứ làm chi?

theo giúp em nói chuyện phiếm.

Cảm giác anh tựa hồ ở một giây nội tiết khí thở ra, cứng ngắc thân thể đều nhuễn xuống dưới, Trữ Y Y tiếng cười thiếu chút nữa liền nhịn không được vọt tới cổ họng, phốc xích cười ra.

nhưng là anh muốn ngủ. Anh lãnh đạm sửa miệng, có chút ý tứ hàm xúc đang đổi.

nhưng là tìm anh đập tựa hồ có chút mau nha, không giống bộ dáng muốn ngủ.

Cô đưa tay dán tại trước ngực anh, cảm thụ được tim anh đập, sau đó lại chậm rãi trượt xuống dưới đến phần bụng bằng phẳng, cảm giác dưới tay cơ bụng đột nhiên căng thẳng, thân thể anh cũng chậm rãi thắt chặt lên.

Lúc này đây, cô không có làm cho chờ mong của anh thất bại, đưa tay nhẹ nhàng mà đặt ở phần cứng rắn của anh, khẽ vuốt, khiêu khích anh, thẳng đến khi hô hấp của anh càng lúc càng dồn dập, rốt cuộc không thể tiếp tục làm bộ như thờ ơ đột nhiên chế trụ tay cô mới thôi.

Em không phải muốn nói chuyện phiếm sao? Xa Chinh Huân bắt lấy cái tay không an phận của cô đang bức điên anh, cắn răng hỏi.

là nha. cô cười đến vẻ mặt vô tội.

Vậy em hiện tại đang làm sao?

Em cũng không biết. Cô không nhận trách nhiệm nói, ngẩng đầu lên, nghịch ngợm hôn anh một chút.

Anh trừng mắt, trừng đến giống như muốn đem tròn mắt theo trong hốc mắt đi ra giống nhau, tiếp theo lại đột nhiên xoay người một cái, đem cô đặt ở dưới thân, sau đó dùng lực hôn cô.

Vừa mới bắt đầu, nụ hôn mang theo một chút tức giận cùng trừng phạt ý tứ hàm xúc, dùng sức làm cho lời lẽ của cô đều có chút sinh đau, nhưng anh đúng là vẫn còn luyện tiếu dùng lực đạo, sửa lấy ôn nhu lại cùng mãnh liệt nhiệt tình duyên hôn đem cô hôn cơ hồ muốn không thở nổi.

Anh một bên hôn cô, một bên nhanh chóng kéo quần áo trên người cô, đem chúng quăng đến dưới giường.

Tay anh trong nháy mắt liền phúc trụ bộ ngực rất tròn của cô, ngón cái ma sát làm nụ hoa của cô sớm đứng thẳng lên, một lần lại một lần thẳng đến khi cô ngăn chặn không được phát ra tiếng rên rỉ.

Anh dùng môi thay thế bàn tay đang rảnh, ở trước ngực cô chơi đùa khiêu khích trong chốc lát, sau đó dần dần di tới giữa hai chân, dùng mọi cách vô cùng thân thiết làm cho cô vui thích cũng không cho cô thỏa mãn, làm cô uest cơ hồ muốn khóc nức nở lên.

Huân..... Cô nhanh cầm lấy tay anh, khom lưng cầu xin.

Anh ngẩng đầu lên, đem miệng tiến đến bên tai cô, khẽ cắn lỗ tai cô khàn khàn nói: lão bà, em muốn anh sao? Muốn liền chính mình đến. tiếp theo anh liền xoay người một cái, đột nhiên liền nằm thẳng bên cạnh người cô.

Trữ Y Y có chút sững sốt, cũng có chút tức giận, nhưng dục vọng lại cùng thời gian trở nên càng thêm lửa nóng.

Trước kia, cô luôn luôn đều là rơi vào thế bị động, ngẫu nhiên lâm vào chủ động cũng đều là khi ngẩng đầu lên, tựa như vừa mới rồi cô chủ động khơi mào dục vọng của anh như vậy mà thôi. Kế tiếp, anh thường thường thì sẽ tiếp nhận chủ đạo hết thấy, thẳng đến khi hai người đều đạt được thỏa mãn mới thôi, chưa bao giờ ngoại lệ.

Nhưng là hiện tại, anh lại ở thời điểm hai người dục hỏa tăng vọt, đột nhiên muốn cô tiếp nhận chủ đạo?

Cảm giác này..... Nói thật là làm cho cô có chút ngỡ ngàng, cũng có chút ngượng ngùng, nhưng là lại càng khiến cô chờ mong cùng hưng phấn mà huyết mạch căng lên.

Cô trước tiên ngồi xuống, nhanh nhẹn nằm lên trên ngực anh, cảm giác được luồng hơi cực nóng đang phả ra, cảm giác được tim mình cùng hô hấp đang dồn dập hô ứng, sau đó mới chậm rãi khóa đến trên người anh.

Khi vật cứng rắn của anh đụng chạm vào nơi mềm mại của cô, cảm giác thật là tốt đẹp, làm cho cô nhin không được than nhẹ để anh đẩy nhanh tốc độ lên, nhưng lại làm cho dục hỏa trong cơ thể càng lúc càng thịnh, cảm giác trống rỗng càng ngày càng mạnh, cô muốn anh tràn ngập trong cô.

nha..... Cô suy sụp nức nở ra tiếng.

cầm lấy cửa anh, đem anh..... Bỏ vào đi. Anh đồng dạng chịu tra tấn nhin không được cản rằng chỉ đạo.

Cô đã bị dục vọng cùng hư không tra tấn đến cơ hồ muốn chịu không nổi nên lập tức nghe theo, trước cầm lấy anh, lại đưa anh xâm nhập vào nơi ẩm ướt ấm nóng của cô, từng chút từng chút đi vào.

Động tác chậm chạp của cô làm cho anh không thể nhin được nữa, rốt cục rốt cuộc chịu không nổi bắt lấy tay cô, cầm thắt lưng của cô, đột nhiên dùng sức hướng lên trên, đẩy mạnh thật sâu vào trong cơ thể cô.

a..... cô rên rỉ một tiếng, không chịu được kích tình quá mức kịch liệt như vậy, nháy mắt xụi lơ trong ngực anh.

Anh lựa thời cơ cầm lại quyền chủ đạo, mang theo cô xoay người xuống, đồng thời đem hai chân của cô nâng đến trên vai, bắt đầu toàn lực tiến vào, hoàn toàn giữ lấy nữ nhân chỉ có thể thuộc về anh.

Cao trào tới vừa mau lại mãnh, làm cho cô khóc nức nở quát to, mà anh lại chính là một lần lại một lần càng thêm xâm nhập thẳng tiến, làm cho nơi đó của cô rung động mạnh mẽ, thẳng đến khi anh được giải phóng mới thôi.

Sau đó, cô vội vàng thở hào hển, cảm giác cả người xụi lơ, hoàn toàn không thể động đậy.

Mà anh, theo lý thuyết hẳn là so với cô càng mệt mới đúng, kết quả nhưng lại chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát sau, đột nhiên lại xoay người đi vào trên người cô, tách hai chân đang nhũn ra của cô, trong nháy mắt lại lần nữa tiến nhập vào trong cô.

Cô ngăn không được khom lưng thấp kêu lên, thân thể không ngờ nhanh chóng lại nổi lên phản ứng, vươn cánh tay ôm lấy cổ anh, hai chân khép quanh thắt lưng, theo anh mỗi một lần xâm nhập va chạm mà than nhẹ ra tiếng, thẳng đến khi cao trào lại lần nữa đem hai người song song bao phủ.....

Cảm giác giống như đã lâu không ngủ như vậy thoải mái vui sướng.

Đây là cảm giác của Trữ Y Y từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, nửa mộng nửa tỉnh. Cô nhắm mắt lại, khoe miệng khẽ nhếch giãn ra hạ thân thể, từ yết hầu phát ra mỹ mãn thanh âm.

ân.

mẹ tỉnh!

Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm của con trai, làm cô thiếu chút nữa không đau sốc hông, cô lập tức mở hai mắt, cả người đều bừng tỉnh lại.

mẹ. Tiểu Kiệt an vị ở bên giường dựa vào cửa sổ trên sofa, nhếch miệng mỉm cười.

Cô ngáy người một chút, trong đầu đang hỗn muốn xóc chấn lên ngồi dậy, chặn lại đột nhiên bị một cổ lực đạo gắt gao đè nặng.

Em còn chưa có mặc quần áo. Xa Chính Huân thanh âm theo bên kia vang lên, nhắc nhở cô.

Cô ngáy người chớp mắt một cái, trí nhớ từ tối hôm qua nhanh chóng trở lại trong đầu, làm cho cô nhớ ra hết thấy, cũng làm cho cô hiểu hoàn toàn, xác thực quả thật chính chính thanh tỉnh lại.

Trời ơi, hiện tại mấy giờ rồi? cô dùng chân vòng quanh mình, đột nhiên ngồi lên thất thanh hỏi.

Hơn mười giờ. Yên tâm, anh đã giúp em gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ một ngày.

Xa Chính Huân trả lời làm giải trừ khẩn trương của cô.

Nghe vậy, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng giây tiếp theo người lại nhớ ra việc làm cả người cương trực lên.

Anh nói như thế nào ? Cô kích động bắt lấy tay anh, nhanh chóng truy vấn.

nói cái gì? Anh không hiểu cô hỏi cái gì.

Nói như thế nào giúp em xin phép ? Có nói anh là ai không?

đương nhiên là có nói, bằng không anh làm thế nào giúp em xin phép? Anh nói với đồng nghiệp của em anh là lão công của em

sau đó thì sao?

sau đó cái gì?

Anh không nói ra tên của anh chứ?

Em muốn anh báo tên sao? Anh hỏi lại cô.

Trử Y Y nhanh chóng lắc đầu.

Thì đúng rồi, anh làm sao dám chọc giận lão bà đại nhân đâu?

Cô sanh mắt trừng anh, không tin loại lời nói này anh cũng nói được. Phía trước rốt cuộc là ai dùng cùng sự việc uy hiếp cô cơ chứ?

Trước đây là có mục đích, nhưng hiện tại không có. nhìn ra đáy mắt cô rõ ràng đang lên án anh, Xa Chinh Huân khoe miệng khê nhếch giải thích.

Cô tức giận phỉết môi dưới, quay đầu nhìn về phía con. hôm nay không phải ngày nghỉ, con sao lại không đến trường, bảo bối?

bởi vì con cùng mẹ giống nhau, xin phép một ngày. Tiểu Kiệt đáp.

vì sao muốn xin nghỉ? Con không phải có chỗ nào không thoải mái chứ? Bị cảm sao? vừa nghe, cô lập tức lo lắng hỏi.

không phải, là vì muốn chúc mừng. Tiểu Kiệt nhanh chóng nói.

chúc mừng cái gì? Cô ngây người chớp mắt một cái, nghi hoặc hỏi.

chúc mừng mẹ về nhà, chúng ta người một nhà rất cục đoàn viên a.

Trử Y Y kinh ngạc đến đại ra, không còn gì mà chống đỡ. Qua một lúc lâu, mới có biện pháp mở miệng nói chuyện.

bảo bối, con giúp mẹ đi chuẩn bị bữa sáng được không? Mẹ muốn ăn hoa sinh khẩu vị nướng thổ ty. Mẹ đánh răng rửa mặt sau, sẽ đi tìm con.

ok. con tuân lệnh mà đi, trong nháy mắt liền biến mất ở ngoài cửa phòng.

Là anh nói với con, em sẽ quay về nhà sao ?

Con vừa ly khai, cô lập tức quay đầu chất vấn lão công.

là con chính mình tự nghĩ ra, anh cái gì cũng chưa nói. Anh vẻ mặt thận trọng nói: buổi sáng con chạy vào phòng muốn gọi anh rời giường, lại thấy em cùng anh ngủ ở trên giường. Con hỏi anh, mẹ có phải hay không quay về nhà ở? Anhnói chờ mẹ tỉnh, con tự mình hỏi mẹ xem.

Vậy con vì sao nói muốn chúc mừng như vậy? Cô chính là không tin bộ dáng kia a!

Đây có lẽ là Tiểu Kiệt hy vọng đi. Nghe con nói, gần đây trong lớp con có vài bạn học cũng có cha mẹ cãi nhau rồi hòa hảo sau, cả nhà đều ra bên ngoài ăn đại tiệc chúc mừng, con có chút hâm mộ.

Lời này làm cho người ta nghe xong có điểm lòng chua xót, nhưng trọng điểm là –

vì sao con không nói qua với em chuyện này? Cô vẫn như cũ mang theo không tin biểu tình.

Anh nhìn cô thật sâu một cái, mới chậm rãi trả lời, Em nói qua con thực thông minh, cũng có thể quan sát sắc mặt. Biết rõ chuyện không có hi vọng, con làm sao có thể cùng em nói, làm cho em nghe xong sau lại khổ sở khó xử đâu?

Trử Y Y đột nhiên nói không ra lời, con là do cô sinh cô dưỡng, cô làm sao có thể không biết tính tình của con? Nhưng là – Con lại nói với anh?

đó là bởi vì con biết anh luôn cố gắng muốn cho chúng ta người một nhà đoàn viên, biết anh cùng con là có hi vọng giống nhau, cảm thấy anh hẳn là có thể hiểu biết cảm giác của con, mới có thể nói với anh.

Cô cả người cứng đờ, đột nhiên hiểu được bọn họ phụ tử hai người hiện tại là chung một chiến tuyến, mà cô chính là bên thứ hai phản bội, làm hủy đi hạnh phúc của mọi người.

Anh hiện tại nhất định là rất đặc ý. Cô không tự chủ được oán hận nói.

có ý tứ gì? Anh nhưu mày khinh tặc, có chút khó hiểu.

Anh cùng con cảm tình không chỉ có càng lúc càng hảo, còn làm cho con tin tưởng chúng ta ở riêng đều là bởi vì lỗi của em.

Đột nhiên, Xa Chính Huân trầm mặc, yên lặng nhìn cô, nhìn đến mức làm cho cô dần dần tâm hoảng ý loạn, hồi hận không chịu nổi.

Anh chưa từng làm cho con tin tưởng quá cái gì, nếu có, cũng chỉ có làm cho con tin tưởng ba ba nhất định sẽ đem mẹ trở về, làm cho chúng ta người một nhà hạnh phúc ở cùng một chỗ, như vậy mà thôi. Anh mặt không chút thay đổi mở miệng nói xong, đứng dậy liền rời khỏi.

lão công! liếc thấy anh biểu tình không đúng, Trử Y Y vội vàng vươn tay giữ chặt anh.

Anh mặt không chút thay đổi nhìn tay cô đang giữ chặt tay anh, chậm rãi hướng về phía trước nhìn đến mặt cô, vẫn như cũ trầm mặc không nói.

Em..... Thực xin lỗi, anh không cần tức giận, em chỉ là có chút ghen tị lại có điểm khổ sở mới có thể nói lung tung như vậy. Tiểu Kiệt trước kia rõ ràng cái gì đều nói với em..... cô cúi đầu, khổ sở nói nhỏ.

ngay cả như vậy, em cũng không nên ám chỉ anh phân liệt các người cảm tình mẫu tử. Anh đem tay cô bỏ ra, ngữ khí lạnh lùng thản nhiên, Em nên rời giường, con còn đang chờ em đi ăn bữa sáng nó giúp em chuẩn bị, ăn xong sau, nếu em muốn về nhà anh sẽ đưa em về. Anh ra bên ngoài trước. nói xong, anh xoay người rời phòng.

Trử Y Y ngây ra như phỗng ngồi ở trên giường, không thể nhận ra thái độ lãnh đạm của anh đối với cô.

Tối hôm qua cô không phải đã thành công hóa giải nguy cơ sao? Như thế nào hiện tại lại.....

Cô thật là một người đại ngu ngốc! Nói chuyện cũng không ngẫm đầu óc.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Tổng không thể lại đem anh đặt trên giường, lại một lần nữa “đầu giường ầm ỹ giường vĩ cùng” đi?

Cho dù có thể, tối hôm qua sự kích tình kia đã làm cho cô ngay cả hiện tại nhớ tới đều muốn xin tha, sao chịu nổi lại như vậy trong thời gian ngắn cùng anh tái chiến tiếp đầu?

Xem ra cô phải nghĩ ra biện pháp khác, làm tiêu tan cơn tức giận của anh mới được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trử Y Y phát hiện mình chẳng nghĩ ra được kế sách nào khả thi, chỉ có một cách duy nhất ít hao tổn tâm lực, hơn nữa trăm phần trăm có thể thắng lợi đó là chấm dứt cuộc sống ở riêng, về nhà sống như trước.

Dù sao cô trước vốn đã nghĩ đến việc quay về, nếu không phải Xa Chính Huân gian ngoan cự tuyệt cho cô sinh đứa thứ hai, làm cho cô giận dữ nên tiếp tục sống tại gian phòng nhỏ kia thì có lẽ bây giờ cô đã về nhà rồi?

Trọng điểm là, làm như vậy còn có thể làm cho hy vọng của con trở thành sự thật, giúp con đạt được nguyện vọng chúc mừng, có thể nói nhất cử lưỡng tiện, cô có gì để do dự nữa đâu?

Nếu đã có quyết định, cô lập tức ra khỏi phòng, đi đến phòng ăn tìm bảo bối, con vì cô đang chuẩn bị bữa sáng.

mẹ, động tác hảo chậm nha, canh đầu đã nguội rồi! thấy cô xuất hiện, Tiểu Kiệt lập tức oán giận nói.

thực xin lỗi. cô trước giải thích, sau đó quay đầu tìm người. ba ba đâu? cô hỏi con.

ở trong thư phòng tiếp điện thoại.

Cô trừng mắt nhìn, lúc này mới nghĩ đến hôm nay không phải ngày nghỉ, Xa Chinh Huân cũng phải đi làm, kết quả là một bọn họ lại đều ở nhà.

Lại nói, anh thật sự vì cô mà cải biến rất nhiều, không hề lấy công việc làm trọng, mà là coi cô cùng con làm ưu tiên. Mà đây không phải là điều mà cô lúc trước chờ mong nhất, muốn nhất sao?

Đi ra ngoài tìm việc làm, nói trắng ra, kỳ thật cũng chỉ là cô muốn thoát khỏi nỗi thất vọng về anh mà thôi.

Nếu trước khi ở riêng, lão công đối cô ôn nhu săn sóc, lấy gia đình làm trọng, còn yêu thương cô, quần quít lấy cô đông kéo tây xả, như là muốn đem cô bó buộc bên người, nếu hết thấy toàn bộ sự việc đều như vậy, cô liệu còn có thể cảm thấy hư không, muốn tìm việc làm để quên ưu phiền sao?

Đột nhiên, Trữ Y Y ngốc sững sốt một chút, chậm rãi mở to hai mắt.

Chẳng lẽ trước kia lão công vẫn lấy công tác làm trọng, kỳ thật cũng là bởi vì cảm thấy cô làm cho anh cảm thấy hư không hieu quạnh, cho nên mới lấy công tác làm ký thác sao?

Nhận thức được điều này, trong lòng cô càng cảm thấy áy náy.

bảo bối, giúp mẹ một lần nữa nướng hai miếng bánh được không? Con cũng biết canh đã nguội không thể ăn, đúng hay không? suy nghĩ một hồi, Trữ Y Y bỗng nhiên đối con nói.

được rồi.

vậy con giúp mẹ nướng bánh, mẹ đi tìm ba ba, hỏi ba ba muốn dẫn chúng ta đi chỗ nào ăn uống chúc mừng.

nha! Thật sự muốn đi chúc mừng? Mẹ thật sự muốn quay về nhà sống sao? Tiểu Kiệt kinh hỉ trừng lớn ánh mắt hỏi.

Con không vui sao? cô dừng lại cước bộ, quay đầu hỏi con.

thích, con thích! Tiểu Kiệt vui vẻ gật đầu, con thích ở tại trong nhà, trong nhà khá lớn. Nhưng là ba ba nói bởi vì mẹ thích, cho nên chúng ta sẽ phụ xướng phụ tùy, cùng mẹ ở trong căn nhà nhỏ kia.

Trữ Y Y bị câu nói phụ xướng phụ tùy kia mà nở nụ cười.

Mẹ đi xem ba ba nói xong điện thoại chưa, bữa sáng làm phiền con nha?

ok.

Đối con mỉm cười, cô xoay người đi hướng về thư phòng Xa Chinh Huân. Cửa thư phòng hờ khé, cho nên cô không có gõ cửa, nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra liền đi vào, vừa vặn nghe thấy anh nói: như vậy đi. tiếp theo liền thấy anh đưa điện thoại di động theo bên tai thả xuống.

công ty gọi tới sao? cô hỏi anh, lấy câu này làm lời dạo đầu.

ân.

Ngữ khí vẫn như cũ lạnh lùng thản nhiên, xem ra anh vẫn còn đang tức giận.

Anh hôm nay không tới công ty đi làm không sao chứ?

nếu em không hy vọng anh ở nhà, anh hiện tại có thể rời đi.

Em không phải ý tứ này. Cô vội vàng làm sáng tỏ, chạy nhanh tới cầu xin tha thứ, Anh không cần tức giận được không? Vừa rồi là em sai, em không nên nói ra câu nói này, thực xin lỗi.

Anh nhận lời giải thích của em. Em ăn xong bữa sáng chưa? Nếu ăn xong rồi, anh đưa em về. Anh đứng đây, thực rõ ràng tức giận một chút cũng có không tiêu a.

Anh muốn đưa em trở về chỗ nào? Nhà của em ngay tại nơi này không phải sao? Cô đổi phương thức hảo cầu hòa, hy vọng anh có thể tiếp thu.

Nhà em là ở đây, nhưng em hiện tại cũng không ở nơi này, anh đưa em về lại nơi em đang ở. Anh thế nhưng lại nói như vậy?!

Cơn tức giận của Trữ Y Y thiếu chút nữa bùng nổ, nhưng cô đúng lúc nhớ tới là chính mình đang sai trước, hơn nữa cô là tới cùng anh cầu hòa, không phải đến cùng anh cãi nhau.

Chính là cô như thế nào cũng không nghĩ tới lão công nóng giận, lại như vậy hẹp hòi.

Em muốn về nhà mình sống. lúc này cô không hề quanh co lòng vòng, trực tiếp nói cho anh. Thấy anh không hề phản ứng, cô lại nói: Anh không hy vọng em quay về sao?

Sống ở đây, em không sợ bị đồng nghiệp phát hiện em nguyên lai là Xa phu nhân bí mật sao? Anh không đáp hồi lại.

phát hiện liền phát hiện.

Em không sợ bởi vậy bị xa lánh, thậm chí làm đánh mất công việc sao?

Kể cả mất việc, dù sao không đi làm em cũng không đói được, còn có lão công sẽ nuôi em mà.

Cô trả lời cực kỳ suân sẻ, làm cho Xa Chính Huân rốt cuộc không thể tiếp tục giả bộ lãnh đạm, nhịn không được cảm tức thốt ra hỏi: một khi đã như vậy, tại sao trước kia em lại kiên trì đòi ra ở riêng là vì cái gì chứ? Chẳng lẽ cũng chỉ là vì muốn làm cho anh khó chịu sao?

Anh chỉ khó chịu có mấy tháng, mà em lại khó chịu đã nhiều năm..... Anh biết không? Ngữ khí cảm tức của anh làm cho Trữ Y Y nhịn không được ủy khuất nói nhỏ.

Xa Chính Huân cả người cứng đờ, cơn tức giận nháy mắt biến mất như vô hình.

lão bà..... Thực xin lỗi.

Ai, như thế nào kết quả anh lại là người làm sai chứ?

Thôi quên đi, vợ chồng trong lúc đó khó tránh khỏi cãi nhau, sẽ có tranh chấp, nếu muốn làm hoà, nhất định phải có một người trước giải thích hoặc nín nhịn, anh cũng không muốn vĩnh viễn đều làm một người chuyên đi giải thích, nói chính mình là người không tốt, chỉ cần quan hệ vợ chồng bọn họ có thể kéo dài, lão bà có thể vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không ly khai anh, vậy là đủ rồi.

Huống hồ cổ nhân có nói, đại trượng phu có được dân được.

Đi đến bên người lão bà, Xa Chính Huân đem cô kéo vào trong lòng, thân thủ vòng ôm tấm lưng mảnh khảnh của cô.

Em thật sự quyết định muốn quay về sao? Anh cúi đầu ngó nhìn cô, ôn nhu hỏi.

Cô gật đầu, sau đó nhịn không được ủy khuất nói: Anh tức giận không để ý tới người khác thực làm em sợ.

Anh thì nghĩ em cái gì cũng đều sợ, cũng chỉ có không sợ anh. Anh giống như hay nói giỡn lại giống như thương tiếc nói.

Anh là lão công của em, em vì sao lại sợ anh? Hay là, anh hy vọng em sẽ sợ anh? nhìn anh, cô do dự mở miệng.

Anh không hy vọng em sợ anh, chỉ cần em yêu anh thôi. Anh lập tức lắc đầu, thật sâu ngó nhìn cô.

Trữ Y Y không tự chủ được then thùng đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: Em vẫn là như thế mà.

là cái gì? Anh nâng cằm cô, thích xem bộ dáng xấu hổ của cô.

Anh biết rõ còn có hỏi. Cô nguyệt anh liếc mắt một cái.

Anh muốn nghe chính mồm em nói ra, lão bà. Anh nhu tình như nước ngóng nhìn cô, ôn nhu yêu cầu nói.

Vậy anh nói trước đi. Anh muốn nghe, cô cũng muốn nghe.

Anh yêu em, lão bà. Anh thâm tình chân thành thổ lộ, làm cho cô không khỏi đỏ mặt lên. đến phiên em. nhìn cô đang đỏ mặt, anh nhin không được thức giục.

Em yêu anh, lão công. Cô cúi đầu, thẹn thùng nói.

Giây tiếp theo, cảm cô bị nâng lên, tiếp theo anh liền hôn cô thật sâu, ôn nhu, nhiệt tình, triền miên.

Bố mẹ như thế nào lại hôn môi nha? đúng là đang lúc nùng tình mật ý, con thật sự là không chọn đúng thời điểm xuất hiện nha.

Xa Chinh Huân buông lão bà ra, nuối tiếc cái miệng ngọt ngào nhỏ nhắn, ngẩng đầu lên đối con nhíu mày, đồng thời dạy nói: Tiểu Kiệt, chỉ có cha mẹ yêu nhau mới có thể thường hôn môi, không tin con có thể tới trường học hỏi thầy giáo.

Trử Y Y nghe vậy, nhin không được đỏ mặt thân thủ huých anh một cái, lằm bằm nói nhỏ, loạn giáo! sau đó tránh khai vòng ôm của anh, đi về hướng con.

bảo bối, bánh nướng chín rồi phải không con?

Con gật đầu.

thật tốt quá, bụng mẹ cũng đói rồi! Đi thôi, cùng mẹ đi ăn bữa sáng, thuận tiện nói ẹ con muốn đi chỗ nào, chúng ta kêu ba ba đưa chúng ta đi.

Mẫu tử hai người vừa đi vừa thảo luận tiêu sái ra khỏi thư phòng, lưu lại một người đang đứng tại chỗ đầu khóe miệng khinh dương mỉm cười, anh đang cảm thụ được niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có đang vây quanh.

Hạnh phúc dễ như trở bàn tay nha, anh thật sự thiếu chút nữa đã làm mất nó rồi.

May mắn kịp cứu lại, may mắn.

9. Chương 9

Sau khi về nhà, cuộc sống mới của Trử Y Y dần dần hình thành.

Cô mỗi ngày buổi sáng bảy giờ rời giường, thời gian đủ cho phép cô chuẩn bị bữa sáng cho lão công và Tiểu Kiệt, nếu không kịp thì đi ra bên ngoài mua, sau đó bảy giờ ba mươi cả nhà cùng nhau rời nhà, trước tiên đưa con đi học, sau đó lão công chở cô đi làm, cuối cùng anh mới tới công ty.

Tan tầm, Xa Chinh Huân phần lớn đều tới đón cô, ngẫu nhiên nếu không kịp, sẽ bảo tài xế tới đón, sau đó lại cùng đón con về nhà. Có đôi khi, bọn họ một nhà ba người trước tiên ở bên ngoài ăn no, có đôi khi lại về nhà ăn cơm do Trương tẩu nấu.

Đây là cuộc sống từ thứ Hai tới thứ Sáu của cô , nhưng cuối tuần hai ngày thì phấn khích hơn. Bình thường bọn họ một nhà ba người đều ngủ thẳng một giấc thật dài, sau đó rửa mặt chải đầu một chút liền đi ra ngoài ăn sáng. Có đôi khi là có kế hoạch từ trước, có khi lại là ngẫu nhiên đi đến nơi nào đó thưởng ngoạn, còn thường thường bởi vì nơi đi du ngoạn quá xa, liền ngủ luôn ở bên ngoài.

Vì thế, cô thậm chí còn đem theo quần áo sạch cho cả nhà, phòng trừ trong bất cứ tình huống nào.

Cuộc sống như vậy làm cho cô cảm thấy cứ như đang mơ, nhưng cảm giác đó cũng rất chân thật

Mỗi ngày mỗi ngày cô đều rất hạnh phúc.

Đây là cuộc sống mà cô mong muốn, không cần lăm tiền, nhiều thời gian cùng khí lực, lại càng không cần hưởng thụ xa hoa, cứ như vậy vô cùng đơn giản, dễ dàng, có thể có được thật nhiều khoái hoạt cùng hạnh phúc.

Tuần trước bọn họ còn về nhà mẹ đẻ một chuyến, vốn là muốn cho ba mẹ yên tâm, làm cho bọn họ biết hết thấy đều đã gương vỡ lại lành, không dự đoán được ngược lại làm ẹ cô càng lo lắng, nghĩ là bọn họ đang diễn trò, cuối cùng còn phải nhờ Tiểu Kiệt hỗ trợ ra mặt thuyết minh, mới làm ẹ cô tiêu tan, tin tưởng là không có việc gì.

Không nghĩ là con trai có thể làm ẹ cô tiêu tan nghi ngờ, cô liền cảm thấy buồn cười.

Con nói với bà ngoại là ba mẹ đang ở bên nhau, đáng ghét nha! Sau đó bà ngoại liền nở nụ cười.

Tiểu Kiệt đặc ý nói, làm cho ngay cô lúc đó thật là dở khóc dở cười.

Sau đó, mẹ cô đương nhiên vẫn là gọi cô tới hỏi chuyện, ân cần dạy bảo cùng cô nói rất nhiều về chuyện vợ chồng, muốn cô hiểu được lui một bước trời cao biển rộng linh tinh, làm cho lỗ tai cô thiếu chút nữa không có nghe nổi.

Đương nhiên, cô không muốn hứng tội một mình, cho nên trên đường về nhà, cô còn nói cho lão công nghe, muốn anh cũng hiểu được lui từng bước trời cao biển rộng đạo lý.

Cuối tuần nay, bọn họ muốn đi Hongkong chơi, thật là hảo hứng phần, hảo hứng phần, cô rất chờ mong đến cuối tuần.

Đây là một sự kiện quan trọng, gia đình cùng nhau đi du lịch nước ngoài đương nhiên là sự kiện quan trọng, ha ha!

Nghĩ vậy, Trữ Y Y đột nhiên nhớ tới chính mình còn không có hỏi đồng nghiệp có muốn nhờ cô mua cái gì không.

Vừa lúc hiện tại là thời gian nghỉ trưa, cô nhanh nhẹn lại hỏi đồng nghiệp, tin tưởng chỉ cần cô nói sẽ đi Hongkong du lịch, chắc chắn sẽ tự tìm đến cửa.

Cuối tuần này tôi đi Hongkong, có muốn nhờ tôi mua cái gì không? Cô đi đến bàn ăn trưa có vài đồng nghiệp đang trò chuyện.

Cô đi Hongkong? vừa nghe thấy cô nói, đoàn người không hẹn mà cùng lập tức đem lực chú ý chuyển tới trên người cô.

Cuối tuần này sao? có người hỏi cô.

Cô gật đầu.

thật sao? Hai ngày một đêm? lại có người hỏi cô.

Cô lại gật đầu, mỉm cười nhìn mọi người, chờ phản ứng kế tiếp của bọn họ, sao biết mọi người chính là hai mắt nhìn nhau — sau đó, sẽ không có.

Trữ Y Y ngây ra như phỗng nhìn mọi người tựa đầu vòng vo trở về, tiếp tục nói chuyện phiếm, tựa như cô không tồn tại, làm cho cô thật sự thực há hốc mồm. Như thế nào mọi người lại phản ứng như thế này?

Mọi người không ai muốn nhờ tôi mua cái gì sao? Nghe nói Hongkong là thiên đường mua sắm nha. cô lại mở miệng nói.

không có, chúng ta thực không có.

đối, thực không có.

Tuy rằng đáp án hợp lý, nhưng là bọn họ phản ứng cũng không tránh khỏi rất lãnh đạm?

Trữ Y Y trong lòng có loại cảm giác quái dị nói không nên lời. Bất quá nếu mọi người đều nói như vậy, cô còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể sờ sờ cái mũi trở lại chỗ ngồi.

Nhưng là nói thật, gần nhất cô bỗng cảm thấy có gì đó là lạ.

Bọn họ luôn tùm tùm lại một chỗ rì rầm to nhỏ, vừa thấy cô xuất hiện liền lập tức im bật, cảm giác giống như là đang nói xấu cô vậy, dường như sợ cô nghe thấy. Nhưng vấn đề là, cô lại không có làm chuyện xấu, làm sao có thể làm cho người khác nói xấu?

Lắc đầu, cô cuối xuống tay nhìn đồng hồ, thời gian nghỉ ngơi còn có năm phút, muốn gọi điện thoại cho lão công, hỏi anh đã ăn cơm chưa, lại ăn cái gì? Dù sao nhân rồi cũng không có việc gì.

Mang theo mỉm cười, Trữ Y Y lấy di động, đi ra bên ngoài gọi điện thoại. Cùng lão công tâm tình bị đồng sự nghe được, cô sẽ ngượng lắm.

Cô vừa ra khỏi, chủ đề nói chuyện phiếm trong văn phòng lập tức thay đổi.

nghe thấy không, nghe thấy không? Y Y muốn đi Hongkong du lịch nha!

Lúc trước, Hứa Tương nói tôi thật không tin, làm sao có thể như thế được? Nhìn cô ấy không giống loại người này.

cái này kêu là tri nhân tri diện bất tri tâm !

bất quá cô ấy cũng quá cao siêu đi? Lão công cô ấy đều không có phát hiện sao? Quần áo hàng hiệu, điện thoại iphone, bây giờ còn ung dung chuẩn bị du lịch nước ngoài.

đại đa số nam nhân đều không biết hàng hiệu, làm sao biết lão bà đang mặc trên người loại quần áo so với một tháng tiền lương của anh ta còn đắt hơn?

Còn iphone thì sao? Chả lẽ nam nhân không biết cái đó là cái gì à?

nếu cô ấy nói đó là cô tự thưởng mình bằng tiền lương do cô làm ra thì sao? Bởi vì chính mình năng lực không đủ, còn để cho lão bà ra ngoài làm việc phụ giúp gia đình, lão công cố ấy sẽ nghĩ chính mình thực vô dụng, lại như thế nào không biết xấu hổ, ngay cả lão bà mua di động mà cũng quản lý?

vấn đề là di động kia cũng không phải là ba, năm ngàn liền mua được, hai vạn lận nha! Hơn nữa tôi nhớ cô ấy ngày đó còn lên mạng tra google map. Có thể thấy bản đồ kia khẳng định cũng không tiện nghi.

nói không chừng bản đồ kia cũng là từ bạn trai cô mua cho.

cái gì bạn trai, là gian phu nha? (bó tay trình độ tám chuyện của các bà__^)

oa, đúng vậy a! Cô nhất định cũng rất muốn có một gian phu như vậy đúng hay không?

vô nghĩa, cô không nghĩ sao? Ra tay hào phóng như vậy gian phu cũng không phải là tùy tiện tìm là được, này cũng khó trách Trữ Y Y nguyện ý phụ tình chồng. Nếu là tôi, tôi cũng nguyện ý.

thật sự là không có đạo đức.

không có biện pháp, ngày nay thế gian mọi người đều cười kẻ nghèo hèn làm gì có ai cười kẻ giàu có nhiều tiền, mọi người đều chỉ biết hưởng tiền xem mà thôi.

bất quá nói thật, ta còn thực đồng tình cô ấy ngoại tình nha.

tên kia thật là ngốc, nhưng lại trở mặt để lão bà ngoại tình. Loại này nam nhân cũng không cần phải đồng tình, đồng tình ta còn mắng cho. Người ta suất như vậy, vừa trẻ tuổi lại có tương lai đầy hứa hẹn, vì sao không kết giao được bạn gái?

bởi vì rất dễ hơi.

ha ha ha!

Đoàn người cười vang, nhưng đứng ở ngoài cửa thì Trữ Y Y lại một chút cũng cười không được.

Cô vừa rồi cầm di động ra bên ngoài muốn gọi điện thoại, lại phát hiện di động vừa vặn hết pin, xoay người trở lại văn phòng, bởi vậy trùng hợp nghe được từng chữ trong cuộc hội thoại của đám người kia.

Cô đứng ở cửa văn phòng, buồn bực cực độ, không hiểu làm sao có thể có chuyện thái quá như vậy phát sinh với cô?

Gian phu? Vợ ngoại tình? Những người đó cái gì cũng không biết, cứ như vậy mà nói lung tung, thật sự là làm người ta khó chịu.

Bất quá suy nghĩ một chút, có chuyện thái quá như vậy xảy ra, cô kỳ thật cũng phải chịu trách nhiệm. Nếu không phải cô lúc trước kiên trì không cho Xa Chính Huân làm sáng tỏ, còn nói dối nói cô công tác là vì muốn trợ cấp cho gia đình, hiểu lầm này cũng sẽ không phát sinh.

Cho nên, cô có phải hay không hẳn là nhân cơ hội này cùng Xa Chính Huân giải trừ hiểu lầm?

Cô đứng ở chỗ này làm cái gì, Trữ Y Y?

Đang lúc cô đang tự hỏi, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nói, dọa cô nhảy dựng, cũng làm cho tiếng nói trong văn phòng nín bặt.

Cô quay đầu, chỉ thấy tổng giám đốc đứng ở phía sau cô, vẻ mặt nghi hoặc lại tò mò nhìn cô.

tổng giám đốc. cô lắp bắp kêu một tiếng, lại không biết nói nên như thế nào trả lời vấn đề của anh. Sẽ không nói cô là đang nghe lén chứ? không có gì, chính là suy nghĩ một chút.

Vì công việc sao? tổng giám đốc hỏi.

không phải. cô trả lời, tưởng như vậy là xong, lại không dự đoán được tổng giám đốc hôm nay có tâm trí mà nói chuyện phiếm.

Chắc là chuyện trong nhà hả? tổng giám đốc nói: Tôi nghe nói cô có con đã mười tuổi, tuổi này tiểu hài tử hẳn là thực bướng bỉnh? Cô vừa đi làm, vừa chăm sóc đứa nhỏ cùng công việc nhà, nhất định thực vất vả.

hoàn hảo. Bình thường, công việc của phụ nữ không phải luôn như vậy sao?

nói như vậy cũng đúng. gật gật đầu, tổng giám đốc mỉm cười nói. Tiếng chuông vang lên chấm dứt giờ nghỉ trưa, làm cho cô rốt cục có thể chấm dứt cuộc trò chuyện này, trở lại chỗ ngồi của mình. Chẳng qua, cơ hội giải thích tốt nhất liền bởi vậy mà trôi tuột theo.

Hơn nữa thậm chí nhất là, bởi vì mọi người đều biết cô nghe bọn họ nói chuyện, cho nên thái độ đối với cô đều trở nên xấu hổ lại không biết làm sao, cuối cùng rõ ràng không để ý tới cô, trừ bỏ chuyện công việc cần phải trao đổi, mọi người nhất trí đối cô làm như không thấy.

Khóc không ra nước mắt nha!

đã xảy ra chuyện gì, như thế nào sâu bi như vậy, vừa lên xe liền than thở? Xa Chính Huân tới đón cô tan tầm, nghi hoặc nhìn cô không có tinh thần liếc mắt một cái, quan tâm hỏi.

Nói ra nhất định anh sẽ cười em. cô thở dài nói.

Anh thế không cười em. anh nhìn thẳng cô, sắc mặt còn thật sự.

Vì thế, Trữ Y Y liền đem chuyện giữa trưa phát sinh ra nói, mà Xa Chính Huân sau khi nghe xong lập tức cất tiếng cười to.

Anh nói anh sẽ không cười! cô bất mãn đánh anh một cái.

thực xin lỗi, nhưng là chuyện này thật sự là rất buồn cười! anh vừa cười vừa nói: gian phu? Ha ha.....

Anh như vậy thích làm gian phu hả? Thế nhưng còn cười được! nhìn anh cười đến như vậy vui vẻ, nỗi buồn bức trong cô tan biến hết, tuyệt nhiên không muốn cho lão công bị người ta nói khó nghe như vậy.

làm chi như vậy tức giận? Chỉ cần chúng ta biết sự thật không phải như vậy thì tốt rồi. anh nhéo nhéo tay cô, trấn an đối cô nói.

Em không thích người khác nói anh là ngốc tử.

Anh làm sao có thể là ngốc tử?

lão bà ngoại tình ở ngoài lại không phát giác, hoặc biết cũng không dám nói thêm cái gì, này không phải ngốc tử là cái gì?

vấn đề là vợ anh không có ngoại tình.

nhưng là người khác đều nghĩ là có, cho rằng anh là bị lão bà đùa giỡn nha! thật sự là không nghĩ không tức, càng nghĩ càng tức! Lúc ấy cô bỏ qua vì đã đến giờ làm việc, nếu không nhất định phải đem tình hình thực tế cùng mọi người nói rõ ràng, đáng giận!

lão bà, em cho rằng anh bị tổn thương và bất công sao?

Chứ sao? cô trừng mắt nói, có điểm giận chó đánh mèo.

Anh thật cao hứng.

..... không nghĩ tới anh sẽ nói ra một câu ngọt ngào như vậy, hại cô cả người đột nhiên xấu hổ muốn đứng lên.

Em không vì chính mình bị nghĩ sai mà tức giận, lại vì người ta nói anh là ngốc tử nên giận, anh thật sự cảm động. Cảm ơn em, lão bà. nhìn cô, Xa Chính Huân thâm tình chân thành nói.

ai, anh tự nhiên nói câu này? Hại em cũng không biết nên nói cái gì. Trừ Y Y đỏ mặt liếc mắt anh một cái.

chỉ cần em yêu anh là đủ rồi anh mỉm cười.

mỗi ngày đều nói, anh nghe không phiền sao? cô cười ngạo nghễ hỏi anh.

Từ ngày hai người bọn họ hòa hảo, cô trở về nha, Anh yêu em ba chữ này mỗi ba bữa anh đều nói. Buổi sáng ngủ dậy nói một lần, giữa trưa gọi điện nói một lần, trước khi đi ngủ cũng nhất định sẽ nói một lần.

sẽ không. anh không chút do dự đáp, sau đó hỏi lại cô, Em thấy phiền sao?

nếu em nói có thì sao? cô nhú mày, gượng cười nhìn anh, cố ý cùng anh tranh cãi.

Vậy thì tối hôm nay anh sẽ nói “I love you”. anh nghiêm trang trả lời. nếu câu này nghe cũng chán, Anh sẽ sửa thành “ ”nếu vẫn còn ngấy thì sẽ là “je t’aime” hay “je t’adore” , “ich liebe dich”, “ti amo” , “ti vogliobene”–

ngừng! cô không thể không kêu lên, tuy rằng nói mấy câu cô hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng là không khó đoán ra chúng nó ý tứ là cái gì. Trọng điểm là – Anh học những từ này ở đâu vậy ? cô đỏ khóc đỏ cười hỏi anh.

trên Internet. anh nhếch môi nói.

Thoảng trầm mặc một chút, sau đó cô nửa nói giỡn, nửa là quan tâm hỏi anh, lão công, dạo này anh thật nhàn hạ? Anh xác định ở công ty chuyện buôn bán không vấn đề, sẽ không sao chứ?

Anh không trả lời, thừa dịp ngừng đèn đỏ, thân thủ nắm bả vai cô, đem cô cả người kéo qua hôn một cái.

yên tâm, công ty buôn bán bình thường, tuyệt đối sẽ không sao. Trên thực tế, doanh thu quý 1 còn có thể đạt mức cao nhất trong lịch sử từ trước đến giờ nha. anh ngẩng đầu sau, mỉm cười đối cô nói.

vậy anh làm sao có thể như vậy nhàn hạ, còn có thời gian học cái này?

Làm sao nào ? Anh yêu em làm sao không có thời gian? anh lại hôn cô như trừng phạt một chút sau đó giải thích : như vậy về sau chúng ta đến quốc gia nào, anh đều có thể lớn tiếng nói anh yêu em nha. như vậy sẽ không sợ dân bản xứ không hiểu, không cần thận lại đem lòng yêu vợ anh. (quá đỉnh^__^)

Trừ Y Y bật cười lắc lắc đầu, kh ng cần biết anh là đang nói thật hay nói giỡn. Nhưng là tâm ngọt ngào, hảo ngọt, hảo ngọt.

lão công. một hồi, cô nhẹ giọng kêu.

Sao? anh đem tầm mắt nhìn cô trong ngăn ngủi. Đèn xanh.

Em yêu anh. nhìn mắt anh, cô nói.

Anh đột nhiên nhếch môi mỉm cười, thoạt nhìn rất là hảo suất, sau đó cũng thâm tình trả lời; Anh cũng yêu em.

Vì thế, cô lại cảm giác được tư vị hạnh phúc, thật là ngọt ngào , ngọt ngào a.

Tuy rằng lão công bỏ qua không thèm để ý, nhưng Trữ Y Y vẫn là quyết định đến công ty, nhất định phải tìm cách đem hiểu lầm giải thích rõ ràng, đòi lại công bằng cho lão công

Chính là kế hoạch lại bị ngăn cản a.

Khi đến công ty, chỉ thấy đồng nghiệp tất cả đang thảo luận về việc Lâm thiết kế đang đi trên đường đến nơi làm việc thì bị tai nạn xe cộ.

Một giờ sau bệnh viện thông báo tình hình, Lâm thiết kế tuy rằng không có nguy hiểm, nhưng trên người gãy xương cẳng tay bầm tím thương thế rất nghiêm trọng, ít nhất cần nằm viện quan sát một tuần, xem như trong cái rủi có cái may

Nhưng quan trọng là, Lâm thiết kế đang giữ hai cái case, một cái buổi chiều muốn nghiệm thu, một cái còn lại là hai ngày sau.

Vì thế, vì tình hình đột nhiên chuyển biến, công ty toàn thể tổng động viên, quả thực có thể nói là việc người ngưỡng mã phiên, ngay cả ăn cơm trưa mà cũng giống như đánh giặc. Mà Trữ Y Y tuy rằng không phải trong bộ phận thiết kế, nhưng cũng bị sai làm mấy việc vặt vãnh, kế hoạch bị hoãn, căn bản là không có thời gian làm sáng tỏ hiểu lầm.

Cho nên nói ngắn gọn là, hôm nay cả một ngày tựa như đang đánh giặc bận tối mày tối mắt, trong nháy mắt đã đến giờ tan tầm.

Năm giờ ba mươi, chuông báo tan tầm vang lên, đoàn người lại còn đang vui đầu làm việc. Trữ Y Y chỉ là nhân viên nhỏ trong công ty — không, là Ôsin, cho nên bình thường đều đúng giờ liền về nhà. Nhưng là hôm nay tuy rằng việc vặt vãnh đều làm xong, nhưng mọi người đều còn đang làm việc, cô thật sự có thể vui vui vẻ vẻ đúng giờ tan tầm sao?

Cảm giác giống như có điểm không nên nha.

Nhưng là cô lưu lại, cũng giúp không được cái gì.

Cho nên..... Đi? Vẫn là không đi?

Đang giãy dụa không thôi, do dự, điện thoại của cô vang lên, là Xa Chính Huân.

lão bà, anh đến rồi.

Hình như hôm nay anh đến hơi sớm. cô nói.

Vậy sao? Chỉ sớm hai phút mà thôi a. nghe vậy cô liền xem đồng hồ đeo tay, năm giờ ba mươi tám phút. xác thực chỉ sớm hai phút mà thôi, vấn đề là ở chỗ cô không quyết định được.

lão công, công ty em đến bây giờ đều chưa có ai tan tầm. cô nhỏ giọng.

làm sao vậy?

một thiết kế gia buổi sáng đi làm bị tai nạn xe cộ, trên tay anh ta đang cầm tài liệu vô cùng quan trọng của công ty, mọi người đều đang đẩy nhanh tốc độ làm việc đều vì chuyện này.

Thế thì liên quan gì đến em? Em cũng không phải trong bộ phận thiết kế.

Đúng là vậy, nhưng là mọi người đều tăng ca, nếu đi trước thì em ngượng lắm nha. cô khó xử nói.

Thế thì em lưu lại làm gì?

không biết, có lẽ hỗ trợ vài chuyện linh tinh. cô nhún mi nói, một chút, lại hỏi anh, Hay là anh đi rước con đi, em ở lại một chút, xác định không có chuyện gì làm, em lại gọi điện thoại cho anh?

Anh không nói gì.

lão công?

Xe anh không đỗ lâu được, lát nữa gọi lại cho em. anh đột nhiên nói, tiếp theo điện thoại lập tức bị ngắt.

Trử Y Y sững sốt một chút, đành phải đưa điện thoại di động cất vào chõ anh gọi điện trả lời sau.

Thừa dịp hiện tại, hỏi mọi người xem có cần giúp gì không.

quản lí, em mua giùm mọi người chút thức ăn nhanh nhé? cô hỏi trưởng phòng thiết kế.

Cô hỏi xem bọn họ có cần không, tôi đang giảm béo. Quản lí mập mạp cũng không ngẩng đầu lên nói.

Trử Y Y len lén nhếch khoé môi, đúng là tay quản lí này khá béo, nhưng cũng không đến nỗi, nhưng lại thật là hài, bởi vì buổi chiều anh ta mới ăn ba cái bánh vòng ngọt, hiện tại lại nói với cô rằng anh ta đang giảm béo? Hài thật.

Nghe quản lí nói vậy, cô ra tiếng hỏi những người khác: xin hỏi, có ai muốn ăn gì không, tôi đi mua giúp cho a ?

Bây giờ là mấy giờ rồi? Hỏi cái này có lẽ hơi sớm đấy, tối nay hỏi lại. có người hưởng ứng.

Trử Y Y cứng ngắc không biết nói gì. bây giờ đã trễ rồi a, muốn trễ tới khi nào mới có thể hỏi a?

Đã năm giờ bốn mươi, nếu bây giờ gọi thì sáu giờ rưỡi mới có thể đưa tới, sẽ không quá sớm. cô cười nói.

Cô thực phiền nha! Kêu cô tối nay hỏi lại thì tối nay hỏi lại, không thấy là mọi người đều đang làm việc sao? tuy rằng biết mọi người còn đang bị bắt buộc tăng ca, có lẽ không tìm được bức tức , nhưng là đột nhiên bị la như vậy, Trử Y Y vẫn là bị gây ngẫn cả người.

Giúp mọi người mua đồ ăn không phải là công việc của cô, cho dù là, hiện tại cũng đã tan tầm, cô căn bản là không cần phải làm chuyện này. Hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt, kết quả lại bị đối đãi như vậy, cô cảm thấy rất khổ sở.

Yên lặng ngồi vào chỗ của mình, cô xem đồng hồ đeo tay, đã năm giờ bốn mươi tám, cô quyết định là sáu giờ sẽ hỏi lại một lần nữa, nếu bọn họ vẫn có tai như diếc hoặc lấy thái độ tức giận với cô, cô sẽ không quản bọn họ, trực tiếp đi về.

Năm giờ năm mươi.

Đột nhiên, cô nhớ tới một việc. Vừa rồi lão công không phải nói sẽ gọi điện thoại cho cô sao? Đã qua hơn mười phút, di động vẫn im ắng ?

Cô lấy điện thoại ra xem một lần nữa, cũng không có cuộc gọi nhờ nào. Thật sự là kỳ quái.

Cầm di động, đang lúc cô do dự không biết có nên gọi cho Xa Chinh Huân không, lại nghe thấy trên cửa kính ở lối vào công ty có tiếng gõ cửa.

Cô ngẩng đầu nhìn. bỗng nhiên cứng họng ngay ngẫn cả người. Lão công?!

Nghe thấy trên cửa truyền đến tiếng vang cũng không phải chỉ có cô, người khác nghe thấy đều ngẩng đầu nhìn, không gian chợt trầm tĩnh, có người nói.

Người kia là ai vậy? Thật là đẹp trai nha.

anh ta là đến tìm ai, có ai quen anh ta không?

Hình như thấy quen quen, là khách của ai ta?

Không phải là..... Đây đây! Trình Quang Xa, anh xem xem anh ta có phải là giám đốc của khoa học kỹ thuật Viên Lực ?

Giám đốc khoa học kỹ thuật Viên Lực ? Là ai vậy?

tổng tài nha!

Nhận ra người đang đứng ở cửa lớn là ai, thiết kế Trình Quang Xa lập tức giống như là bị thừa thieu mông đột nhiên nhảy dựng lên, bay đến bên cánh cửa.

Vọt tới trước cửa, anh ta run như cây sậy, tim muốn rớt ra ngoài

khoa học kỹ thuật Viên Lực tổng tài đại nhân làm sao có thể đột nhiên chạy đến nơi đây a?

Anh ta đã đi qua khoa học kỹ thuật Viên Lực vài lần, nhưng đối với cao cao tại thượng Xa tổng tài, anh đều chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, còn không tư cách có thể tiến lên cùng anh ta nói một câu.

Cho nên, nhân vật này sao lại có thể đích thân đến phòng thiết kế nhỏ này chứ?

Không phải là anh ta đã thiết kế ra một sản phẩm cực kì tệ hại, chọc giận nhân vật lớn này không thể không tự mình đến công ty tìm người phụ trách sao?

Làm ơn ông trời, anh trên có mẹ già, dưới có anh em phải lo lắng, thật sự không thể mất đi công việc này a! Làm ơn, làm ơn!

Ngay cả thời gian hít thở đều không có, Trình Quang Xa vội vàng bước đến cửa, cúi đầu cúi người nghênh đón giám đốc Xa.

10. Chương 10

Xa tổng tài ngài có khoẻ không, không biết ngài hôm nay sẽ đến, thật là đáng trách. Trình Quang Xa thật cẩn thận tiếp đãi, Tôi là thiết kế Trình Quang Xa, người phụ trách sản phẩm mới nhất của quý công ty, chỉ cần ngài bảo một tiếng là tiểu Trình tôi sẽ đến ngay. Không biết ngài lần này tới chơi mục đích là.....

Tôi tới đón lão bà của tôi, anh cứ làm việc của anh, không cần tiếp đón tôi.

Đáp án bất ngờ này làm cho Trình Quang Xa ngây ngốc, hư hư thực thực đột nhiên ngã vào cạnh bàn bên cạnh, rồi đột nhiên trong lúc đó hoàn toàn nghe không hiểu quốc ngữ.

Anh ta cứng họng, biểu tình đại ra, phát ra thanh âm. Hả?

Lười nói lại lần nữa, Xa Chính Huân trực tiếp đi vào cửa, sau khi quay đầu tìm được người muốn tìm, ôn nhu nói: lão bà, có thể tan tằm chưa?

Trong văn phòng yên tĩnh không một tiếng động, mỗi người trên mặt biểu tình cũng không ra ngạc nhiên, đại ra, kinh dị,... linh tinh về mặt, một đám ghen hòng nhìn trần trối, gây ra như phỏng chừng mắt nhìn.

Trử Y Y không tiếng động, liền thở dài. Tuy rằng cô đã quyết định lấy thân phận thật của lão công ra, nhưng là dùng phương thức này thật là dọa người a? Thật là.

Đời em một chút được không, em còn muốn mua giúp mọi người bữa tối. cô mở miệng nói.

nếu là chuyện bữa tối, anh sẽ giúp em giải quyết. anh đi đến bên cô nói.

có ý gì? cô trừng mắt nhìn.

Xa Chính Huân còn chưa kịp trả lời câu hỏi của lão bà, trong không khí bỗng nhiên vang lên chuỗi âm thanh vang dội.

Tôi nghe giọng nói này có vẻ quen thuộc, cư nhiên là Xa tổng.

Trử Y Y đột nhiên quay đầu, chỉ thấy tổng giám đốc vẻ mặt tươi cười từ trong văn phòng đi ra, nhắm hướng bọn họ mà đi tới.

học trưởng.

Lão công đột nhiên lên tiếng, làm cô nhanh chóng lại quay đầu lại nhìn anh một cách ngạc nhiên. Học trưởng? Đây là cái gì?

Sao hôm nay đại ân nhân lại rảnh rỗi qua đây? tổng giám đốc nhìn anh pha ý cười.

tới đón lão bà tan tằm.

sao lại không cho tôi chút mặt mũi, nói là đến thăm học trưởng này không được sao?

Nói như vậy tôi không nói được.

À! Tính khí cậu thật là khác thường, không có tính người nha.

đừng nói tôi không có tính người, vừa rồi ở trên đường tôi đã mua một ít bánh ngọt định mang tới đây, đại khái 6 giờ rưỡi sẽ có người đưa lại đây, mời mọi người.

Cái này nghe cũng tạm tạm.

Vậy tôi có thể mang lão bà đi được chưa? Thời gian sau khi tan tầm thuộc về vợ chồng chúng tôi, đừng tùy tiện chiếm lấy.

Này này này..... Trử Y Y! Về sau cô đừng có tùy tiện tặng ca, sẽ làm cho lão công của cô trách tôi chiếm thời gian vợ chồng cô nói chuyện yêu đương, hiểu không? tổng giám đốc quay đầu đối cô nhắc nhở.

Nghe bọn họ nhất thời đùa giỡn, Trử Y Y cả người kinh ngạc đến nói không ra lời.

Hiện tại là như thế nào? Tổng giám đốc và lão công là quan hệ học trưởng học đệ, cho nên tổng giám đốc sớm biết cô là Xa Chính Huân lão bà, là khoa học kỹ thuật Viên Lực tổng tài phụ nhân?!

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Em sao vậy? Xa Chính Huân hỏi cô.

Nhất thời bị hỏi, theo phản xạ, Trử Y Y tính đem túi xách để dưới ngăn bàn ra, anh thân thủ nhanh nhẹn cầm lấy, đem nó đeo trên vai, sau đó hỏi lại cô, còn có cái gì sao?

Cô lắc đầu.

chúng ta đi thôi. anh ôn nhu dắt tay cô, chuyển hướng tổng giám đốc khách khí nói: lần khác lại mời anh ăn cơm. Ở trước mắt bao người, tự tại mang theo cô rời khỏi công ty.

Trử Y Y chỉ ngây ngốc bị anh kéo đi, cô đang nghĩ đến một việc, tuy rằng cô cảm thấy không quá khả năng nhưng lại vô cùng có khả năng là cô lão công đã làm chuyện này.

Lão công và tổng giám đốc quen biết nhau, còn là quan hệ học trưởng học đệ, hưởng hồ, xem bọn họ nói chuyện hình như là thường xuyên liên lạc với nhau, cũng không phải gần đây mới đột nhiên gặp lại. Quan trọng là, tổng giám đốc nếu biết cô là khoa học kỹ thuật Viên Lực tổng tài Xa Chính Huân lão bà, lại không có cùng cô nhắc đến chuyện này một lần nào cả.....

Không đúng, sao cứ cảm thấy có âm mưu nhỉ?

Ngồi trên xe, Xa Chính Huân không vội lái xe, mà là quay đầu nhìn lão bà dọc theo đường đi đều trầm mặc không nói, cảm giác mưa gió đang kéo đến.

như thế nào cũng không nói chuyện, không vui khi anh công bố quan hệ của chúng ta à? anh thật cẩn thận mở miệng hỏi.

Anh thành thật nói cho em nghe, công việc của em là do anh an bài đúng không?

ách..... Chuyện này..... Anh..... như thế nào cũng không nghĩ tới lão bà sẽ đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát hỏi anh, Xa Chính Huân có điểm trở tay không kịp.

Đúng là như vậy. nhìn anh biểu tình cũng biết tám chín phần mười là vậy.

Trử Y Y cúi đầu, làm cho anh không thấy vẻ mặt, cũng làm cho anh càng hoảng hốt.

chuyện này anh có thể giải thích.

anh mau mắn nói: lúc ấy anh chỉ là vừa hay nhìn thấy trong hòm thư của em có thư mời phỏng vấn, mà công ty gửi đến lại là công ty thiết kế Sang Di, nghĩ rằng làm sao có thể khéo như vậy, mới cùng học trưởng nói chuyện một chút mà thôi.

chính là nhờ vả một chút mà thôi sao? cô lại ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi xem xét anh.

Xa Chính Huân hô hấp cứng lại, theo sau thở dài một hơi.

Anh thừa nhận không chỉ một chút. anh thành thật nói: Bởi vì vừa cùng em ở riêng, tâm tình của anh thật sự rất tệ, cần phải có người cho anh một ít ý kiến, nghe anh kể khổ, cho nên, anh mới có thể cùng

học trưởng nói nhiều một chút về chuyện của chúng ta. Nhưng là anh thật sự có thể thề với trời, anh cũng không có ám chỉ bảo học trưởng phải nhận em vào làm.

biết em là vợ anh, lại biết em sắp đến công ty anh ấy phỏng vấn, anh cho rằng như vậy ám chỉ còn chưa đủ sao? Trữ Y Y phiết môi nói: khó trách! Em vẫn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hưởng ứng lệnh triệu tập một trợ lý hành chính lại phải cần đến tổng giám đốc tự thân nghênh đón? Nguyên lai là như vậy.

Xa Chinh Huân có chút không nói được gì. Anh cũng không biết học trưởng còn tự thân phỏng vấn, tên kia cái gì cũng chưa nói với anh, thật sự là cái hỗn đản! Sau sẽ tìm hẩn tính sổ mới được.

lão bà, em rất tức giận sao? anh nơm nớp lo sợ hỏi.

Chả lẽ em không nên tức giận sao? cô không đáp, hỏi lại anh.

Anh thật sự cái gì cũng chưa làm, nhiều lắm chính là giúp em có một cơ hội mà thôi. Nếu em không thích hợp, công ty vẫn sẽ không nhận em, dù sao bọn họ cũng không phải ngốc tử, sẽ không tiêu tiền vào một việc không thích hợp. Cho nên nói trắng ra, kỳ thật công việc này chính là do sức lực của em mà có được, và chuyện em là vợ anh cũng không phải là chuyện gì to tát. anh còn thật sự đối cô nói.

Không tin.

lão bà.....

Trữ Y Y đột nhiên thật sâu thở ra một hơi, làm cho Xa Chinh Huân lập tức không dám lên tiếng.

Cô trầm mặc không nói nhìn anh, nhìn anh vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc, bộ dáng cam như hến, cô không khỏi có cảm giác buồn cười. Không biết khi nhân viên trong công ty anh thấy cái bộ dáng hiện thời của anh sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?

Tưởng tượng bọn họ cứng họng, tròn mắt thiếu chút nữa rớt ra, trân trối nhìn chủ tịch đại nhân bình thường uy nghiêm quyết đoán, cương trực công chính, bộ dáng lãnh đạo hùng hồn, cô liền nhin không được mà bật cười.

Vừa thấy cô cười, Xa Chinh Huân nhất thời cảm thấy thoải mái, cô thật sự là đã dọa anh gần chết.

thực xin lỗi, anh nên nói sớm là anh và tổng giám đốc công ty em có quen biết, lão bà. thừa dịp tâm tình lão bà sáng sủa, anh lập tức nhận sai rồi hăng giải thích sau.

Em chưa từng nghe anh nói là có vị học trưởng như vậy. cô thu hồi tiếng cười, nghi hoặc nhìn anh.

Khi còn trẻ anh đi làm thêm nên quen biết anh ta, nhưng là trong cùng một nhóm. Em chưa từng nghe qua là vì anh quen anh ta trước khi biết em, sau đó anh ta liền nhập ngũ, nên không có liên lạc, vì thế mới không nói cho em biết.

Cho nên, vì chuyện của em mà bọn anh mới gặp lại ?

không phải. Vài năm trước, trong một cuộc hội nghị, anh có gặp lại anh ta, sau đó vẫn có liên lạc, khoa học kỹ thuật Viên Lực cũng bởi vậy trở thành khách hàng của bọn họ.

vài năm trước phải không? Mà anh lại không nói với em về người này? cô liếc mắt anh một cái.

Xa Chinh Huân nhin không được cười khổ. Anh đã muốn cùng em giải thích, nhưng lúc đó anh là một người đàn ông thất bại, cho nên hiện tại có thể thỉnh lão bà đại nhân giơ cao đánh khẽ, đại nhân có thể tha thứ cho tôi một lần không? Về sau mặc kệ gặp bất luận kẻ nào, phát sinh chuyện gì, tôi đều nhất nhất bẩm báo cho đại nhân, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (biết thì sẽ nói, nói là nói hết).

Bị anh khoa trương , Trữ Y Y bỗng bật cười, khẽ đánh anh một cái.

Không đùa nữa !

Được rồi, lão bà. anh bỗng nhiên giơ tay lên, làm động tác chào cấp trên đùa bỡn cô.

Anh chạy nhanh chút đi, con đang chờ chúng ta đón đó. lại đánh anh một cái, Trữ Y Y nhắc nhở lão công. Không nghĩ tới anh lại đột nhiên nhếch miệng cười, cười đến mức làm cô thấy khó hiểu.

Sao vậy? cô nghi hoặc hỏi anh.

đêm nay, chúng ta đi hẹn hò. anh vui vẻ tuyên bố.

Cô trừng mắt nhìn, hỏi lại: con đâu?

Tài xế Lí đón rồi à, đi thôi.

Bỏ lại con, vợ chồng cùng nhau đi chơi hình như hơi kì cục.

Tuy rằng cảm thấy thế giới hai người thực ngọt ngào, nhưng Trử Y Y chỉ do dự một chút liền gọi điện thoại cho con, muốn hỏi con có muốn đi cùng hay không, nếu có thì sẽ kêu tài xế Lí chở con đến đây

Không nghĩ tới điện thoại vừa mới bật lên thì đã nghe tiếng con hoan hô ở đầu dây bên kia, rốt cục là có thể không làm bóng đèn cản trở ba mẹ rồi, còn phải nhìn bọn họ cùng nhau đi, cùng nhau về thật là

Cô không nói gì, chỉ có thể dặn dò con một chút, sau đó liền yên lặng ngắt điện thoại.

Thấy lão bà sau khi ngắt điện thoại, vẻ mặt mất mát phiền muộn trầm mặc không nói, Xa Chinh Huân nhìn không được chạm vào mặt cô.

làm sao vậy? anh ôn nhu hỏi.

chính là cảm thấy con lớn thật nhanh. Rõ ràng không lâu là con còn bi bô tập nói, gắt gao ôm chân của em, quần quít lấy em không rời, thế mà hiện tại vì ba mẹ không có ở nhà mà mừng rỡ hoan hô. Em thật sự không thể thích ứng kịp. cô bất lực nhìn anh một cái, thì thào tự nói.

Em nên tập thói quen này, đứa nhỏ sớm hay muộn đều sẽ lớn lên, sẽ bay khỏi sự ôm ấp của cha mẹ, có được bầu trời của chính mình, đây là điều tất yếu.

Em biết, chính là..... Con rõ ràng vẫn chỉ là tiểu hài tử mười tuổi, không phải sao?

Đúng là vậy, trước kia không lâu thì con còn bi bô tập nói, nhưng hiện tại con đã mười tuổi, rất nhanh, con sẽ thành mười ba tuổi, mười lăm tuổi, mười tám tuổi. Thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa.

Cho nên em mới muốn có thêm một đứa nhỏ nữa đó. cô bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái nói.

Xa Chinh Huân sững sờ một chút, lộ ra một bộ mặt dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: Tại sao em lại đề cập đến chuyện này?

bởi vì thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa! Nếu bây giờ anh không cho em sinh, mai một em sẽ thành sản phụ cao tuổi đó, đến lúc đó sẽ càng nguy hiểm hơn nha.

Anh đã nói là sẽ không cho em mang thai nữa.

Tại sao anh lại không muốn? Anh không nghĩ là sẽ có một ngày anh –

Sẽ không bao giờ bắt cần. anh nói chắc chắn.

Tại sao anh lại chắc chắn như vậy? Xa Chinh Huân bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi, biết chuyện này sớm hay muộn đều phải đối mặt, vì thế anh hít sâu một hơi, nói: bởi vì anh buộc ga-rô.

Trử Y Y nháy mắt ngây người, tưởng rằng mình nghe lầm.

cái gì, hả? một lát sau, cô không thể tin lắp bắp hỏi.

Anh buộc ga-rô. Xa Chinh Huân không tiếng động thở dài, chỉ có thể nói lại lần nữa.

Đầu cô bỗng nhiên hoảng loạn, hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sao với tin này.

Buộc ga-rô ?

Cho nên đây là lý do bao năm nay mặc kệ cô lấy kim châm vào cái bảo hiểm, hoặc là phản ứng nhiệt tình của cô làm cho anh không có thời gian mà quên mang bảo hiểm — mặc kệ cô nghĩ tìm biện pháp như thế nào, bụng của cô vẫn như cũ thủy chung không hề phản ứng?

Từ khi nào vậy? cô hỏi anh.

Thời điểm Tiểu Kiệt đầy tháng. anh do dự một chút mới nói.

cái gì?! Trử Y Y ngăn chặn không được kêu to ra tiếng, hai mắt mở to, khó có thể tin.

Anh biết chuyện này là nên cùng em thương lượng, nhưng anh cũng biết em nhất định sẽ phản đối, cho nên anh chỉ cùng mẹ bàn bạc, được sự đồng ý của mẹ, anh mới đi làm. anh trầm tĩnh trả lời.

Lại một tin làm đầu óc cô choáng váng.

mẹ biết?

Anh muốn mẹ biết tình hình thực tế, nếu không, các mẹ có lẽ sẽ thúc giục em sinh lần thứ hai, tạo áp lực cho em.

Trử Y Y nghe được một chữ rất quan trọng. các mẹ?

mẹ anh và mẹ em đều biết. anh thừa nhận nói.

Cô hoàn toàn nói không nên lời, việc này mọi người đều biết, chỉ giấu giếm một mình cô?

Khó trách cô kết hôn đã mười năm, nhưng không có bất luận ai nhắc cô về chuyện sinh đứa thứ hai.

Nguyên lai là mọi người đều biết.

Không hiểu là nên tức giận, thất vọng, phiền muộn hay cảm động, đối với việc anh vì yêu cô, mà lựa chọn yên lặng buộc ga-rô.

Cô giờ phút này tâm tình thật sự, thật sự rất phức tạp.

nếu em thích có thêm mấy đứa nữa thì, chúng ta có thể đi nhận nuôi. Với điều kiện của chúng ta, anh nghĩ hẳn là thực dễ dàng. thấy cô trầm mặc không nói, Xa Chính Huân thử mở miệng hỏi.

Đợi hồi lâu, cô như trước không nói không rằng.

lão bà, em nói gì đi! anh bắt anh nói.

Em không biết nên nói gì. một lúc sau, cô rốt cục mở miệng nói.

Em có thể nói là Em yêu anh, hoặc là tuy rằng em có điểm tức giận, nhưng em sẽ tha thứ anh vẫn. anh cẩn thận đề nghị.

Anh.....

Cô muốn nói lại thôi, hại anh đi lòng vòng mấy vòng trên không trung, cô đột nhiên ngừng lại

Đem xe đậu ở bãi đỗ xe, Xa Chính Huân rốt cục có thể đối mặt cô, hứng lấy cảm xúc cô mặc kệ là vui, giận, buồn, gì cũng được.

lão bà, em có thể giận anh, cũng có thể đánh anh cũng không sao. anh nói

Nói xong, anh nhắm mắt lại, nhận mệnh chờ bị đánh, nhưng lão bà lại đột nhiên ôm lấy anh.

Anh thật ngốc, ngốc tử! Trử Y Y ôm anh mừng.

Anh cũng vòng tay ôm cô, đối với động tác này của cô có chút bất ngờ.

lão bà?

Em thật sự rất không cam tâm!

Lão bà đột nhiên đánh một cái vào ngực anh thật mạnh, làm cho Xa Chính Huân có chút đau, lại không dám lên tiếng, chỉ biết im lặng.

Em rõ ràng rất muốn tức giận, nhưng biết rằng anh làm mọi chuyện đều vì em, cho nên không giận được. Anh thật ngu ngốc, ngốc tử, rốt cuộc ai kêu anh làm như vậy?! Đáng giận, ngu ngốc! Em thật sự rất không

cam tâm, không cam tâm mà! nói xong, cô lại đánh anh mấy cái, sau đó hung hăng ôm chặt anh, ôm chặt thật chặt.

Xa Chinh Huân tâm cảm thấy ấm áp, mềm, nhịn không được siết chặt vòng ôm, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu của cô.

Anh yêu em, lão bà, rất yêu, rất yêu. Cho nên, em không được rời bỏ anh, có được không? anh nói khẽ với cô.

Được. cô đem mặt vùi sâu vào trong lòng anh, dịu dàng trả lời.

vĩnh viễn nha?

Cô ngẩng đầu lên, hướng anh mỉm cười, lại hôn anh thật thâm tình, sau đó mới nói: Được, cả đời, vĩnh viễn không rời xa.

Hứa hẹn đến vĩnh viễn.

Nhưng hứa hẹn không thể làm cơm ăn, cho nên hai người ngồi ở trong xe tương thân tương ái, người nông ta nông trong chốc lát, sau đó liền xuống xe nắm tay cùng nhau đi đến chỗ bàn đã đặt.

Bởi vì hôm nay con không ở một bên làm bóng đèn, cho nên Xa Chinh Huân đặc biệt bảo thư ký giúp anh chọn một không gian cực kì tốt, nghe nói không chỉ có không khí lãng mạn, đồ ăn cũng rất ngon, các vị cao cấp thường dùng bữa ở đây.

Chẳng qua vợ chồng không nghĩ tới là sẽ gặp một người rất đáng ghét — Trịnh Hữu Khiêm.

Trử Y Y vừa nhìn thấy hắn, mày liền nhíu lại.

Xa Chinh Huân bởi vì thấy lão bà sắc mặt khê biến, hơi chút chú ý đến phía trước, sau đó mới chậm rãi nhận ra khuôn mặt đã lâu không nhìn thấy.

Có muốn chào hắn không? anh hỏi lão bà.

Trử Y Y trực giác đã nghĩ trả lời là không cần, nhưng bởi vì chợt nhớ ra tên này dám xem thường lão công của cô nên đã đổi ý

muốn.

Xem vẻ mặt hiếu chiến của cô, Xa Chinh Huân nhịn không được nhếch khóe miệng.

vậy đi thôi. anh đứng dậy, hướng lão bà nói.

chờ một chút. Trử Y Y bỗng nhiên hô, thân thủ giúp anh chỉnh lại đầu tóc, quần áo, thể này mới vừa lòng, kéo tay anh nói: đi thôi.

Vợ chồng nam thanh, nữ tú, dáng vẻ lại tao nhã, lập tức liền hấp dẫn ánh mắt của quan khách, mọi người trên mặt cơ hồ đều có vẻ tán thưởng. Thật sự là một cặp sáng chói nha.

Được bởi bàn dẫn dắt, mới vừa đi đến chỗ ngồi ngồi xuống Trịnh Hữu Khiêm cũng đã thấy bọn họ, lại không nhận ra nam nhân bên cạnh Trử Y Y là người đồng học lâu năm không gặp- Xa Chinh Huân, hắn chỉ nghĩ đến người nọ chính là người mà Hứa Tương cùng anh đề cập qua, đơn giản mà nói chính là nhân tình của Trử Y Y- gian phu.

Hứa Tương nói, cô không chỉ thấy một lần mà rất nhiều lần vào giờ tan tầm hay có xe xin đến rước Y Y. Mỗi lần đi làm đều có xe đến rước? Còn có thể là nguyên nhân khác sao?

Lúc cô cự tuyệt anh biểu hiện chính khí nghiêm nghị, trình tiết liệt nữ, kết quả đâu? Còn không phải là không tuân thủ nữ tắc, hồng hạnh ra tường? Chẳng qua cô lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt anh, lại theo người khác, như vậy là sao? Là coi thường anh sao?

Nhìn hai người dần dần đến gần, Trịnh Hữu Khiêm đáy mắt dâng lên phần nộ cùng ghen tị.

thật khéo, anh cũng đến nơi này dùng cơm à? đi đến trước mặt hắn, Trử Y Y quyết định chào hỏi trước, mỉm cười mở miệng tiếp đón.

Không nghĩ tới anh lại lấy vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Xa Chinh Huân từ trên xuống dưới, sau đó nói với cô một câu –

chờ sau khi nam nhân này túi tiền bị em đào rỗng, em cũng đừng ngại tìm anh.

Trử Y Y kinh ngạc há hốc, nếu nói là không tức giận thì khó có thể tin.

Cô thật sự là không hiểu, rõ ràng là cùng ở một khu kí túc xá, tốt nghiệp cùng một năm, vì sao chỉ trong thời gian mười năm ngắn ngủi, người này liền trở thành vô sỉ hạ lưu cùng xấu xa?

Đột nhiên trong lúc đó, cô cảm thấy nổi tức giận của mình tiêu tan, đối với người này bỗng nhiên rất cuộc không thể sinh ra cảm xúc hoặc cảm giác gì, chỉ còn lại có cảm giác giống đối mặt một cái râu ria, xoay người liền quên như người qua đường nhìn thấy nhau mà thôi.

lão công, chúng ta về chỗ ngồi đi, em đói bụng rồi. cô quay đầu nhìn Xa Chinh Huân nói.

Ừm. anh ôn nhu nhìn lão bà mỉm cười nói.

Nhưng nếu đã đến đây, vẫn là nên cùng lão đồng học lên tiếng chào hỏi nha. Anh chuyển hướng Trịnh Hữu Khiêm, thân nhiên mở miệng nói: Cậu so với trước kia càng thêm làm người ta chán ghét, Tiểu hám tiền

Nói xong câu đó, anh ôm lão bà xoay người, vợ chồng tiêu soái bước đi, lưu lại tên tiểu hám tiền — không đúng, Trịnh Hữu Khiêm ngơ ngác tại chỗ. Trong nháy mắt mặt không có chút máu, khiếp sợ đến không thể nhúc nhích, rất giống bị người ta đá một cái.

Tiểu hám tiền..... Trên thế giới này, trừ Xa Chinh Huân ra, không ai dám gọi anh như vậy.

Người kia lúc đó điều kiện không tốt như hần, nhưng lại thực sự được lòng cô.

Ánh mắt hần dừng lại trên người nam nhân anh tuấn, gờ tay nhắc chân đều tràn ngập mị lực cùng tự tin, còn hấp dẫn rất nhiều nữ nhân vụng trộm nhìn..... Đột nhiên, Trịnh Hữu Khiêm thầm nghĩ phải rời khỏi nơi này, vội vội vàng vàng đứng dậy rời đi.

Hần lấy áo khoác trên lưng ghế, bước đi lảo đảo hướng cửa chính mà biến mất, ngay cả người bạn gái sau khi đi toilet về gọi hần, hần cũng như chưa từng nghe thấy, một lòng thầm nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi đây để đỡ phải nhục nhã và mất mặt với hai vợ chồng Xa Chinh Huân.

Hần hy vọng đời này, vĩnh viễn sẽ không gặp lại bọn họ.

Hần thật sự rất hận bọn họ, vừa thống hận lại nhịn không được mà cảm thấy hâm mộ, bởi vì bọn họ thoát nhìn rất hạnh phúc và yêu nhau.

Hần thật sự..... rất hâm mộ.

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-som-y-y>